

Giới thiệu Tân Thế Giới

Truyện Tân Thế Giới thuộc thể loại Dị Giới, Giả Tưởng với những pha chém gió điên đảo của tác giả tuanminh109.

Khi thế giới không còn là nơi có thể sinh sống, loài người đã rời bỏ nó để tìm tới nơi khác. Họ đã tìm thấy một ngôi nhà mới cách trái đất 3 vạn năm ánh sáng. Và quyền lực mới ra đời : Tân Thế Giới Năm 1.

Tân Thế Giới Năm 3 : Dù điều kiện sinh sống ở đây hoàn toàn tốt như trái đất (thuở ban đầu và tốt hơn rất nhiều so với lúc họ bỏ đi) nhưng có một thứ kì lạ gì đó khiến nhiều người tự cảm thấy bất thường. Những con người mạnh mẽ với sức khỏe và trí thông minh vượt trội được sinh ra. Ban đầu loài người vẫn nghĩ đây là sự tiến hóa tất yếu của tự nhiên, nhưng cho đến một ngày những người đột biến với năng lực đặc biệt xuất hiện. Với sức mạnh của họ thì những vũ khí như dao, súng hay thậm chí là bom cũng không thể đủ thương họ. Lúc này loài người trở lại với vũ khí nguyên thủy của chính bản thân : Nấm đầm.

Những tình tiết đầy kịch tính và gay cấn sẽ có trong diễn biến tiếp theo của tựa truyện tiên hiệp mang tên Tân Thế Giới.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: thập Phương Bát Quốc Và tứ Đại Thế Lực

Khi thế giới không còn là nơi có thể sinh sống, loài người đã rời bỏ nó để tìm tới nơi khác. Họ đã tìm thấy một ngôi nhà mới cách trái đất 3 vạn năm ánh sáng. Và quyền lực mới ra đời : Tân Thế Giới Năm 1.

Tân Thế Giới Năm 3 : Dù điều kiện sinh sống ở đây hoàn toàn tốt như trái đất (thuở ban đầu và tốt hơn rất nhiều so với lúc họ bỏ đi) nhưng có một thứ kì lạ gì đó khiến nhiều người tự cảm thấy bất thường. Những con người mạnh mẽ với sức khỏe và trí thông minh vượt trội được sinh ra. Ban đầu loài người vẫn nghĩ đây là sự tiến hóa tất yếu của tự nhiên, nhưng cho đến một ngày những người đột biến với năng lực đặc biệt xuất hiện. Với sức mạnh của họ thì những vũ khí như dao, súng hay thậm chí là bom cũng không thể đủ thương họ. Lúc này loài người trở lại với vũ khí nguyên thủy của chính bản thân : Nấm đầm. Những người có năng lực được chia làm các cấp khác nhau như :

- Khí cấp 1 có thể làm da thịt, cơ thể cứng hơn sắt đá;
- Khí cấp 2 có thể phát khí ra bên ngoài tạo những vụ nổ như dùng bom
- Khí cấp 3 có thể vận dụng khí để bay lượn trong một khoảng thời gian.
- Những người lên tới khí cấp 4 thì có thể vận dụng nó để phóng ra lửa, sét, đóng băng hay di chuyển vật...
- Và cấp khí cao nhất là 5, đạt được cấp độ này có thể nói con người đã trở thành thần, có thể chuyển đổi dạng của bản thân, biến thân thể hoàn toàn sang trạng thái khác.
- Đồng thời cũng có những trường hợp có năng lực đặc biệt liên quan tới Thời Gian, điều khiển được cả Tự Nhiên, triệu hồi những thứ Siêu Linh ngữ như không tồn tại, Dịch Chuyển Tức Thời, Điều Khiển người khác làm theo ý mình, tạo ra Ảo Giác, ... hay thậm chí là Bất Tử!!!

Tân Thế Giới Năm 7 : Một kẻ đạt tới khí cấp 5 xuất hiện, dựa vào năng lực và đầu óc của mình, hắn liên kết với những kẻ có sức mạnh khác, dần dần thu tóm toàn bộ loài người. Với những thủ đoạn của mình, hắn gần như đã thống trị toàn bộ tân thế giới trong 20 năm và tự nhận mình là "Thiên". Không một ai có thể chống lại hắn, cả những vũ khí hủy diệt cũng không mấy may làm hắn sứt mẻ; cho đến một ngày, một người có khí cấp 5 khác xuất hiện, dựa vào năng lực bản thân ông đã một mình giết tới trước mặt Thiên. Trận chiến diễn ra 7 ngày 7 đêm, ông đã sát diệt được Thiên, thân thể của hắn phát nổ trở thành những luồng ánh sáng phóng tứ tán về các hướng. Không còn Thiên, mọi người cứ ngỡ ông sẽ lên nắm quyền thì ông ta lại bỏ đi, trở thành một huyền thoại mãi được lưu truyền, người đời sau gọi ông là "Diệt Thiên". Lúc này Tân Thế Giới không còn người thống trị, những tay có năng lực lập tức phô trương sức mạnh, tự kiến lập cho mình một vùng đất riêng.

Tân Thế Giới lại bước vào một thời đại mới!!!

Tân Thế Giới năm 33 : Lúc này đại địa không còn Thiên, không còn người thống trị, lập tức chia năm xẻ bảy. Những kẻ mạnh lập tức lên nắm quyền, đại địa phân ra thành “Thập Phương Bát Quốc” và “Tứ Đại Thế Lực”.

“Thập Phương Bát Quốc” chính là tám quốc gia lớn nhất trên đại địa lúc bấy giờ, bát quốc bao gồm :

Hoàng Kim Thành của Hoàng Kim Thành Chủ Bạch Sâu. Sau khi Thiên chết, đám thuộc hạ cũ tranh giành nhau vị trí đó, trong đám đó những kẻ có khí cấp 5 không phải ít. Về phần Bạch Sâu, trước đây hắn là thuộc hạ thân tín nhất của Thiên, khi Thiên gặp nạn hắn do đang có nhiệm vụ ở xa nên không về

kip, rất nhiều kẻ tin rằng năm xưa nếu Bạch Sầu còn ở cạnh Thiên lúc đó thì Thiên chưa chắc đã xảy ra thảm cảnh. Khi trở về Bạch Sầu lập tức thể hiện sức mạnh kinh thế, hấn một mình đánh bại tất cả các chiến tướng cũ khác. Tập hợp toàn bộ thuộc hạ cũ của Thiên lại và lập nên Hoàng Kim Thành, lãnh thổ và dân số của Hoàng Kim Thành hiện nay được coi là lớn mạnh nhất trong toàn đại địa, nghiêm nhiên Bạch Sầu cũng được coi là kẻ mạnh nhất sau khi Thiên vong mạng và Diệt Thiên biến mất.

Quốc gia thứ hai là do một nam nhân đình thiên lập địa kiến lập nên. Dựa vào năng lực bản thân ông kiến lập nên một Vô Tranh Quốc với lãnh thổ và dân số không hề thua kém Hoàng Kim Thành. Ban đầu Vô Tranh Vương lập nên Vô Tranh Quốc với mong muốn những kẻ lang thang có một nơi để làm nhà và không hề muốn chiến tranh hay chiếm đoạt đất của kẻ khác, nhưng trong quá trình lập quốc liên tục bị đám thổ phi đến cướp đoạt. Trong đám thổ phi đó có không ít kẻ mạnh lên tới khi cấp 5 nhưng chúng đều bị Vô Tranh Vương đánh bại, đồng thời chúng còn bị cảm phục bởi sự nghĩa hiệp của ông mà quy thuận dưới trướng, cho nên đất đai và nhân mạng cứ ngày một tăng lên cho đến khi cả một vùng rộng lớn phía Nam đều là lãnh thổ của Vô Tranh Quốc.

Kẻ thứ ba là một người hoàn toàn bí ẩn, vương quốc của hắn cũng hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài. Trước đây, một đám người chống lại Thiên không thành đã phải lẩn trốn; Ngày qua ngày cuối cùng họ tìm thấy một nơi gọi là Thánh Địa, diện tích cực rộng lớn (ngang cỡ nước Nga) nhưng bao quanh nơi này lại là Tử Vực. Tử Vực rộng gấp đôi Thánh Địa và bao bọc quanh nó khiến đám người kia không cách nào vào được, cho dù vài người có khi cấp 5 đã thử sức nhưng tất cả họ đều rơi xuống Tử Vực mà không bao giờ trở lên được. Nơi vực sâu, lực hút kinh người, và gần như không có đáy, nếu lỡ ngã xuống sẽ rơi vào thảm cảnh vĩnh bất siêu sinh. Lúc họ gần như bỏ cuộc để đi tìm nơi khác thì một người tự xưng là Phong Thần xuất hiện dẫn đám người kia vào trong Thánh Địa bằng một con đường đặc biệt và kiến lập nên Phong Quốc. Lối vào Thánh Địa chỉ do Phong Thần và một vài thân tín của ông ta biết, đồng thời Phong Quốc vài chục năm nay không hề có kẻ nào bước chân ra ngoài cho nên Phong Quốc gần như là một nơi nội bất xuất ngoại bất nhập. Lúc Thiên còn sống cũng không tài nào tìm nổi đường vào cho nên đành bỏ qua, năm tháng trôi qua Phong Quốc trở thành một nơi mà rất nhiều kẻ thám hiểm muốn vào, nhưng chưa từng có ai thành công cho nên nó ngày càng thần bí trong mắt mọi người.

Nhắc đến thần bí, thì Mê Thiên Thành thần bí không kém Phong Quốc là mấy. Tòa thành tọa trên Thái Sơn Đình, đường đi lên cực kì hiểm trở, nhân số không ai biết được có bao nhiêu người, chỉ biết thành chủ Vô Tướng Vương luôn đeo một chiếc mặt nạ, chưa từng có kẻ nào nhìn thấy được diện mạo thật của ông ta. Đồng thời ông ta sống cực kì tách biệt với bên ngoài, những kẻ ngoại lai may mắn tới được Mê Thiên Thành thì cũng chưa từng thấy có kẻ trở ra, dường như nơi đây có thể vào nhưng không cho phép bất kì kẻ nào trở xuống núi. Có rất nhiều kẻ đã từng vào thành rồi liều mạng trở xuống nhưng tất cả khi xuống được núi nếu không trở thành cái xác không hồn thì cũng điên điên khùng khùng không nhớ được bất cứ gì về Mê Thiên Thành.

Tòa thành thứ năm có tên là Diệt Thần Hiệu, nó là một chiến hạm diện tích cỡ bằng một sân bóng, lơ lửng vô định trên không, nó cứ bay từ nơi này qua nơi khác, không một ai biết trước được nó sẽ đến đâu. Chỉ biết được chủ nhân của Diệt Thần Hiệu có biệt danh Yên Cuồng Đồ, nhân số chỉ hơn trăm người, nhưng mỗi khi có một kẻ từ trên chiến hạm xuống mặt đất đều tạo nên một cơn mưa máu cho đại địa. Bọn chúng đều điên dại và cực kì khát máu giống như quái thú vậy, đi đến đâu cũng chém giết tàn sát tất cả những sinh vật sống. Cho nên người đời cực kì sợ hãi mỗi khi thấy Diệt Thần Hiệu và cũng không mấy kẻ dám có ý định bước chân lên nó.

Tiếp theo là một tòa thành ở nơi đất đai khô cằn, không những thế nơi đây còn đầy rẫy những ngọn núi lửa còn hoạt động khiến khí hậu và thiên nhiên cực kì khắc nghiệt, nơi đây một ngọn cỏ cũng không thể mọc. Nơi đây trước đây là một nơi vô pháp luật, hầu hết toàn là những kẻ dị nhân đột biến nhìn rất ghê tởm. Bọn chúng không có nơi nào chứa chấp nên dần tập hợp hết đến nơi đây, một nơi mạnh được yếu thua, kẻ thắng ăn thịt kẻ thua và có được địa bàn để săn các loại động vật sinh sống nơi đó. Cho đến một ngày một người có tên Hắc Báo với thanh Địa Ngục Dao đến nơi đây, ông ta đánh bại tất cả những kẻ khác và lên làm thủ lĩnh và đặt tên cho nơi này là Thủ Vương Thành. Sau đó ông chọn ra những kẻ thân tín rồi phân chia địa bàn săn, cấm việc tàn sát lẫn nhau rồi trở vào ẩn thân trong ngọn núi lửa lớn và hoạt động mạnh nhất ở đó.

Thứ bảy là một nơi được gọi là Cửu Long Thành Trại, trại chính ở ngọn đồi màu mỡ phương Bắc, đồng thời các trại nhỏ của nó trải dài toàn đại địa. Chỉ cần gia nhập vào Cửu Long Thành Trại thì tất cả các bộ lạc nhỏ ở các nơi khác đều được bảo vệ dưới danh nghĩa của một người đã nổi danh từ khi Thiên còn sống: Cửu Vân Long. Ông ta chính là nhiệm vụ trước đây của Bạch Sầu, khi đó Bạch Sầu được lệnh đi thuyết phục Cửu Vân Long về dưới trướng của Thiên. Tất nhiên Cửu Vân Long không đồng ý, và giữa hai người nổ ra một trận chiến, khi cả hai còn chưa phân thắng bại thì Bạch Sầu nhận hung tin của Thiên nên phải lập tức trở về. Với chiến tích đó thì sau khi Thiên chết, Cửu Vân Long lập tức nổi danh khi đánh ngang tài ngang sức với Bạch Sầu và cũng được coi như là một trong hai kẻ mạnh nhất thế giới hiện tại.

Được nhắc đến cuối cùng nhưng hề là yếu nhược nhất, ngược lại nơi đây còn được coi có nhân số và lãnh thổ lớn hơn cả Hoàng Kim Thành. Nơi đây ngự giữa vùng biển khơi rộng lớn, tự xưng là Thủy Tộc. Thủy Tộc chính là thế lực mạnh nhất trên biển, xưa nay ít khi đặt chân lên đất liền, chỉ trừ những lần giao thương, buôn bán hàng hóa. Chủ nhân nơi này là "Hải Vương" Đại Hải, ông ta dù đã ngũ tuần nhưng thân hình tráng kiện, bá khí để vương từ người khiến tất cả đều phải nghiêng người kính nể. Các vùng biển ở Tân Thế Giới hoàn toàn khác với Trái Đất, những con thủy quái cực lớn và hung dữ, những con Rắn Biển dài hàng chục mét, Bạch Tuộc, Cá Mập khổng lồ, loại nhỏ cũng lớn tới 10 mét cùng vô số các loài thủy quái kì lạ khác. Nhưng tòa thành của Đại Hải chưa từng bị chúng quấy rối, ngược lại nơi đây còn được chúng bảo vệ, nguyên do là gì thì chưa có người nào biết được, chỉ truyền miệng là nhờ vào sức mạnh của Đại Hải nên chúng mới thuận phục đến thế.

Sau Bát Quốc chính là Tứ Đại Thế Lực, do chúng tổ chức thành kiểu tập đoàn cho nên không tính thành một vương quốc nhưng những thế lực này không hề kém cạnh Bát Quốc. Tứ Đại Thế Lực bao gồm:

Thế lực đầu tiên là Thiên Địa Hội, công việc chủ yếu là thu thập tin tức để bán cho các quốc gia. Do thành viên hội có ở khắp nơi, quân số đông đảo còn hơn cả một quốc gia cho nên nơi đây chỉ cần có đủ tiền để chi trả thì có thể có bất cứ thông tin gì cần. Tất cả các đời giáo chủ của hội đều là nữ nhân cho nên người đời đều gọi là Thánh Nữ (:">).

Thế lực thứ hai là Hắc Huyết Giáo do giáo chủ với biệt danh Hắc Sắc Cổ Y lãnh đạo. Giáo chúng đều là những kẻ thề chết với hội, chỉ cần một lời của giáo chủ chúng có thể lập tức giết cả gia đình mình, một giáo phái cực đoan kẻ dưới phải tuân lệnh kẻ trên mà không được có ý kiến. Đồng thời Hắc Huyết Giáo cũng nhận tất cả những vụ ám sát và bắt cóc nếu đáp ứng được thù lao của chúng đưa ra.

Thế lực tiếp theo là Thiên Ý Môn, nơi đây toàn là những chính nhân quân tử, anh hùng hào kiệt, họ thường ngao du, hành hiệp giúp đỡ kẻ yếu. Do trước

đây xảy ra một biến cố lớn cho nên môn chủ hiện tại tuổi đời còn khá trẻ, chỉ mới ngoài hai mươi nhưng diện mạo ưu tú, năng lực trác tuyệt. Thanh niên này có tên Yến Thanh, anh được tất cả các trưởng lão cũng như môn đệ ủng hộ nên mới có thể là người đầu tiên trước năm mươi có thể ngồi ghế môn chủ Thiên Ý Môn, quả đúng là một thanh niên bất phàm.

Thế lực cuối cùng lại liên quan tới biển, Cự Sa Chiến Hạm do Cự Sa đứng đầu. Ngao du tất cả các vùng biển, mỗi khi cập bến bọn chúng đều gây ra những vụ ẩu đả, thanh toán đẫm máu, cho nên không mấy nơi dám tiếp bọn chúng, chỉ trừ những bến cảng ngầm, vô pháp mới để hạm đội này cập bến. Dã tâm Cự Sa rất lớn và hẳn luôn coi Đại Hải là kẻ đối địch cần tiêu diệt trước tiên của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Vô Tranh Quốc

Nói đến Vô Tranh Quốc thì nơi đây là một quốc gia yên bình, đất đai trù phú màu mỡ, người dân thân thiện cởi mở và dễ gần. Do đa số trước đây đều là dân du mục nay đây mai đó, không có nơi ở nhất định, nay có được một nơi cho họ cư trú, không còn phải lang thang nữa cho nên ai ai cũng đều hiểu cảnh không nhà. Bất kỳ người mới nào đến định cư đều được những người cũ nhiệt tình giúp đỡ, đồng thời trong đám dân du mục trước đây không ít kẻ có khí cấp mạnh mẽ, cho nên Vô Tranh Quốc phát triển kinh tế cực kì mạnh mẽ, đồng thời dù không có chiến tranh nhưng các chiến tướng có khí cấp 5 không hề ít cho nên không có mấy kẻ dám đến đây xâm chiếm. Ngoài ra Vô Tranh Vương còn có thần công cái thể đặc biệt, những kẻ từng giao đấu với ông khi được hỏi đều trả lời duy nhất một câu: “Không một kẻ nào có thể đã thương Vô Tranh Vương”, do thế người đời càng truyền tụng nhau nhiều hơn rằng trên đời không có mấy người có thể giao thủ với Vô Tranh Vương mà giành được phần thắng. Vô Tranh Vương tên thật là Lam Thiết, năm nay đã ngoài năm mươi, thân hình thanh mảnh nhưng ánh mắt trẻ trung, di chuyển lanh lẹ và bá khí tỏa ra khiến người người thán kinh nể. Ông ta có mười ba người con trai nhưng trong đó có hai đứa khiến ông ưng ý nhất là đại hoàng tử Lam Hòa và thập hoàng tử Lam Thiên, đồng thời trong mười ba hoàng tử thì hai người cũng thân với nhau nhất; Lam Hòa tính tình cương trực, thẳng thắn nhưng cũng nóng tính, do bộc trực thẳng tính nên trắng đen rạch ròi nên thường hay nổi nóng vì những điều anh ta cho là không đúng, mỗi lúc như vậy thường giận quá mà mất khôn, tuy thế tư chất võ học cực cao đồng thời do là đại hoàng tử nên Lam Hòa cũng miệt mài cố gắng khổ luyện cho nên luận về võ công Lam Hòa có khí cấp cao nhất trong mười ba hoàng tử. Thập hoàng tử thì ngược lại, dáng vẻ điển trai lãng tử cộng với trí thông minh tuyệt đỉnh cho nên lúc nào nhìn anh cũng có vẻ bất cần. Tuy nhiên thực chất Lam Thiên rất tốt bụng, giống cha mình, anh cũng không thích tranh đấu cho nên luyện tới khí cấp 3 thì thường trốn luyện tập, võ công không cao nhưng may mắn có tư chất thiên phú nên khinh công cực cao bù lại. Cặp đôi này bù trừ cho nhau, Lam Hòa võ công cao cường nhưng hay nổi nóng, mỗi lần như thế chỉ có Lam Thiên bình tĩnh giúp phân giải hạ hỏa cho huynh trưởng; người thì khí cấp cao nhưng không giỏi kiếm ché, người thì thông minh tuyệt đỉnh nhưng lại không ham thích võ công khiến Lam Thiết vẫn chưa biết chọn ai làm người kế vị.

Lam Thiết có một người em là Lam Sái, trước đây khi mới kiến lập Vô Tranh Quốc, ông thường phải ra ngoài cho nên Lam Sái là người thân với các hoàng tử còn hơn cả cha, nhất là hai anh em Lam Hòa và Lam Thiên. Lam Sái giỏi tìm ra những trò nghịch ngợm, hai hoàng tử hỏi nhỏ thì thường quần lấy thúc thúc của mình, cả ba thường đi quậy phá cùng nhau nên rất thân thiết. Lam Sái cũng là người có trí tuệ, nhưng chưa từng giao thủ với ai cho nên võ công và khí cấp vẫn là ẩn số không mấy ai biết được. Một tối họ Vô Tranh Vương gọi Lam Sái vào và bàn một chuyện hệ trọng:

- Ta có một chuyện quan trọng liên quan đến vận mệnh của vương quốc cần bàn với đệ! – Lam Thiết nói.

- Ha ha, quốc vương cứ nói, đệ sẽ dốc sức giúp mà. – Lam Sái cười.

- Ta muốn hỏi đệ, trong hai đứa Lam Hòa và Lam Thiên đệ thấy thế nào?

- Hm... – Lam Sái suy nghĩ rồi nói: - Đại hoàng tử Lam Hòa võ nghệ cao, tính tình bộc trực nhưng không giỏi kiếm ché, còn thập hoàng tử Lam Thiên trí tuệ có thể nói là thiên tài, nhưng lại không chú ý luyện tập võ công. Nhưng sao ...?

- Ta muốn hỏi đệ, theo ý đệ ta nên chọn đứa nào kế nghiệp thì tốt hơn? – Lam Thiết ưu tư.

Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ Lam Sái trả lời:

- Thập hoàng tử Lam Thiên!

- Ta cũng nghĩ vậy, nhưng ... – Vô tranh vương dẫn đo.

- Huynh sợ hai đứa chúng nó thân thiết với nhau, nhưng nếu huynh chọn Lam Thiên kế nghiệp thì có thể sẽ làm tan vỡ tình cảm huynh đệ của chúng?! – Lam Sái nói trúng tâm ý của huynh trưởng mình.

- Phải, cho nên ta vẫn chưa biết có nên tuyên bố hay không. – Lam Thiết trầm ngâm.

- Nhưng huynh hiện tại còn đang cường tráng, khỏe mạnh sao đã phải lo chuyện này cơ chứ. Cứ từ từ rồi chúng sẽ trưởng thành hơn thôi mà, lúc đó chuyện sẽ dễ dàng hơn. – Lam Sái tỏ vẻ khó hiểu.

Vô tranh vương thở dài:

- Thật ra mấy năm nay ta đã mắc trọng bệnh, may mắn thanh danh cao cho nên không mấy kẻ dám khiêu chiến khiến sự việc chưa bị lộ, nhưng lâu dài thì không ổn. Lúc này ta chỉ còn vận dụng được ba thành công lực!

Một nét suy tư xuất hiện trên mặt của Lam Sái, ông ta thoáng nở một nụ cười mà như không cười :

- Được, để thần suy nghĩ phải làm thế nào cho đúng !

Nói xong ông ta lui xuống và tức tốc trở về cư gia của mình.

Tối hôm sau, Lam Thiên lúc này đang vui vẻ đùa giỡn với mấy cô gái ở lễ hội của người dân ngoài thành thì bỗng có ám khí bay tới, tuy nhiên anh dễ dàng chụp được. Thì ra là mật chỉ, Vô Tranh Vương triệu anh ta vào cung gấp, “Cha có chuyện gì mà đêm hôm rồi vẫn cho gọi ta nhỉ?” Lam Thiên vừa suy nghĩ vừa lập tức tới thẳng chỗ cha mình cho gọi. Vô Tranh Vương Lam Thiết lúc này đang ngồi ngắm trăng cùng vợ của mình và cũng là mẹ của đại hoàng tử Lam Hòa, quân lính đã được cho lui ra hết để hai người có sự riêng tư, thoải mái để trò chuyện tâm sự. Chính lúc này xuất hiện một sự việc mà ông ta không ngờ tới được, năm tên thích khách không biết từ đâu lao tới, phong tỏa hoàn toàn đường lui, đồng thời năm tên khác lao tới tấn công. Dù cho Lam Thiết chỉ còn dùng được ba thành công lực nhưng ông cũng không phải là đèn cạn dầu, ông thi triển thần công cái thế của mình : Càn Khôn Đại Na Di, đám thích khách tấn công điên cuồng nhưng cũng không thể đã thương nổi Lam Thiết. Nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ, Vô Tranh Vương ngày càng yếu thế và rơi và hiểm cảnh, quân lính hộ giá mãi không thấy dù cho hoàng hậu đã gào khóc, một tên thích khách vùng kiếm chém tới, hoàng hậu không biết võ công không thể chống đỡ đã phải mất mạng. Cuối cùng Vô Tranh Vương Lam Thiết cũng không còn có thể kháng cự, ông liên tiếp bị trúng kiếm, một đao đâm lên từ sau, ông lập tức đổ gục xuống chết mà không nhắm mắt, dường như ông biết được chuyện gì đang và sẽ xảy ra. Bọn thích khách hoàn thành công việc lập tức rút đi, lúc này thập hoàng tử cũng vừa tới, nhìn thấy thảm cảnh của phụ thân mình anh lập lao vào gào lớn :

- Cha~~ không, chuyện gì thế này ?! Không thể nào !! Không !

Lam Thiết hồi quang phản chiếu, gắng gượng thì thào vào tai của con mình được vài chữ rồi gục xuống.

- Con... con không hiểu ? Cha, cha tỉnh lại đi ! – Lam Thiên khóc lớn.

Vừa lúc đó, đại hoàng tử Lam Hòa và Lam Sái cũng tới, nhìn thấy cảnh này, đại hoàng tử hét lớn :

- Lam Thiên, ngươi... ! Ngươi làm trò gì thế này !

- Lam Thiên, uổng công ta tin tưởng ngươi, sao ngươi lại có dã tâm đáng sợ như vậy ! Hôm nay quốc vương cho triệu cũng chính vì việc truyền ngôi cho ngươi mà ngươi lại làm trò này sao ?! – Lam Sái trừng mắt quát lớn.

- Thúc thúc, đại ca, việc này... việc này thật sự không phải do ta làm ! – Lam Thiên đau khổ ôm xác cha mình nói.

Nhưng với sự tình trước mắt, Lam Thiên lúc này dù có nói gì thì hai người cũng không thể tin.

- Lam Thiên, tên khốn khiếp đại nghịch vô đạo, ta giết ngươi ! – Lam Hòa lau nước mắt hét lớn.

- Đại ca, thật tình không phải là ta làm mà . – Lam Thiên phân trần nhưng Lam Hòa vẫn lao tới, anh đành phải dùng khinh công mà bỏ đi vì lúc này anh không thể giải thích cho mọi người hiểu được, anh cũng hiểu nếu ở lại mình chắc chắn sẽ mất mạng, lúc này bỏ đi thì sau này mới có cơ hội trở lại minh oan cho mình.

Dù võ công kém nhưng khinh công của Lam Thiên thuộc hàng quán tuyệt, thiên hạ hiếm có người so bì được cho nên Lam Hòa không thể đuổi kịp. Khi thấy không còn ai đuổi theo Lam Thiên đáp xuống, đổ gục dưới gốc cây rồi ôm đầu khóc, anh đau đớn suy nghĩ mông lung về những chuyện quá khứ, rồi chợt nhớ lại những lời thì thầm của cha mình: “Dưới gốc cây khi xưa ta hay dẫn con và Lam Hòa đến”. Lam Thiên lập tức đứng dậy rồi tức tốc lao tới nơi cha mình chỉ, nơi đây là một cây đại thụ hơn trăm tuổi, cực kì lớn. “Nơi đây có gì chứ ?” Lam Thiên thầm suy nghĩ. Nhìn quanh một lúc, anh lập tức thấy có sự khác biệt, có một nơi dường như có gì đó được chôn ở bên dưới, Lam Thiên lập tức đào nó lên. Cầm trên tay, Lam Thiên không khỏi kinh hi :

- Đây... đây là ... !!

Trên tay Lam Thiên lúc này chính là bí kíp võ công tuyệt thế của cha mình Càn Khôn Đại Na Di.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 3: Phong Thần - Phong Quốc

Ngày hôm sau, đại hoàng tử Lam Hòa lên ngôi kế vị cha mình và Lam Sái cũng được đề bạt thành Tổng Quân Sư, chức vị chỉ dưới hoàng đế, đồng thời tân hoàng đế lập tức phát lệnh truy nã “Kẻ phản đồ” Lam Thiên trên toàn đại địa, nếu ai bắt được dù sống hay chết cũng đều được trọng thưởng. Tin tức lan truyền, rất nhiều kẻ sẵn tiền thưởng nhập cuộc, cùng với đó nhờ vào quen biết của Lam Sái, Thiên Ý Môn cũng đồng ý giúp đỡ, nếu gặp kẻ tội đồ

Lam Thiên sẽ lập tức áp giải về Vô Tranh Quốc. Chạy trốn nhiều người, nhưng hầu hết đi tới đâu cũng lập tức có kẻ nhận ra mình, Lam Thiên ngày càng mệt mỏi, thần chí dần dần, khuôn mặt điển trai nhìn già dặn và phong trần hơn rất nhiều. Cả đại địa dường như đã không còn chỗ cho Lam Thiên trú chân, chạy mãi, cuối cùng anh đặt chân đến Tử Vực. Nghe danh nơi này đã lâu nhưng nay mới được chứng kiến tận mắt, Lam Thiên nhìn xuống vực thăm thẳm suy nghĩ mông lung, nhiều ngày chạy trốn khiến anh mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, lúc này ngay cả một người thông minh nhất cũng quẩn trí, Lam Thiên đỡ đầu như người mất hồn, từng bước từng bước chậm rãi, dường như anh muốn lao mình xuống để không còn phải đau đầu về bất cứ chuyện gì. Bỗng từ đâu đó những tiếng động lớn vang đến, sức giật mình Lam Thiên đỡ người vài giây rồi tiến lại nơi phát ra tiếng động. Đến nơi, anh nhìn thấy một bầy Hỏa Hầu (Khỉ Lửa) đang vây tròn và tấn công một cô gái. Thiếu nữ này trạc tầm tuổi Lam Thiên (Hình như trước đây chưa nhắc đến tuổi của Lam Thiên, cỡ 20 nhé), nhưng nét mặt ngây ngô, tính nghịch của cô khiến người khác lầm tưởng chỉ mới mười sáu, mười bảy. Dù bị cả đàn Hỏa Hầu gần ba mươi con luân phiên tấn công, nhưng thiếu nữ này vẫn quật cường chống trả, không những thế trên mặt cô thi thoảng còn nở những nụ cười dường như cảm thấy rất thú vị. Tuy nhiên đám Hỏa Hầu không phải thường, loài này khá thông minh, sẵn theo bầy đàn với chiến thuật luân phiên tấn công nhằm tiêu hao thể lực con mồi, một phút sơ sẩy không tập trung, thiếu nữ đã trúng hiểm chiêu của một con vào sau lưng; vết thương lập tức bị bỏng khá nặng, thấy hiểm cảnh này, có ai nỡ quay đi, nhất là người có năng lực. Lam Thiên vận dụng khinh công của mình, phi vào giữa đám Hỏa Hầu đỡ lấy cô gái rồi lập tức lao đi mất dạng. Đến cao thủ có khí cấp 5 còn chưa chắc bì kịp khinh công của Lam Thiên thì đám khỉ chỉ biết nhìn theo gợn dờ gào thét vì bị mất con mồi. Đặt cô gái xuống Lam Thiên nhanh chóng sơ cứu tạm thời, lúc này anh thấy thực sự tệ vì trước đây không lo trau dồi võ công, anh chỉ có thể giúp vết thương của cô ta không bị bỏng nặng hơn chứ không biết truyền công chữa thương bằng cách nào. Thiếu nữ lúc này lơ mơ lấy lại ý thức :

- Anh... anh là ai ?

- Tôi là ... ai không quan trọng, cô có người thân nào gần đây không để tôi đưa về trị thương, nếu không nhanh vết thương có thể trầm trọng hơn ! – Lam Thiên không muốn danh tính của mình bị lộ.

- Khinh công của anh cao cường như vậy mà thể chữa được vết thương nhỏ này giúp tôi hả, hay sợ tổn khí lực. – Dù bị thương nhưng vẫn có thể chăm sóc Lam Thiên chứng tỏ cá tính của cô gái này rất lớn.

- À... à về chuyện này thì tôi thực sự không biết cách truyền khí như nào cả, cô may cho tôi biết nhà cô có gần đây không để còn kịp thời chữa trị nào, nếu không vết thương để lại sẹo thì không ai dám hôn đâu. – Trước đây Lam Thiên cũng nổi tiếng là một tay phong lưu, do những chuyện xảy ra gần đây nên anh hơi dè dặt chút nhưng để một cô gái chọc mình thì là chuyện không thể nào.

Cô gái chưa kịp trả lời thì có tiếng gọi vang đến : “Tiểu Ngọc, muội ở đâu ?”. Sau đó có hai người đến, thấy cảnh trước mặt một thanh niên lập tức xông đến định tấn công Lam Thiên :

- Tên khốn kiếp, ngươi đã làm gì Tiểu Ngọc ?!

- Mau dừng tay, đây là ân nhân cứu mạng muội. – Thiếu nữ tên Tiểu Ngọc gắng giọng nói.

Thanh niên kia khựng lại, đồng thời một người trung niên khác bước tới truyền khí chữa trị cho Tiểu Ngọc. Nói chuyện một hồi sau, mọi người hiểu nhau, đám người kia cảm ơn Lam Thiên :

- Rất cảm ơn cậu đã ra tay trợ giúp cứu Tiểu Ngọc nhưng chúng tôi không thể đưa cậu tới nhà của chúng tôi được.

- Tại sao không chứ ? – Tiểu Ngọc lúc này dường như đã khỏe hơn nhiều.

- Muội quên quy định rồi sao, chuyện này là không thể ! – Thanh niên trẻ tuổi kia khẽ lắc gọng.

- Im ngay, ta chưa hỏi tội sao con dám trốn ra đây đâu ! – Người trung niên quát rồi quay về phía Lam Thiên nói tiếp : - Còn cậu, nội việc ta không bắt cậu về Vô Tranh Quốc đã đủ để trả ơn cậu rồi.

Dường như người trung niên kia biết thân phận của Lam Thiên.

- Vậy... vậy xin cáo từ. – Lam Thiên quay mình định đi vì không muốn gặp rắc rối.

Thiếu nữ Tiểu Ngọc thấy vậy vội nói :

- Không được, anh ta có ơn cứu mạng con, cha và sư huynh cũng quên mất lời dạy của Phong Thần rồi sao. Người có ơn với mình thì mình nhất định phải trả.

“Phong Thần! Không lẽ họ là người của Phong Quốc sao?!” xưa nay chưa từng có mấy người ngoài gặp được người của Phong Tộc cho nên Lam Thiên không khỏi giật mình quay lại chăm chăm nhìn họ. Còn về phía kia, sau khi nghe được lời của Tiểu Ngọc, hai người kia không khỏi nhăn mặt nhàu mày thăm thẳm suy nghĩ.

- Hừm, vậy được, nhưng việc này phải hỏi ý kiến của Phong Thần, nếu ngài không đồng ý thì ta sẽ lập tức tống cổ cậu ta, đến lúc đó con có nói gì cậu ta cũng không được ở lại. – Người trung niên gằn giọng.

- Việc này ... thật là ... ! – Thanh niên trẻ tuổi khó chịu tỏ vẻ không đồng ý.

Trên đường đi tới cánh cổng bí mật dẫn vào Phong Quốc, Lam Thiên bị bịt mắt để không biết được đường đi, anh được Tiểu Ngọc dìu đi đồng thời biết được thân thế của hai người còn lại. Người thanh niên trẻ tuổi tên Thập Hình là đệ tử ruột của cha cô, còn cha cô chính là người trung niên, ông là một trong tam lão thân cận của Phong Thần.

- Đến nơi rồi. – Tiểu Ngọc vui vẻ nói, đồng thời sau đó Lam Thiên cảm thấy được mình bước vào một đường hầm tràn ngập gió.

Sau đó, Lam Thiên được cõi bằng bịt mắt, một ánh sáng chói lóa khiến anh phải lấy tay che mắt rồi từ từ nhìn cảnh vật xung quanh. Một cảnh tượng khó tin, anh ngỡ mình đang trên thiên đàng, mọi người lúc này đang đứng trên một đỉnh núi cao, nhìn xuống Lam Thiên một rừng cây bạt ngàn, đầu đầu cũng là cây cối, nơi thì rừng cây xanh thẳm, nơi thì lại đỏ hoe, có cả một mảng rừng phủ trơn sắc tím... trong đời mình Lam Thiên chưa từng thấy được cảnh này. “Thật sự rừng núi ở Vô Tranh Quốc trước đây là rất đẹp rồi nhưng nếu so với ở đây thì thật là một trời một vực” Lam Thiên thầm nghĩ. Cha của Tiểu Ngọc nhanh chóng đưa mọi người về nơi cư trú của nhân dân Phong Tộc, nơi đây họ sống hòa hợp với thiên nhiên, không hề chặt phá rừng cây, họ làm những ngôi nhà trên cây, mạng lưới đường đi từ cây này sang cây khác, từ nhà này sang nhà khác, nhìn rất lạ mắt. Đến làng, Lam Thiên lập tức được dẫn đến một tòa nhà được xây trên cái cây lớn nhất ở nơi đây, Đại Cô Thụ hơn cả một quả núi, nơi đây chính là nơi ở của Phong Thần.

- Hai đứa ở lại đây, còn cậu theo ta. – Cha Tiểu Ngọc nói rồi đi trước dẫn đường.

Lam Thiên đi theo và anh cảm nhận được ánh mắt của tất cả mọi người đang nhìn mình, quả thật việc người ngoài vào được nơi đây là việc xưa nay hiếm có cho nên anh bị coi như một sinh vật lạ là điều dễ hiểu. Bước vào bên trong, những dây leo bám đầy hai bên tường tạo nên một vẻ cổ kính, lâu đời cho nơi đây. Bước đến trước một tấm màn che khiến người ta không nhìn rõ người đằng sau, cha của Tiểu Ngọc cất lời :

- Thưa ngài

Chưa kịp nói hết câu thì ông ta nhận được tín hiệu cho lui của Phong Thần, dường như người này ở trong nơi sơn dã thâm sâu nhưng vẫn biết được tất cả việc bên ngoài. Đợi sau khi mọi người lui xuống chỉ còn lại Lam Thiên, Phong Thần mới cất lời :

- Ha ha, lâu lắm rồi mới có người ngoài tới nơi đây đó. Cậu đã cứu một tộc nhân của ta phải không ?

- Vâng, tôi thực sự không mong được trả ơn nhưng nếu có thể có một nơi trú chân thì tôi thật sự rất cảm kích ! – Lam Thiên trả lời.

- Hm... à, nếu ta không nhầm thì cậu là con trai của Lam Thiết phải không ? – Phong Thần chưa vội trả lời mà tiếp tục hỏi.

- Vâng, nhưng ngài... ngài biết cha tôi sao ? Về việc đã xảy ra quả thực không phải do tôi làm – Lam Thiên ngạc nhiên khi Phong Thần biết cha mình, đồng thời anh cũng lập tức phân trần.

- Việc xảy ra là do cậu làm hay không thì không phải chỉ cậu nói là được. Tuy nhiên cậu đã có ơn giúp người của ta, vậy ta không thể làm kẻ bất nghĩa. Ta cho phép cậu ở lại đây đến bao lâu tùy thích, nhưng hãy nhớ nếu một ngày cậu muốn ra khỏi nơi đây thì cậu sẽ vĩnh viễn không bao giờ được trở lại. Ra ngoài, cậu sẽ được Nhị Trưởng Lão hướng dẫn cho, và nhớ kĩ lời ta đó ! – Phong Thần nói.

Lam Thiên bước ra ngoài, thì ra cha của Tiểu Ngọc là Nhị Trưởng Lão ở nơi đây, ông ta hỏi anh :

- Vậy là cậu đã được chấp thuận, cậu có muốn đến nhà ta ở ?

- Cảm ơn ý tốt của ngài, nhưng tôi sẽ tự làm cho mình một ngôi nhà riêng . – Lam Thiên trả lời.

- Vậy cũng được, nhưng sống ở đây thì cậu phải sống theo phong cách người dân ở đây, ta sẽ cho vài người giúp cậu làm một ngôi nhà trên cây. – Nhị Trưởng Lão nói.

- Vậy xin cảm ơn. – Lam Thiên khẽ cười.

Thế là Lam Thiên bắt tay vào làm một ngôi nhà cho riêng mình ở ngoài rìa cách làng tầm chục phút đi bộ. Trong thời gian này Tiểu Ngọc thường đến giúp anh, hai người nhanh chóng thân thiết với nhau

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cự Sa Diên Cuồng

Bản đồ của Tân Thế Giới hiện tại có ba vùng đất liền lớn nhất và đồng thời cũng có ba vùng biển rộng nhất. Ba vùng đất liền hầu hết đều do các thành chủ và các thế lực khác chiếm giữ; đất Bắc là nơi rộng nhất, nơi đây do Hoàng Kim Thành, Vô Tranh Quốc và Phong Quốc phân chia chiếm hữu, nơi đây cũng là trụ sở của Thiên Địa Hội và Thiên Ý Môn, nơi đây đất đai màu mỡ, thiên nhiên cùng khí hậu ôn hòa, các loại động thực vật phát triển hầu hết đều thần thiện. Vùng đất Nam thì là địa bàn của Thú Vương Thành chiếm chủ yếu, ngoại trừ một dãy núi do Mê Thiên Thành cai quản, ngoài ra nơi đây còn có tổng đàn của Hắc Huyết Giáo, vùng đất này khí hậu khô cằn khắc nghiệt, thảm thực vật không đa dạng phong phú, những loài cây cối có thể phát triển ở nơi đây hầu hết đều có hình thù kì quái, động vật ở đây cũng chỉ toàn những loài hung hãn trừ một số động vật nhỏ. Giữa hai vùng Bắc – Nam là Trung, mặc dù Cửu Long Thành Trại có nhiều trại nhỏ ở cả hai vùng đất kia nhưng nơi đây là đại bản doanh của họ, toàn bộ vùng đất này gần như do họ cai quản, do ở giữa hai vùng miền cho nên thiên nhiên và khí hậu nơi đây cực kì phức tạp, lúc thì ôn hòa, ấm áp do ảnh hưởng từ vùng đất Bắc, khi thì lại lạnh lẽo khô hanh, rồi có lúc lại nóng như lửa do vùng phía Nam tác động, cho nên nơi đây cây cối và động vật phát triển mạnh nhất và cũng đa dạng hơn

hai vùng kia rất nhiều, sinh vật có ở hai vùng đất kia đều có ở đây, nhưng nhiều loại sinh vật sinh sống ở đây thì hoàn toàn không xuất hiện ở hai vùng Bắc – Nam. Tới với ba vùng biển lớn, biển Đông là nơi sinh vật đa dạng và ôn hòa nhất, nơi đây cũng là nhà của Thủy Tộc, họ đặt ra luật lệ và cai quản tất cả các tàu thuyền qua nơi đây. Do vùng biển này rộng lớn nhất và cũng dễ đi nhất cho nên hầu hết các vương quốc muốn giao thương bằng đường biển này đều phải chi trả một khoản phí cho Thủy Tộc, ngược lại khi đã đóng phí thì Thủy Tộc sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ các đoàn buôn khỏi sự tấn công của các sinh vật nơi đây hay giúp đỡ những tàu thuyền gặp nạn cho nên “Hải Vương” Đại Hải rất có tiếng tăm và được các thành chủ của các vương quốc nể trọng. Ngoài cách di chuyển qua biển Đông cũng có thể đi bằng đường biển Đỏ, nhưng nơi đây hầu hết chỉ do những kẻ hám lợi và buôn lậu mới liều mạng đi qua, ngoài những sinh vật biển hung hãn châu chực nhấm nháp bất cứ đoàn thuyền buôn nào đi qua thì nơi đây còn là địa bàn của Cự Sa. Cự Sa Chiến Hạm phiêu dạt bất định trên biển đỏ, hạm đội này thật sự là nỗi ác mộng cho tất cả các đoàn thuyền, tàu thuyền nào gặp phải chúng nếu may mắn thì chúng chỉ cướp toàn bộ hàng hóa và tiền bạc, nhưng tính khí Cự Sa cực kì thất thường cho nên hầu hết khi gặp tàu buôn bọn chúng lập tức tấn công, nhấn chìm đoàn tàu thuyền đó mà không thèm động vào bất cứ thứ gì hay cho họ có cơ hội để thương lượng, cho nên các vương quốc lớn đều tránh di chuyển bằng đường biển này trừ những trường hợp bất đắc dĩ. Ngoài ra như đã nói, do tính khí điên điên khùng khùng của mình cho nên Cự Sa không thỏa hiệp với bất cứ một thành chủ nào, hễ nổi hứng lên thì chắc chắn đoàn thuyền buôn đó sẽ bị tấn công dù cho đó có là đội thuyền được trang bị đầy đủ và bá đạo của Hoàng Kim Thành hay kể cả những tàu thiện chiến của Thủy Tộc, cho nên tất cả những kẻ có thể lực đều chúng mắt với Cự Sa, nhưng hầu hết đều không động thủ tấn công do ngoài tấn công trên biển ra thì Cự Sa không bao giờ đặt chân quá sâu vào đất liền, đồng thời họ cũng sợ rằng nếu huy động lực lượng để tấn công Cự Sa thì dù thắng cũng sẽ tổn thất cực lớn, lúc đó sẽ là miếng mồi ngon cho các vương quốc khác nên đành nhắm mắt làm ngơ với Cự Sa. Cuối cùng là một vùng biển mà chẳng một ai muốn đặt chân đến, các tàu buôn thì hoàn toàn không bao giờ đặt chân đến nơi đây, ngay cả Cự Sa Chiến Hạm cũng hạn chế qua nơi đây nhất có thể, vùng biển Đen hay mọi người còn thường gọi là biển Chết. Nơi đây chỉ do bốn sinh vật kiểm soát hoàn toàn hệ sinh thái, bọn chúng đều là quái vật khủng khiếp nhất mà người ta có thể tưởng tượng, ngay cả những cao thủ khí cấp 5 hàng đầu cũng ngại phải va chạm chúng, ngoài đám quái vật đó thì thời tiết nơi đây cực kì kinh khủng, những cơn bão không bao giờ chấm dứt, sương mù dày đặc khiến người ta không thể định hướng... khiến tất cả tàu thuyền cố vượt qua nơi đây đều chung một kết cục : “Chôn thây nơi đáy biển”. Hôm nay, hạm đội của Cự Sa tiến tới ranh giới địa phận của hai vùng biển Đỏ và Đen, chưa đầy 1km trước mắt là trận trận cuồng phong dữ dội, những cột sóng cao hàng chục mét gào thét, Cự Sa lúc này đang ngồi trên chiếc ghế ưa thích của mình ở mũi chiến hạm nhìn chúng đây đầm chiêu, một nét trầm ngâm khác hẳn với vẻ điên cuồng thường ngày nơi hân.

- Đại Vương có tâm sự gì ư ? – một thanh niên cời trần thân hình vạm vỡ với hình xăm một con quái vật kraken đang dùng những chiếc xúc tu quấn lấy bốp nát một con tàu to chính ỉnh trước mặt bước tới sau Cự Sa hỏi.

- Trầm Châu đó hả ! – Thì ra thanh niên mới đến là Lý Trầm Châu, một người thân tín của Cự Sa. – Ha ha, chỉ là nhớ lại mấy chuyện xưa cũ thôi. – Về trầm ngâm lập tức biến mất trên khuôn mặt Cự Sa, lúc này lại là nụ cười bá đạo toát ra khí thế điên cuồng như thường ngày của hân hiện hữu.

- Ô, không ngờ cũng có ngày thấy được một phần khác của ngài đấy. – Lý Trầm Châu cười với vẻ đắc chí.

Cự Sa đưa tay lên xoa chiếc đầu trọc của mình :

- Khắc khắc, hôm nay có vẻ nhảm chán nhĩ, ngươi thử tìm một địa điểm để giải trí chút đi !

Hiểu ý Cự Sa, Lý Trầm Châu gật đầu rồi đi đến buồng lái, chưa đầy mười phút sau, chiến hạm di chuyển đến một bến tàu và cập bên ở đó. Bến tàu này thuộc một quốc gia nhỏ trực thuộc dưới sự bảo hộ của Hoàng Kim Thành, vừa thấy Cự Sa Chiến Hạm, gã quản lý bến tàu lập tức hốt hoảng chạy thẳng đến cung điện bẩm báo. Lập tức đích thân nhà vua ở nơi đây đến bến tàu, một gã bước xuống, hân cao gần 2m, dù đã ngoài 40 nhưng các mối cơ cực kì hoàn hảo, lượng mỡ thừa giảm xuống mức tối đa có thể, cùng với đó là một hình xăm khắp từ đỉnh đầu kéo xuống đến cổ, hân đứng sừng sững trước mặt nhà vua.

- Ngươi... ngươi là Cự Sa ! – Vua của vương quốc nhỏ này là Châu Thuận Thủy, một cao thủ khí cấp 5 cũng phải bàng hoàng lắp bắp trước Cự Sa.

Vẫn là vẻ mặt nhảm nhí thường ngày của mình, Cự Sa lấy tay xoa đầu và nói :

- Ô, bọn ta chỉ muốn ghé chơi và thưởng thức chút rượu thôi mà, đâu cần phải đích thân nhà vua xuống đón cơ chứ !

Châu Thuận Thủy nhăn mặt, ông ta biết nếu để hạm đội của Cự Sa vào đây thì chắc chắn không hay ho gì :

- Xin lỗi nhưng hôm nay bến cảng của ta không tiếp nhận bất cứ tàu thuyền nào cập bến, mong ngươi lập tức rời đi ngay cho !

- Nào nào, đừng có khó tính như thế chứ, ta thật sự chỉ muốn vào quán bar nghe chút nhạc, nếm chút rượu ngon rồi sẽ lập tức rời đi mà. Sao hà, ta năn nỉ đó mà, năn nỉ năn nỉ đó, làm ơn đi. – Lời nói và thái độ hoàn toàn trái ngược, lời nói xuống nước nhưng lại vẫn là nét mặt nhảm nhí với điệu cười bá đạo, dường như Cự Sa chắc chắn sẽ làm theo ý của mình, dẫn hạm đội tiến vào cảng chứ không hề có ý định rời đi.

- Nếu ngươi không cùng người của mình lập tức rời đi thì đừng trách ta, đừng tưởng ngươi làm ác khắp nơi mà có thể làm càn ở đây, ta chẳng sợ thứ như ngươi đâu. – Châu Thuận Thủy dường như muốn lấy cứng đối cứng.

Về mặt Cự Sa bỗng trở nên hoảng hốt, hân xoa tay nói :

- Ấy ấy, đừng thế chứ, ta thật không muốn đánh nhau chút nào đâu, đều là người văn minh lịch sự mà, đâu cần phải thế.

Chẳng lẽ hạm đội điên cuồng khát máu của Cự Sa chỉ là danh tiếng mà người ta đồn thổi, thấy nét mặt hoảng sợ của Cự Sa như thế Châu Thuận Thủy lập tức cảm thấy phần chân :

- Ta không muốn nói nhiều nữa, ngươi và đám thuộc hạ của ngươi lập tức cút ngay khỏi đây, nếu ra ta buộc phải đại khai sát giới, giết sạch đám thôi tha các ngươi đó.

- Ấy, ta đã xuống nước như thế rồi mà... thật sự không cho ta vào sao ? Hầy, người cá người sắp hối hận về quyết định của mình rồi đấy. Đại khai sát giới à ?! Ý tưởng tốt, ý tưởng tốt. – Cự Sa như vừa châm chọc lại như vừa lăm nhăm một mình, nhưng hắn dứt lời đám thuộc hạ đằng sau lưng lại đều nở một nụ cười thâm hiểm – Khắc khắc, vậy được để ta chơi với hắn, còn lại các người tùy ý mở tiệc. – Bỗng Cự Sa lại cười lớn như một gã điên rồi lao tới phía Châu Thuận Thủy, đồng thời đám thủ hạ của hắn cũng lao đến như những con thú săn mồi.

Châu Thuận Thủy lập tức hiểu lúc này vấn đề mới thực sự xảy đến, vận toàn bộ sức mạnh của mình ông ta như biến một đợt sóng thần xô thẳng đến đám người Cự Sa. “Cự Sa Quyền : Cấn Xé” một quyền bá đạo của Cự Sa đánh thẳng tới phá tan đợt sóng mà Châu Thuận Thủy tạo ra, đồng thời Cự Sa nắm lấy cổ của ông ta, lực quyền bắt đầu phát tác, toàn thân của Châu Thuận Thủy lập tức xảy xuất những vết thương giống như bị thú cắn xé. Ông ta lập tức cấn răng vận công, cả thân hình lập tức biến thành nước thoát ra khỏi sự khống chế của Cự Sa.

- Trò vớ vẩn này dùng được mấy lần, khắc khắc ! – Cự Sa cười lớn, vừa đợi Châu Thuận Thủy tự lại thành hình lập tức tấn công.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Hoàng Kim Thành Chủ Vs Cự Sa

Vừa kịp định hình mà chưa kịp định thần, Châu Thuận Thủy đã thấy trước mặt mình là một bàn tay lớn đang áp tới. “Àm”, Cự Sa tóm lấy đầu Châu Thuận Thủy rồi đập mạnh xuống đất, lúc này đằng sau cuộc chiến của hai người là một cuộc tàn sát đẫm máu đang xảy ra. Nhìn thấy thảm cảnh nhà nhà bốc cháy, sập đổ, hàng loạt người dân của mình bỏ mạng không biết được Châu Thuận Thủy có hối hận vì quyết định của mình không, chỉ thấy ông ta cấn chặt môi rồi từ từ gần giọng cổ nói :

- Người là tên khốn kiếp, Hoàng Kim Thành Chủ Bạch Sầu chắc chắn sẽ không tha cho người, người sẽ nhận được cái chết đau đớn nhất !

- Khắc khắc, cho dù có mười tên Bạch Sầu tới đây thì cũng chẳng cứu được người đâu, và nên nhớ cho rõ rằng sự việc này xảy ra là do người chọn, không có liên quan gì đến ta đâu. – Cự Sa cười nham nhở nói đảo trắng thay đen.

Châu Thuận Thủy chỉ biết cúi gằm mặt xuống mà chờ đợi sự việc sắp đến, ông ta biết trước được số phận của mình. Sau khi tàn sát toàn bộ nơi đây, đám người Cự Sa trở lại chiếm hạm rồi rời đi, tiếp tục lang thang trên biển. Lúc này tại Hoàng Kim Thành, tiếng hò hét vang trời tại khu đấu trường, trên khán đài còn có sự hiện diện của Hoàng Kim Thành Chủ Bạch Sầu. Dưới đấu trường lúc này đang diễn ra một cuộc thi tuyển chiến tướng hàng tháng, do các chức vị chiến tướng có rất nhiều quyền lợi đồng thời cũng do mỗi tháng đích thân thành chủ đứng ra tổ chức cuộc thi để chỉ có kẻ mạnh mới có thể ở chức vị này cho nên các chiến tướng của Hoàng Kim Thành dù đều là những kẻ có năng lực cao nhưng cũng không dám lơ là chuyện luyện tập nâng cao năng lực để không bị kẻ khác đánh bại chiếm lấy vị trí. Cuộc tuyển chọn đã diễn ra được gần hết, cả buổi sáng không hề có bất ngờ nào, các chiến tướng bị thách đấu đều chiến thắng và giữ được vị trí. Bạch Sầu lúc này đang ngồi trên ghế của mình, đằng sau ông ta là hai thuộc hạ thân cận nhất, đồng thời hai người họ do đích thân Bạch Sầu chỉ dạy cho nên năng lực mỗi người đều có thể kiến lập vương quốc riêng cho mình, nhưng vì ơn của Bạch Sầu cho nên cả hai đều ở lại chấp nhận làm vệ sĩ bảo vệ ông ta, bọn họ thường được mọi người gọi là “Cặp Song Sinh” do họ chưa từng lộ mặt thật của mình, cả hai đều đen mặt nạ độc một màu và chỉ có một lỗ ở mắt phải, chỉ khác một người là mặt nạ màu đen còn một người là mặt nạ màu trắng. Một thuộc hạ của Bạch Sầu tiến tới thì thầm vào tai ông ta chuyện gì đó, sau đó Bạch Sầu hơi nhăn mặt rồi nói lớn :

- Được rồi, buổi tuyển chọn của tháng này còn ba cơ hội, nếu như không có kẻ nào dám thử sức nữa thì sau năm phút nữa sẽ kết thúc ở đây.

Lúc này có hai thanh niên bước tới, người đi sau thân hình to lớn nhưng dáng bộ đủ đủ chậm chạp, thanh niên đi trước dáng người nhỏ nhắn hơn nhưng nhìn chắc chắn và khuôn mặt cậu ta toát lên khí chất mạnh mẽ, tự tin.

- Còn có chúng tôi. – Thanh niên đi trước cất tiếng. – Cậu lên trước đi Trần Khải.

- Được. – Thanh niên dáng vóc đồ sộ đi sau tên Trần Khải nói rồi bước tới.

Đối thủ của cậu ta là một chiến tướng hạng ba. Sơ bộ một chút về các cấp chiến tướng của Hoàng Kim Thành :

+ Chiến tướng đặc biệt : chỉ có một người, quyền hạn chỉ dưới Bạch Sầu.

+ Chiến tướng hạng nhất : có ba người nắm giữ chức vụ này, mỗi người họ lĩnh nhiệm vụ cai quản các thuộc địa của Hoàng Kim Thành ở các nơi khác nhau. Một người ở đất Bắc, một người ở đất Nam, người còn lại ở đất Trung. Nếu không có chỉ lệnh trực tiếp từ Bạch Sầu họ được được toàn quyền tự quyết các vấn đề xảy ra.

+ Chiến tướng hạng hai : nhóm này có khoảng mười người, tất cả đều cực kì thiện chiến, lĩnh các nhiệm vụ chiến đấu ở ngoài chiến trường như đi chiếm đoạt hay bảo vệ đất đai.

+ Chiến tướng hạng ba : nhóm này là nhóm thấp nhất nhưng vẫn có những đặc quyền nhất định, đứng dưới các cấp kẻ trên nhưng có quyền điều động lượng lính thông thường trong quyền cho phép. Nhóm này thực hiện chức vụ bảo an cho các thành trì thuộc quyền cai quản của Hoàng Kim Thành.

Cuộc quyết đấu diễn ra, vị chiến tướng cấp ba kia lao tới tấn công với ý định phủ đầu, nhưng dù liên tiếp bốn năm quyền đều trúng đích thì Trần Khải vẫn đứng vững tại chỗ không hề suy chuyển. Tiếp sau đó Trần Khải húc tới vị chiến tướng kia ngã xuống đất, cậu ta lập tức ngồi lên và khóa mọi cử động rồi quyền trái quyền phải đánh xuống tới tấp, nếu không phải có người tới can ngăn thì có thể Trần Khải đã đánh nát đầu của vị chiến tướng kia. Trần Khải đứng lên hét lớn để chứng tỏ sức mạnh của mình sau chiến thắng, thanh niên nhỏ con hơn đến sau lưng vỗ vai Trần Khải rồi cất lời :

- Làm tốt lắm, giờ để tớ làm nốt cho xong việc nào !

Có thể thấy Trần Khải rất nghe lời thanh niên nọ. Một vị chiến tướng cấp ba khác bước tới chỉ vào mặt thanh niên nọ mà nói lớn :

- Mau báo họ tên để ta còn tiện ghi vào sổ chiến tích.

- Nhớ cho kĩ cái tên Lý Minh nhé, còn người khôi xưng danh, ta không giỏi nhớ tên kẻ yếu. – Thanh niên trẻ tên Lý Minh cười cợt bước tới.

Bị một thanh niên trẻ tuổi nói vậy thật là một sự xỉ nhục lớn, vị chiến tướng kia nóng mặt hét lớn một tiếng rồi lao tới như muốn lập tức xé xác Lý Minh ra ngàn vạn mảnh. Nhưng quả thật sự tự tin của Lý Minh không phải của một kẻ điên, toàn bộ những đòn tấn công tới tấp của vị chiến tướng nọ đều bị Lý Minh dễ dàng hóa giải, không những thế anh chỉ mới dùng chân chứ chưa động tay. Kỹ thuật chân của Lý Minh cực kì điêu luyện, hoa xảo khiến người khác nhìn thấy mà thảm ngưỡng mộ, vị chiến tướng nọ dù càng đánh càng hăng nhưng vẫn chưa chạm được vào một sợi tóc của Lý Minh nên ngày càng phát điên hơn. “Vụt”, Lý Minh vung chân đá xoay người cực đẹp, “Bốp” trúng đòn rồi, vị chiến tướng kia xây xẩm mặt mày, chưa kịp lấy lại nhận thức thì lập tức trúng thêm hơn chục cước khác rồi từ từ đổ gục xuống. Hai người Lý Minh, Trần Khải sau khi chiến thắng được gọi tới trước mặt Bạch Sầu :

- Động tác điêu luyện, hoa mỹ mà hiệu quả ! Nếu ta không nhầm thì đó là Thiên Tàn Cước ?

- Quả thật không gì qua được mắt của thành chủ, đó đúng là võ công độc môn của gia tộc. – Lý Minh đứng trước mặt người quyền lực nhất thế giới lúc này nhưng vẫn tự tin khiến Bạch Sầu càng có hứng thú với anh hơn.

- Ha ha, tốt, tiếp tục trau dồi năng lực ngày sau tất có danh vọng lớn. Thời giờ sẽ có người chỉ dẫn công việc mới cho người, lui xuống đi. – Bạch Sầu cười lớn.

- Vâng, cảm ơn thành chủ, mong sau này được thành chủ tiếp tục giúp đỡ. – Lý Minh hành lễ rồi cùng Trần Khải lui xuống.

Cuộc nói chuyện kết thúc cũng là lúc kết thúc cuộc tuyển chọn, Bạch Sầu cùng “Cặp Song Sinh” lập tức rời đi. Lúc này trên biển đang có một cuộc đụng độ lớn xảy ra, Cự Sa Chiến Hạm đang bị năm chiếc hạm khác vây quanh, chỉ huy đám chiếm hạm này chính là chiến tướng hạng nhất của Hoàng Kim Thành “Phù Vân”.

- Khắc khắc, đám nhóc các người vây quanh thuyền nhỏ của ta là có ý gì đây ?! – Cự Sa dù bị vây hãm nhưng vẫn giữ vẻ nham nhở thường ngày của mình cười nói.

- Người quá lộng hành rồi, ngay cả Hoàng Kim Thành cũng dám động vào, nếu bọn ta không dạy dỗ lại đám các người thì mặt mũi bọn ta để đâu, đám người khác chắc chắn sẽ cười Hoàng Kim Thành là đám yếu nhược mất. – Phù Vân chỉ vào mặt Cự Sa mà nói.

- Ấy, sợ quá, sợ quá, lúc đó ta thật đâu muốn sự việc ra nông nổi đó, chỉ tại hấn ta. Đúng, tất cả chỉ tại hấn ta đó, hấn keo kiệt bủn xỉn không cho ta thưởng thức chút rượu, có trách thì người đi trách hấn chứ. – Cự Sa làm vẻ mặt vô tội nói.

Phù Vân không thèm để ý đến lời nói của Cự Sa, vận sức bật mạnh khỏi thuyền lao tới tấn công, lập tức một bóng đen từ sau lưng Cự Sa cũng lao tới. Cả hai chạm mặt trên không quyền qua cước lại, hơn chục chiêu không phân thắng bại, sau một cước đụng mạnh cả hai mượn lực lùi về chỗ cũ.

- Hầy, đám người Bạch Sầu thật không biết nói chuyện phải trái gì cả, người nói có đúng không ? – Cự Sa nói với bóng đen vừa phân cao thấp với Phù Vân.

- Ngài nói phải, chúng đúng là lũ mọi rợ. – Bóng đen vừa rời chính là Lý Trầm Châu.

Đám người Cự Sa đang cười cợt thì bỗng Cự Sa im bật, rồi hấn từ từ quay đầu lại phía sau và nở một nụ cười khó hiểu :

- Ha, cuối cùng cũng tới thật rồi sao.

Trên đỉnh của Cự Sa Chiếm Hạm xuất hiện ba người, nhóm người vừa đến chính là Bạch Sầu và Cặp Song Sinh. Đám thuộc hạ của Cự Sa lúc này cũng lập tức im bật, nhiều kẻ khi thấy Bạch Sầu còn bắt đầu cảm thấy run sợ trước bá khí uy nghi của ông ta. Bạch Sầu đứng đó im lặng một hồi mà nhìn đám người Cự Sa một lượt rồi mới cất tiếng nói :

- Đừng nghĩ với thân phận của người mà ta sẽ bỏ qua. Người đã động đến người của ta quá nhiều lần rồi, lần này nếu không bỏ lại một cánh tay thì toàn bộ đám người các người phải bỏ mạng ở đây.

- Hm... Thân phận của ta ăy hả ? Khắc khắc, đừng làm ta buồn cười chứ, với sức của người thì ...hm... ta nghĩ không hoàn thành được lời nói của mình đâu, khắc khắc ! – Cự Sa cười lớn.

- Ngụ xuẩn, dù ta không muốn gây hấn với ông ta nhưng không dạy dỗ người thì còn mặt mũi nào nhìn người dân của mình nữa !

Chưa đợi Bạch Sầu dứt lời Cự Sa lao tới, “Cự Sa Quyền : Nuốt Chửng” song quyền của Cự Sa cùng phát, đã nhắm mà đánh tới mặt Bạch Sầu. Nhưng

muốn đánh trúng người được coi mạnh nhất thế giới hiện tại đâu phải dễ dàng, Bạch Sầu cũng tung ra tuyệt học của mình “Bàn Tay Thượng Đế”, chỉ thấy tay của ông ta vừa đưa tới trước lập tức có một luồng khí cực mạnh hình bàn tay ập tới Cự Sa. “Ầm”, một tiếng động lớn vang lên, Cự Sa bị đánh bật về sau, chỉ cần qua một chiêu đã thấy được thực lực của hai bên.

- Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nắm lấy hay không đều do ngươi quyết định ! – Bạch Sầu thể hiện thần uy, từ trên cao ngược nhìn xuống đám người Cự Sa như đang nhìn một đám kiến.

- Ta nắm con mẹ nhà ngươi. – Cự Sa chửi lớn quyết không hàng.

Bạch Sầu không nói thêm lời nào, sau một động tác vung tay lên rồi hạ xuống thì lập tức một luồng khí hình bàn tay khác từ trên trời nhả thẳng Cự Sa Chiếm Hạm mà lao xuống. Luồng khí cực lớn, bao trùm cả một chiếm hạm với khí thế hủy thiên diệt địa, dù có là Cự Sa Chiếm Hạm nhưng trúng phải đòn này thì cũng phải thành đồng sắt vụn. “Uỳnh”, một tiếng nổ lớn vang tận trời, chẳng lẽ đám người Cự Sa thực sự chôn thấy đáy biển.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cứu Long Thành Trại 1

Làn khói mù từ từ tan, chiến hạm và đám người Cự Sa đều đã nằm yên dưới đáy biển chẳng? Không! Cự Sa cũng không phải là một kẻ yếu nhược, vừa rồi hấn kịp phát ra một đòn với toàn bộ sức mạnh để cản lại cường chiêu của Bạch Sầu, chỉ thấy lúc này hai nắm đấm của Cự Sa đang giương thẳng lên trời, hữu hình khí của hấn tạo thành một cái bóng của một con cá mập khổng lồ trời lên mặt biển há rộng hàm mà ngoạm kẻ xấu số nào đó. Tuy nhiên, đã một chiêu với chín phần sức mạnh của Bạch Sầu thì Cự Sa chắc chắn phải trả một cái giá khá đắt, miệng hấn lập tức phun ra máu rồi ngã khụy xuống. Lúc này dù toàn bộ người của Cự Sa vẫn giữ được mạng nhưng trước sức mạnh của Bạch Sầu thì kẻ nào cũng đều cảm thấy hoảng sợ, chúng bắt đầu lo cho mạng sống của mình, cái giá phải trả quá đắt nhưng Cự Sa đúng là một kẻ điên, hấn không hề xin tha mạng mà ngược lại còn tiếp tục khiêu khích Bạch Sầu :

- Khắc khắc, chỉ đến thế thôi sao, nếu vậy thì ta thất vọng lắm! Nào, thử làm lại xem có khá hơn không.

Bạch Sầu chẳng thèm đáp, chỉ tiếp tục nhìn Cự Sa rồi động tác tay từ từ đưa lên, nếu đòn này giáng xuống chắc chắn không một kẻ nào còn có thể đỡ được, bọn người của Cự Sa hoảng loạn, kẻ xin tha hàng, kẻ ôm đầu run rẩy chờ chết, nhiều tên khác thì nhau nhảy xuống biển để tránh cái chết sắp ập đến, chỉ còn Lý Trầm Châu vẫn im lặng đứng cạnh Cự Sa. Từ trên trời, mây bắt đầu cuộn lại, một luồng khí khác bắt đầu tụ thành hình để phát động. “Ầm”, sát chiêu tới rồi, Cự Sa lần này chắc chắn mất mạng, hấn đã không còn sức để đỡ đòn này. Nhưng bất ngờ xảy đến, một luồng nước với hình dạng một con rồng từ dưới biển phóng thẳng lên, hai luồng khí chạm nhau tạo thành tiếng nổ vang trời, dư chấn của vụ va chạm khiến tất cả các chiến hạm ở đó rung chuyển chao đảo mạnh như muốn lật. Dường như Bạch Sầu biết kẻ vừa tới :

- Ta không nghĩ ông sẽ ra mặt đâu, đây là chuyện riêng của ta mà !

- Xin lỗi, nhưng tất cả mọi việc xảy ra trên vùng biển của ta đều do ta quản, ngài cũng không phải ngoại lệ. – Người vừa tới chính là bá chủ của vùng biển Đông “Đại Hải”.

Một chiến thuyền lớn hình một con cá voi vừa tới, trên thuyền là “Hải Vương” Đại Hải cùng rất nhiều thuộc hạ của ông ta. Bạch Sầu bị phá nhưng vẫn giữ bình tĩnh tiếp tục trả lời :

- Hấn ta đã gây quá nhiều thiệt hại cho ta, về phần tài sản ta có thể bỏ qua, nhưng về phần nhân mạng thì người dân sẽ nhìn ta bằng ánh mắt gì ?! Tất cả sẽ cho rằng ta không bảo vệ nổi nhân dân của mình !

- Được rồi, không cần nói nữa, sau này toàn bộ thuyền buôn của ngài ta sẽ giảm cho ba phần, chỉ lấy bảy phần so với giá thương lượng trước đây. Ta chỉ có thể cho con số đó, nếu ngài không chấp nhận thì ta vẫn tiếp tục lấy mười phần giá, còn Cự Sa ta vẫn mang hấn về, ngài muốn có hấn thì phải đấu với ta ! – Lời nói của Đại Hải dứt khoát dường như không có ý thương lượng thêm.

Lúc này đám lính của Bạch Sầu nào để yên, Phù Vân lập tức nói lớn :

- Quân đội của Hoàng Kim Thành chẳng lẽ phải sợ các người, muốn đánh bọn ta tất nhiên chiều tới cùng !

Ngoài quân đội của Phù Vân hùng hực khí thế chuẩn bị chiến đấu thì Cặp Song Sinh lúc này cũng đang vận khí thủ thế, sát khí kín trời, trận đại chiến giữa hai thế lực lớn nhất thế giới hiện tại sẽ xảy ra ?

- Việc này đâu đáng để hai chúng ta xảy ra xung đột ! – Bạch Sầu lên tiếng, ông ta đương nhiên hiểu nếu chiến tranh giữa hai bên thực sự xảy ra thì ai sẽ là kẻ được lợi. – Được, ta chấp nhận, nhưng ta nhắc ông hãy xử lý Cự Sa cho thật tốt, nếu hấn còn chạm tới người dân của ta thì hấn chắc chắn không còn cơ hội sống tiếp đâu !

- Hả, sao thế được ? Chúng ta đâu phải sợ bọn chúng, ngài hãy hạ lệnh, chúng tôi lập tức sẽ ... – Phù Vân còn chưa nói hết câu đã thấy Bạch Sầu giơ tay ra hiệu, hiểu ý lệnh Phù Vân cũng không dám tiếp tục đánh im lặng rồi thu quân.

Đám người Bạch Sầu rời đi hết, lúc này Cự Sa và Đại Hải đang đối mặt nhau, cả hai đều không nói gì, im lặng chăm chăm nhìn nhau. Đại Hải cuối cùng cũng cất lời trước :

- Còn tiếp tục gây chuyện thì lần sau không ai cứu nổi ngươi nữa đâu.

Thật kì lạ, hai bá chủ của hai vùng biển nhưng Cự Sa coi Đại Hải như kẻ thù còn ngược lại Đại Hải dường như đã từng cứu mạng Cự Sa nhiều lần khác trước đây. Cự Sa dường như bỏ qua lời nói của Đại Hải, hần giọng dậy ra lệnh cho những thuộc hạ còn lại vào vị trí khởi động chiến hạm rời đi, trước khi đi hần quay lại nhìn Đại Hải rồi nói :

- Sinh mạng của ta do ta quyết định, còn lão già như ông lo giữ mạng đi, đừng có chết trước khi ta đoạt được tất cả của ông ! Khắc khắc, nhớ cho kĩ đấy.

Cự Sa không những điên mà còn là một tên khốn vô ơn, hần không hề cảm ơn Đại Hải đã cứu mạng mà còn đe dọa, nhưng Đại Hải chỉ im lặng thờ dài nhìn theo bóng thuyền của Cự Sa khuất dần. Với sức mạnh của Đại Hải việc tiêu diệt Cự Sa dễ như lấy đồ trong túi, nhưng ông ta lại cứu mạng hần, thật không hiểu trước đây giữa hai người đã xảy ra chuyện gì. Cuộc đụng độ giữa ba thế lực đi qua, lúc này sóng yên biển lặng, mọi chuyện tiếp tục bình thường như bao ngày khác. Tới với vùng đất Trung, lúc này trong rừng cây rậm rạp đang có một thanh niên chưa đầy hai mươi đang đùa nghịch với một đám khi, cả đám khi đủ các loại Khi Đá, Khi Lửa, Khi Hai Đầu ... Cậu ta hành động như một con khi, nhưng da thịt con người sao có thể chạm vào Khi Lửa hay vật nhau nó đùa với Khi Đá. Hóa ra trước đây cậu ta bị bỏ lại trong rừng nhưng may mắn được một con Khi Hai Đầu nuôi dưỡng. Năm tám tuổi, may mắn gặp được một cao nhân ngang qua nơi đây, thấy cậu nhóc thân thiện, hòa đồng với nhiều loại động vật, lại có bản tính lương thiện dù hơi quậy phá nên ông ta rất hài lòng. Vị cao nhân nọ đã dạy cậu ta đọc viết, đồng thời truyền cho cả võ nghệ để cậu ta phòng thân. Đến năm cậu ta mười lăm, vị cao nhân bắt đầu đi phải rời đi, ông ta để lại cho cậu cái tên Hầu Vương. Do từ nhỏ tới lớn Hầu Vương chỉ tiếp xúc với sư phụ mình là con người nên khi ông ta bỏ đi thì cậu ta lại tiếp tục hành động như loài khi dù vẫn biết đọc biết viết và ăn nói như con người. Hôm nay, Hầu Vương tiếp tục đùa nghịch với đám khi khác như mọi người thì cậu ta bắt gặp một người. Hầu Vương lập tức trốn trên một lùm cây nhìn xuống, bên dưới là một nam nhân chạc ba mươi đang tắm, thân hình vạm vỡ, khuôn mặt đàn ông, phong trần có thể khiến mọi cô gái xiêu lòng, đáng chú ý hơn là trên hai cánh tay của anh ta đều có xăm một con rồng cuộn quanh từ bả vai xuống , trước ngực và sau lưng cũng đều xăm ba con rồng cuộn lấy nhau rất đối xứng. “Xăm tám con rồng trên người, tên này bị bệnh ảo tưởng à?” Hầu Vương suy nghĩ. Người kia tắm xong lên bờ mặc quần áo vào rồi cười nói :

- Nếu có ý định mờ ám thì mời rời đi ngay cho, còn nếu không thì không cần phải trốn núp, chúng ta có thể đoàng hoàng nói chuyện kết bạn mà !

Hầu Vương nghe thế lập tức lao xuống nhả mặt nói lớn :

- Ta mà thêm làm chuyện mờ ám ư ?! Nói cho ngươi biết ta tự hào từ xưa đến nay làm việc luôn quang minh chính đại như lời sư phụ dạy đó, tên bệnh ảo tưởng sức mạnh như ngươi thì biết gì mà nói !

- Ha ha, ta ảo tưởng sức mạnh ư, cậu dựa vào đâu mà nói thế ! – Nam nhân nọ tỏ vẻ ngạc nhiên cười nói.

- Hừm, còn phải hỏi sao ?! Xăm cả đồng rồng trên người thì ngươi tưởng mình trở thành rồng được thật à, đám loài người thật điên loạn, đúng như sư phụ nói. Hay, thôi, sư phụ nói ta tránh tiếp xúc với các người, ta cũng chẳng thấy hứng thú, ta phàn đâyyyyyyyy.

- Khoan chút, nếu ta không nhầm thì sau lưng cậu là Thiết Bàng ?! (Thiết Bàng kiểu Tôn Ngộ Không đó)

- Hừm, ngươi cũng có con mắt tinh đời đó chứ. He he, đây là của sư phụ ta để lại cho ta, sư phụ nói nó rất quý, phải giữ gìn cẩn thận.

Nam nhân nọ tỏ ra khá thích thú với cây Thiết Bàng :

- Là của sư phụ cậu cho cậu ư ? Hm.. có thể cho ta xem qua chứ ?

- Oh, không, không. Tất nhiên là không được rồi ! – Hầu Vương xua tay tỏ ý muốn bỏ đi.

Nam nhân kia lập tức xuất chiêu, cánh tay đưa tới tỏ ý muốn lấy cây Thiết Bàng :

- Nếu ta vẫn cứ muốn xem thì sao ?!

- Hừm, sư phụ ta dặn giữ gìn nó cẩn thận nhưng ... Nếu ngươi muốn xem thật thì đừng hỏi hần đây ! – Hầu Vương cực kì lạnh lẽ, vừa gạt tay nam nhân kia ra lập tức rút cây Thiết Bàng sau lưng mình rồi nhắm đầu mà vụt tới.

- Ha ha, tốt ! Nhưng muốn đánh ta thì phải xem thực lực của cậu được tới đâu. – Nam nhân nọ thực lực thâm sâu khó dò, Thiết Bàng vụt tới lực cả ngàn cân nhưng vẫn có thể dễ dàng dùng cánh tay không để đỡ đủ thấy phải là cao thủ khí cấp 5.

Hầu Vương sau một thoáng kinh ngạc lập tức lấy lại khí thế, thanh Thiết Bàng trong tay được sử dụng cực kì điêu luyện, chọc liên liên hoàn năm điểm đều chỗ hiểm. Nhưng như thế chưa đủ làm khó nam nhân bí ẩn kia, nhẹ nhàng dùng tay gạt tất cả hiểm chiêu, anh ta còn thuận thế áp sát khiến Hầu Vương lâm vào thế khó. Với tình thế trước mắt thì Hầu Vương sắp bị đoạt Thiết Bàng khỏi tay chăng ? Chỉ thấy cậu ta nhếch mép cười khê, sắp xuất ra thực lực chân chính của mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cửu Long Thành Trại 2

Xuất chiều rồi, thanh Thiết Bảng trong tay Hầu Vương xoáy mạnh quanh người tạo thành một con ốc nhỏ. Bất kì vật nào chạm phải con ốc này đều bị hủy hoại mạnh, cây cối xung quanh dạt cả sang một bên, đất đá cuốn bụi mù mịt, bàn tay của nam nhân nọ chạm sượt phải lập tức cảm thấy đau rát, nếu trúng chiều ắt hẳn bị thương. Nhưng nam nhân bí ẩn nọ lại càng tỏ ra thích thú hơn :

- Ha ha, thú vị lắm ! – Sau đó anh ta vận công rồi hét lớn : - Thiết Long Thê.

Lúc này lộ rõ chân thân anh ta quả nhiên thực là một cao thủ khí cấp 5, thi triển tuyệt học của bản thân, anh ta dễ dàng dùng tay không bắt lấy rồi nắm chặt thanh Thiết Bảng khiến Hầu Vương kinh ngạc há mồm không ngậm lại được :

- Sa.. sao có thể chứ ?!

- Ha ha, với một cậu nhóc mà có thể lên tới khí cấp 3 và sử dụng Thiết Bảng điều luyện thì quả thực triệu người có một. Nhưng còn phải luyện thêm nhiều !

Hầu Vương muốn giật thanh Thiết Bảng ra khỏi tay nam nhân nọ nhưng không thể lay chuyển chút nào. Cậu ta cắn chặt răng tức tối, bộc phát ra một tuyệt chiêu khác, thanh Thiết Bảng xoáy mạnh bật ra khỏi tay nam nhân kia, nếu là người bình thường khác thì bàn tay có thể đã bị lực xoáy xé toạc da thịt. Tuy thế Hầu Vương được thể không tha, cậu ta nhắm thẳng vào cổ mà đâm tới :

- Tên chết tiệt xem ngươi còn huênh hoang nổi không ?!

Một tiếng động lớn như hai thanh thép nguội va mạnh vào nhau vang lên, Hầu Vương lần đầu trong đời đi hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, thanh Thiết Bảng đã chọc đúng yếu điểm trên cổ, cậu ta ngỡ cổ họng của kẻ lạ mặt kia chắc chắn phải bị xé toác ra mới phải, nhưng không nam nhân nọ không mấy may xây xát. Thậm chí anh ta còn cười nhạt, rồi nhẹ nhàng đưa tay lên nắm tay thanh Thiết Bảng :

- Ô, quả thực là nó, một trong sáu món vũ khí tuyệt thể hiện nay !

Hầu Vương định thần lại mới sực giật mình nhận ra mình bị tước Thiết Bảng khỏi tay từ lúc nào, cậu ta ngáp ngừng suy nghĩ, lúc này nếu kẻ lạ mặt kia không muốn trả lại thanh Thiết Bảng thì phải làm thế nào, sức không bằng người, chẳng lẽ không thể bảo vệ món đồ quý sư phụ để lại. Hầu Vương lan man suy nghĩ rồi cắn chặt môi lại, cậu ta định liều mạng, dù mất mạng cũng thề lấy lại Thiết Bảng. Nhưng khi Hầu Vương vừa vận sức định lao tới thì, nam nhân lạ mặt nọ ném trả thanh Thiết Bảng cho cậu ta và cười nói :

- Ha ha, thực sự là một món đồ rất quý đó, hãy giữ gìn cẩn thận. Nhưng với năng lực hiện tại của cậu nếu gặp phải kẻ mạnh thực sự thì ... Nếu muốn nâng cao thực lực cứ đến Cửu Long Trại trên núi, bất cứ khi nào ta cũng sẵn lòng chỉ dạy !

Nắm chặt lại thanh Thiết Bảng, Hầu Vương im lặng vài giây rồi hét lớn :

- Cờ ngươi mà đòi làm sư phụ của ta sao ! – Quả thực tuổi trẻ nông nổi, nhưng cậu ta cũng chỉ là quá tôn trọng sư phụ mình, không muốn có kẻ nào khác coi nhẹ ông, lời nói của nam nhân nọ như chạm vào lòng tự ái rằng sư phụ cậu ta dạy bảo cậu ta không ra gì.

Thanh Thiết Bảng lại nhắm tới đầu nam nhân nọ mà đánh tới nhưng thực lực chênh lệch một trời một vực đã thể hiện rõ, nam nhân nọ nhanh lẹ xoay người tránh đồng thời dùng tay nắm lấy đầu của Hầu Vương đập mạnh xuống đất, “ẦM”, đất lún cả xuống, nam nhân nọ vẫn nắm chặt đầu và nói :

- Ta không hề muốn làm sư phụ hay gì gì của cậu, ta chỉ muốn nói nếu muốn nâng cao năng lực ta luôn sẵn sàng đấu với cậu cho đến ngày cậu có thể hạ ta. Hiểu rồi chứ !

Im lặng một hồi, bỗng cánh tay phải của Hầu Vương gắng gượng nhắc thanh Thiết Bảng gỡ nhẹ vào đầu của nam nhân lạ mặt. Anh ta thấy thế cũng chỉ khẽ cười rồi đứng dậy xoay người bỏ đi :

- Nhớ đó, bất cứ lúc nào cậu cũng có thể đến Cửu Long Trại tìm ta.

Hầu Vương gượng dậy đi theo sau rồi khẽ nói :

- Ta là Hầu Vương, ngươi là ...

Nam nhân nọ cười lớn hài lòng nói :

- Tốt, ta là Cửu Vân Long, mọi người trong sơn trại thường gọi ta là Trại Chủ, nhưng cậu muốn gọi ta sao cũng được. Sao hà, có hứng thú muốn gia nhập Cửu Long Thành Trại của ta ?

Hầu Vương đắn đo suy nghĩ một hồi rồi đi theo sau Cửu Vân Long mà nói :

- Được, Trại Chủ. Nhưng sau này chắc chắn ta sẽ hạ anh, cứ đợi đó.

- Ha ha, được, ta sẽ chờ, bây giờ chúng ta quay về trại, để ta giới thiệu cậu với mọi người.

Cửu Long Thành Trại gồm một trại lớn nhất ở trên đỉnh núi, xung quanh là 8 trại nhỏ hơn. Mỗi trại đều có một Trưởng Trại, họ đều là những cao thủ hạng nhất quy tụ dưới Cửu Vân Long vì nhiều lý do khác nhau, họ được toàn quyền xử lý tất cả công việc xảy ra ở trại của mình, đồng thời phải toàn lực bảo vệ an nguy cho trại mình cũng như ra sức giúp đỡ các trại khác. Công việc ở chín trại thường được tổng kết cho Ngũ Tổng Sư, ông ta là một ông già đã gần bảy mươi, cực kỳ thân thiết với Cửu Vân Long và là quản gia giúp Cửu Vân Long toàn bộ các công chuyện lớn nhỏ xảy ra ở Cửu Long Thành Trại cũng như các trại nhỏ trực thuộc khác ở khắp mọi nơi. Mọi việc hầu hết đều đã được người khác làm hộ cho nên Cửu Vân Long khá thảnh thơi, chỉ một vài việc thực sự lớn mới cần anh ta ra tay. Hai người Hầu Vương và Cửu Vân Long trở về trại, lúc này ở trại lớn đang có tới năm Trại Trưởng xuất hiện ở đây, ngày thường bọn họ đều ở trại của mình, ít khi có tới ba người tới trại lớn, hôm nay nhất định phải có việc gì lớn xảy ra mới khiến bọn họ đều ở đây.

- Ô, chả mấy khi đông đủ thế này ! Hôm nay chắc phải mở đại tiệc ấy nhỉ. – Cửu Vân Long cười nói.

- Có chuyện lớn xảy ra rồi đó, anh còn cười cợt được sao ?! Ngũ Tổng Sư đang trong lều lớn đợi anh đó. Mà... Thăng nhóc đi bên cạnh anh là ai ? – Một phụ nữ trạc ba mươi với thân hình cực kỳ gợi cảm, khuôn mặt xinh đẹp nhưng ánh mắt sắc lạnh nói.

- À để ta giới thiệu với mọi người luôn. Đây là Hầu Vương, từ nay cậu ta sẽ là người của trại chúng ta, mọi người giúp đỡ cậu ta nhé ! – Cửu Vân Long nói rồi quay sang Hầu Vương tiếp tục : - À còn mấy người đây đều là các Trại Trưởng tài giỏi nhất của ta, cậu có thể học ở họ nhiều điều đó. Uhm, đây là Hắc Góa Phụ Trại Trưởng trại hai, còn đây là trại trưởng trại năm Đại Hùng, còn kia là ...

Cửu Vân Long còn chưa kịp nói xong thì Hắc Góa Phụ lôi anh ta vào trong lều lớn :

- Còn luyên thuyên được nữa.

Cửu Vân Long và năm Trại Trưởng cùng vào lều lớn, Hầu Vương cũng im lặng vào cùng, bên trong là Ngũ Tổng Sư đang ngồi đợi sẵn, nét mặt vô cùng suy tư, lo âu.

- Cậu về rồi đó hả, mau ngồi xuống đi, ta có chuyện cần bàn đây. Hừm, còn thăng nhóc kia là ai ?

- Không sao, đều là người nhà cả, Ngũ Sư cứ nói đi. – Cửu Vân Long cười đáp.

Ngũ Tổng Sư được Cửu Vân Long cực kỳ tin tưởng và tín nhiệm, ngược lại ông ta cũng cực kỳ tin tưởng Cửu Vân Long, cũng như các Trại Trưởng khác, mọi người đều được Cửu Vân Long tin tưởng đối đãi chân thành nên đều nhất mực trung thành và tín nhiệm anh ta.

- Thực ra hai tuần trở lại đây, có một kẻ nào đó đã giết toàn bộ người ở hai trại nhỏ trực thuộc chúng ta ở Đất Bắc. Ta đã nhờ Trưởng Trại tám Lâm Tinh tới điều tra nhưng hoàn toàn bế tắc. – Ngũ Tổng Sư muốn nói tiếp nhưng ậm ừ dừng lại.

- Có lẽ là một kẻ nào đó muốn nổi danh hoặc muốn tạo nên một thế lực mới thôi, chúng ta có thể nhờ vào vài mối quan hệ để người quen ở đó giúp tìm ra tên sát nhân mà. – Cửu Vân Long lúc này không còn vẻ cười cợt, nét mặt rất nghiêm túc.

- Thực ra, có lẽ tên sát nhân không phải người ở đây, hẳn là một kẻ từ nơi khác tới... – Ngũ Tổng Sư nói tới đây lại ngập ngừng.

Nét mặt của Cửu Vân Long hơi trùng xuống suy tư, anh ta nghĩ về một thứ gì đó rồi nói :

- Ngũ Sư cứ nói tiếp đi.

- Ở hai trại bị hấn giết hại đều để lại một hình vẽ.

- Đó là ... ? – Cửu Vân Long dường như biết được điều gì đó, giọng anh có vẻ hơi run run.

- Là hình đầu một con rồng bị kiếm đâm

Nghe tới đây Cửu Vân Long hơi thần thờ một giây rồi nói mà như lẩm bẩm một mình :

- Rốt cuộc ngày này cũng tới ! – Rồi quay sang nói với Ngũ Tổng Sư và mọi người : - Được rồi, Ngũ Sư mau gọi Lâm Tinh về trại của cậu ta. Còn mọi người, mong mấy ngày này mọi người ra sức hơn trong việc an ninh của trại, nếu có việc gì hãy lập tức báo ta về.

- Ngài định ... – Các Trại Trưởng đồng loạt nói.

- Phải, ta sẽ đi tìm kẻ đó, trong thời gian ta không có mặt ở đây phải nhờ mọi người rồi. – Kẻ có thể khiến Cửu Vân Long lo lắng đích thân truy tìm hẳn phải rất nguy hiểm, cho nên mọi người lo lắng cho anh ta cũng phải. – Được rồi, mọi người trở lại trại của mình đi, ta sẽ xuất phát bây giờ.

Lời của Cửu Vân Long đã nói ra, mọi người cũng đành phải nghe theo dù rất lo cho anh ta. Nhưng trước đến nay các Trại Trưởng cũng như người dân trong trại đều tin tưởng anh ta nhất mực, ngoài phong cách sống cũng như đối nhân xử thế thì đó còn là do sức mạnh bá đạo của anh ta, đâu phải kẻ nào cũng được truyền tụng là đánh ngang sức với người mạnh nhất thế giới hiện tại : Bạch Sâu. Sau khi các Trại Trưởng rời khỏi, Ngũ Tổng Sư giữ Cửu Vân Long ở riêng lại :

- Ta thật sự rất lo cho an nguy của con, nếu hần ta thực sự là người của bọn chúng thì không biết được chuyện gì sẽ xảy đến đâu !

- Ha ha, già đừng lo, sau khi con giải quyết xong tên này thì chúng ta lại có mười năm yên ổn rồi. Cũng đâu phải lần đầu chứ, có khi sau lần này chúng còn không dám đến nữa, lúc đó thì không cần phải lo nghĩ gì rồi. – Cửu Vân Long lúc này cũng đang rất lo nhưng cố gắng gượng cười nói để Ngũ Tổng Sư yên lòng.

“Sống trên đời làm gì có lúc nào không phải lo nghĩ chứ”, Ngũ Tổng Sư thở dài, dù sao Cửu Vân Long cũng đã quyết chí, ông đành phải nghe theo anh ta. Dù sao qua cuộc nói chuyện cũng thấy được giữa hai người cực kì thân thiết. Cửu Vân Long lúc này định rời đi thì Hầu Vương tiến tới chặn đường :

- Tôi mới đến đây mà anh đã định bỏ tôi lại một mình sao ?

- Ha, đừng lo, mọi người ở đây đều rất tốt, cậu sẽ được chào đón nồng nhiệt.

- Thực ra thì... Tôi muốn đi theo anh, muốn biết bên ngoài kia ra sao. Và... Tôi mới là kẻ có thể đánh bại anh, nếu có chuyện gì xảy ra với anh thì chẳng phải tôi mất hết cơ hội rồi sao ? Thế nào, Trại Chủ ?!

Hầu Vương đã muốn thế thì Cửu Vân Long cũng đành cười lớn rồi chấp nhận cho cậu ta đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Thiên Ý Môn

hai trại nhỏ thuộc Cửu Long Thành Trại bị tấn công đều ở khá gần Hoàng Kim Thành cho nên Cửu Vân Long cũng khá lo lắng. Dù sao trước đây quan hệ giữa anh ta và Hoàng Kim Thành Chủ Bạch Sầu vốn không tốt đẹp gì, nếu lần này chẳng may đụng độ chắc chắn sẽ là sóng gió lớn. Thế nên dù không muốn cho lắm nhưng gần đây không còn trại nào thuộc quyền Cửu Long Thành Trại cho nên Cửu Vân Long đành phải đến một nơi có chút giao tình với Ngũ Tổng Sư : Thiên Ý Môn. Sơ qua một chút về Thiên Ý Môn hiện tại : Bọn họ đặt cứ địa chính ở đất Bắc, đây là nơi của người sáng lập ra Thiên Ý Môn, ban đầu chỉ là một môn phái nhỏ, nhưng nhờ vào năng lực và cuộc đời dành trọn cho sự nghiệp hành hiệp trượng nghĩa của người sáng lập cho nên được rất nhiều người ngưỡng mộ và tham gia vào Thiên Ý Môn. Cho tới nay đệ tử của môn phái cực kỳ đông đảo, họ có mặt trên khắp mọi nơi và luôn thực hiện đúng theo tôn chỉ của môn phái là ra sức giúp người, từ những việc nhỏ thì do người chứng kiến thấy sẽ lập tức ra tay, đến những việc lớn thì họ sẽ bảo vệ tổng cứ địa, các bộ lão và trưởng môn sẽ hợp ý kiến và cử người tới; cho nên Thiên Ý Môn xưa nay vẫn luôn vang danh khắp nơi, người dân cực kì yêu mến họ. Trưởng môn hiện tại và cũng là trưởng môn đời thứ 5 của Thiên Ý Môn là Yên Thanh, một chàng trai còn khá trẻ và năng lực tuy rất khá nhưng trong môn phái thực sự vẫn còn thua kém rất nhiều người. Anh ta lên làm trưởng môn một phần là do anh ta là con của trưởng môn cũ cho nên được phân đông trưởng lão ủng hộ, tuy nhiên dù Thiên Ý Môn toàn các anh hùng hiệp nghĩa nhưng sức hút từ cái ghế trưởng môn thực sự là quá hấp dẫn cho nên vẫn có khá nhiều người bằng mặt mà không bằng lòng, chỉ chờ chờ Yên Thanh mắc lỗi sẽ lập tức kéo anh ta khỏi cái ghế quyền lực nhất Thiên Ý Môn. Tuy nhiên ngoài sự hậu thuẫn của các trưởng lão thì Yên Thanh thực sự có tài, không ngừng phát triển cả về năng lực võ nghệ cũng như trí tuệ, nhân cách cũng thực sự không chê trách vào đâu được, xử lý công việc ngày càng tốt hơn khiến cho đám người bất mãn cũng chưa có cách nào để có thể chống đối ra mặt. Cho nên dù chỉ mới 25 nhưng Yên Thanh được rất nhiều người kì vọng sau này sẽ trở thành một nhân vật lớn xứng tầm với trách nhiệm hiện tại, và giúp Thiên Ý Môn thực sự trở thành thế lực đệ nhất. Cửu Vân Long trước đây cũng đã từng gặp qua Yên Thanh, nhưng lúc đó hai người vẫn còn là những đứa trẻ, khi đó Yên Thanh mới 13 còn Cửu Vân Long thì vừa tròn 16. Họ có cơ duyên gặp nhau từ sớm vậy là do khi đó Ngũ Tổng Sư và môn chủ đời thứ 4 cũng là cha của Yên Thanh có quen biết với nhau. Hôm nay sau hơn chục năm, cả hai lúc này đều là những nhân vật có tiếng tăm lớn trên toàn thể giới, gặp mặt bốn mắt nhìn nhau, đứng lặng không nói không rằng, Hầu Vương cảm thấy bất an, dù họ có quen biết nhưng trước nay các thế lực đều không ưa gì nhau, rất có thể lần này sẽ không được như mong muốn vì dù sao quan hệ quen biết cũng là từ đời cũ, hiện nay có thể nói họ chẳng có quan hệ gì. Nếu đám người Thiên Ý Môn ra tay thì sao? Mãnh hổ nan địch quần hồ! Hơn nữa nơi đây lại là địa bàn của họ. Suy nghĩ mông lung khiến Hầu Vương ngày càng lo lắng, liên tục liếc nhìn động thái của Cửu Vân Long, đánh hay chạy ? Bỗng có tiếng cười lớn, hóa ra tiếng cười đến từ Yên Thanh :

- Ha ha, lâu lắm không gặp, ta thực sự rất nhớ huynh đó!

- Lâu nay sợ đệ bận việc, ta đến chỉ thêm phiền thôi! Không ngờ thẳng nhóc mít ướt trước đây bây giờ lại oách như này rồi! – Cửu Vân Long cũng tươi cười đáp lời.

- Ha, yên tâm đi, cho huynh biết ta bây giờ không còn là thẳng nhóc chỉ núp sau lưng anh trai mình nữa đâu!

Hai người cười nói rồi tiến tới tay bắt mặt mừng, dường như giao tình của họ cũng không tệ, thấy hai người họ đều vui vẻ khí thế như vậy Hầu Vương như trút bỏ được nỗi lo của mình. Yên Thanh mời hai người Cửu Vân Long và Hầu Vương vào đại sảnh rồi cho người pha trà mời nước, sau khi tất cả ngồi xuống Cửu Vân Long mở lời :

- Ta thành thật chia buồn với chuyện của cha đệ, xảy ra chuyện ta lại không thể đến, thật sự có lỗi với đệ!

- Chuyện đã qua, đã thành quá khứ rồi, huynh không cần nhắc lại tự trách mình làm gì. Và lại ta cũng đã nghe qua chuyện xảy ra với trại dân của huynh từ bác Ngũ. Nếu ta có thể giúp gì sẽ tận tâm, huynh cứ nói. – Yên Thanh xua tay rồi nói.

- Ta thực sự không muốn đề liên quan đến chuyện này đâu. Chỉ cần để cho ta tạm thời tá túc ở đây vài ngày là đã giúp ta rồi, mọi việc còn lại ta sẽ tự lo liệu.

Yến Thanh nghe xong nét mặt đăm chiêu suy nghĩ rồi nói :

- Được, nếu huynh chưa muốn phiền đến ta thì ta tất nhiên nghe huynh đứng ngoài chuyện này rồi. Còn việc huynh muốn ở lại thì thật là tin tốt với ta, huynh cứ tự nhiên như ở đại trại của mình... hm... nhưng khi nào gặp khó khăn cứ nói với ta, ta chắc chắn sẽ giúp huynh.

- Ha ha, yên tâm đi, nhất định là thế! – Cửu Vân Long vỗ vai Yến Thanh.

Yến Thanh đưa hai người Cửu Vân Long và Hầu Vương đến một dãy phòng dành cho khách.

- Hai người cứ tự nhiên, muốn chọn bất kì phòng nào cũng được! Cậu cũng cứ nhiên nhé, là bạn của Vân Long ca cũng như là bạn của ta. – Hai người Yến Thanh và Hầu Vương trên đường đã giới thiệu làm quen với nhau.

- À, còn anh trai của đệ ... – Cửu Vân Long chưa kịp nói hết lời thì Yến Thanh giờ tay rồi nói :

- Ta đã cho người điều tra nhưng suốt đến giờ vẫn chẳng có tin tức gì về anh ta, có thể anh ta đã chết rồi!

Cả hai nhìn nhau không nói gì nữa, có vẻ như chỉ cần nhìn ánh mắt của nhau họ cũng biết được đối phương muốn nói gì. Sau khi, hai người vào phòng để ổn định chỗ ở, Yến Thanh lập tức gọi một người thân tín tới.

- Môn chủ có gì cản ngại ?! Hay người không tin hai kẻ kia có ý tốt, thuộc hạ sẽ lập tức cho người theo dõi chúng! – Thuộc hạ của Yến Thanh vừa nói vừa nhìn chòng chọc vào phòng của Cửu Vân Long.

- Ấy không, đó là huynh đệ tốt của ta. Ta muốn nhờ ngài điều tra giúp cho ta vụ việc hai trại của huynh ấy bị kẻ nào tấn công kia! – Yến Thanh gãi gãi đầu cười khổ.

- ... Được, thuộc hạ sẽ đích thân điều tra! – Người kia lập tức phóng đi.

Dù Cửu Vân Long đã nói không muốn liên quan tới mình nhưng Yến Thanh biết chắc hẳn việc rất nghiêm trọng và nguy hiểm cho nên Cửu Vân Long mới không muốn liên lụy tới mình. Tuy nhiên Yến Thanh là người rất trọng tình nghĩa, cho nên anh ta vẫn muốn điều tra giúp vị huynh đệ của mình. Sau khi sắp xếp được chỗ ở, Cửu Vân Long và Hầu Vương lập tức đi điều tra nghe ngóng.

- Ngài và tên Yến Thanh có vẻ rất thân thiết với nhau. – Hầu Vương hỏi.

- Ừm, trước đây khi mới thành lập Cửu Long Thành Trại, ta đã có cơ hội gặp cậu ta khi cùng Ngũ Tổng Sư tới gặp cha cậu ta nhờ giúp đỡ... – Những kỉ ức ngày đầu khi hai người lần đầu gặp nhau như chợt quay trở lại. – Ha ha, lúc đó cậu ta là một thằng nhóc cực kì rụt rè. Ta nhớ lần đầu gặp mặt, cậu ta chỉ dám đứng nép sau lưng áo hấn và len lén nhìn ta.

- Hấn ? – Hầu Vương nhăn mặt tò mò về kẻ được nhắc đến.

- Hấn là anh trai của cậu ta. Hoàn toàn khác với cậu ta lúc đó... um... có lẽ giống với cậu ta bây giờ hơn. Khi đó hấn cũng chỉ bằng tuổi ta, nhưng cũng đã toát lên vẻ cường giả, một gã có trí tuệ đồng thời võ công cũng đã cực bá đạo. Ta còn từng nghe lỏm được cuộc nói chuyện giữa cha hấn và Ngũ Tổng Sư, cha hấn khi đó đã muốn đợi thêm một vài năm rồi truyền lại chức môn chủ Thiên Ý Môn cho hấn. Yến Thanh chỉ là bắt buộc phải lên ngôi trưởng môn do cha cậu ta mất sớm, còn hấn có thể trở thành trưởng môn trẻ nhất trong khi trưởng môn đời cũ vẫn còn. Đáng tiếc, hấn ... – Cửu Vân Long nói đến đây thì suy tư ngập ngừng không nói nữa.

- Trại chủ này, tôi có nhớ đã bảo ngài đừng úp mở với tôi mà, mau kể tôi nghe nốt đi! – Hầu Vương thực sự bị kích thích trí tò mò bởi người anh trai của Yến Thanh, cậu ta thấy được trong giọng nói của Cửu Vân Long có vài phần kính nể người mà anh ta nhắc tới. Quả thật kẻ được Cửu Vân Long nể trọng không nhiều.

- Ừm, nếu hấn còn sống thì chắc chắn hiện tại hấn sẽ là một nhân vật nổi danh... Nhưng ta lại mong hấn đã chết hơn, vì... – Cửu Vân Long nói được vài câu lại dừng lại.

- Ôi trời, đừng làm tôi hồi hộp chứ, ngài mau kể hết đi! – Hầu Vương vò đầu bứt tai.

- Im lặng nào, có sát khí! – Cửu Vân Long cảm nhận được có kẻ ẩn nấp xung quanh, và chúng chắc chắn không có ý tốt.

Quả nhiên từ bốn phía, hơn chục kẻ bịt mặt vây kín mọi đường, sát khí trùng trùng, chúng muốn lấy mạng Cửu Vân Long và Hầu Vương. Chúng lập tức tấn công, trận pháp cực kì bài bản, luân phiên tấn công, kẻ sau hỗ trợ kẻ trước, khóa mọi kẻ hờ chạy trốn, dồn dập không cho đối thủ phản đòn. Nhưng đáng tiếc cho bọn chúng, đối thủ của chúng không phải người bình thường, nếu chỉ có Hầu Vương thì chắc chắn đã bị chúng làm khó dễ, nhưng với Cửu Vân Long anh lập tức nhận biết được kẻ hồ, điểm yếu chí mạng của trận pháp, chưa đầy năm chiêu, Cửu Vân Long đã làm tan rã trận pháp của đám sát thủ.

- Chẳng lẽ chúng là người của tên đã tấn công trại chúng ta ? – Hầu Vương nói.

- Không phải đâu! – Cửu Vân Long nói chắc chắn như anh ta biết rất rõ kẻ đã tấn công trại dân của mình.

Bỗng anh ta nhìn thấy một ký hiệu trên áo của một tên sát thủ đang nằm trên đất.

- Đây.. đây chẳng phải là kí hiệu của Thiên Ý Môn, chẳng lẽ hần là người của Yến Thanh ? – Cửu Vân Long kinh ngạc.

- Sao chứ? Hừm, tên tiểu tử đó lại dám sai người tấn công chúng ta ?!... Hầy chắc chắn thằng nhóc quen biết năm xưa của trại chủ không còn nữa rồi !
– Hầu Vương nói.

Chẳng lẽ Yến Thanh lại thực sự sai đám người này tới? Quyền lực thực sự có thể khiến con người ta thay đổi rất nhiều! Yến Thanh thực sự là người tốt hay kẻ xấu?! Cửu Vân Long lúc này rất phân vân.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thật Giả Khó Phân

- Chúng ta mau quay trở lại ba mặt một lời với tên khốn đó. Sao hần lại có thể giờ trò tiểu nhân sau lưng chúng ta vậy chứ ?! Trước mặt thì thân thiện giúp đỡ, sau lưng lại sau người tấn công, thật là ... – Hầu Vương liên tục cảnh báo.

Cửu Vân Long âm trầm suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Cũng chưa chắc được gì, cứ từ từ điều tra xem sao đã.

Thật là quá nhiều chuyện đầu đầu liên tiếp xảy đến, ngoài vụ thăm sát hai trại rồi lại tới người quen cũ năm xưa chưa biết được là người như nào khiến Cửu Vân Long cũng không còn giữ nổi vẻ lạc quan thường ngày . Một hồi sau, Cửu Vân Long cùng Hầu Vương quay trở lại tổng đàn Thiên Ý Môn. Khi vừa trở về Cửu Vân Long phát hiện Yến Thanh đang có một cuộc gặp riêng ở đại sảnh, anh ta lập tức ra lệnh cho Hầu Vương quay trở về phòng trước rồi đích thân do thám cuộc gặp. Tìm được một góc bí mật, Cửu Vân Long ngó vào trong phòng, trong phòng lúc này chỉ có hai người đang ngồi bàn bạc gì đó mà anh không ở đủ gần để có thể nghe được. Cố gắng một hồi, Cửu Vân Long giật mình khi biết được người ngồi đối diện với Yến Thanh lúc này chính là Phù Vân, một trong ba chiến tướng hạng nhất của Hoàng Kim Thành, về mặt Phù Vân cực kì nghiêm nghị còn Yến Thanh thì cười nói rất vui vẻ, dường như đang thỏa thuận với nhau gì đó. Đến đây, Cửu Vân Long dù không nghe được câu chuyện nhưng anh cũng dần dần cảnh giác hơn với Yến Thanh, anh ta cần môi suy nghĩ gì đó rồi nhẹ nhàng rút đi quay trở về phòng. Trở lại đại sảnh, lúc này Yến Thanh đang nói gì đó thì một thuộc hạ cực kì thân tín bước tới, người vừa tới là Chu Du, một cao thủ thuộc hàng đệ nhất trong Thiên Ý Môn; người này dù mới chỉ bốn mươi nhưng đã danh tiếng cực cao, cũng nhờ rất nhiều vào sự giúp đỡ của Chu Du thì Yến Thanh mới có thể bước lên và ngồi vững trên ghế môn chủ đến nay. Chỉ thấy Chu Du thì thầm điều gì đó vào tai Yến Thanh lập tức làm anh ta chuyển từ trạng thái cười vui thành một nét mặt nghiêm trọng thấy rõ, Yến Thanh quay sang bên Chu Du rồi nói :

- Thật sao ? Có biết do kẻ nào làm không ?

- Hiện vẫn chưa rõ là kẻ nào, nhưng thuộc hạ đã cho người điều tra.

- Được ! Mau chóng tìm ra kẻ đó, biết được lập tức báo tin cho ta ! – Yến Thanh ngày thường nét mặt vui vẻ, có chút gì đó trẻ con nhưng khi dụng việc thì rất ra dáng một đại nhân vật.

- Có chuyện gì xảy ra sao ? Ngài có cần chúng tôi giúp đỡ gì không ? – Phù Vân tuy nói ý muốn giúp nhưng thái độ lại khá là thờ ơ.

- Ồ, cảm ơn tướng quân ! Chỉ là chút chuyện nhỏ, không dám phiền đến ngài. – Phù Vân lại quay trở lại nét mặt vui vẻ, cười nói.

- Vậy sao ? Thế thì bỏ qua chuyện đó đi, còn về tin đồn gần đây thì không biết có thực không, mong môn chủ có một câu trả lời cho ta ! – Phù Vân tỏ ra thái độ kẻ trên, dường như không coi trọng Yến Thanh cho lắm.

- Ha ha, không hiểu tin đồn đâu ra mà lại ác như thế chứ, bọn ta với hần ta không hề có quan nào cả. Thực sự nếu biết hần đang ở đâu ta sẽ lập tức báo với tướng quân. – Phù Vân nói với nét mặt tự tin, không để Phù Vân tiếp tục ở vị thế cửa trên.

Phù Vân nhìn sẫm soi một hồi rồi căn răng nói với chút hàm ý đe dọa :

- Được, vậy mong ngài biết đâu là tốt cho Thiên Ý Môn ! Giờ muộn rồi ta xin cáo từ.

- Tướng quân cứ tự nhiên, ta xin phép không tiễn ! – Yến Thanh đợi Phù Vân đi rồi lập tức gọi một thuộc hạ khác tới : - Theo dõi thật chặt hai người Cửu Vân Long. Sảy ra chuyện gì phải lập tức báo cho ta ! – Nét mặt cực kì nghiêm nghị, càng ngày càng không thể hiểu nổi Yến Thanh thực chất có ý định tốt hay xấu với Cửu Vân Long.

Về phần Cửu Vân Long, sau khi trở về phòng anh đã hội ý với Hầu Vương, hai người quyết định sẽ ở lại, tiện đường điều tra luôn cả vụ việc vừa rồi. Một phần nào đó, Cửu Vân Long thực sự không mong tiểu tử Yến Thanh của ngày xưa trở thành một tên tiểu nhân độc địa, phần khác của anh suy nghĩ

nếu Yến Thanh thực sự trở thành kẻ như vậy liệu anh có ra tay giết hán ta không. Nhưng tiểu tử Yến Thanh yếu ớt ngày xưa hôm nay thực sự đã có chút gì đó đúng chất vương giả khiến anh vui vui, cảm giác trong lòng Cửu Vân Long lúc này thực sự khó tả. Hôm sau, hai người Cửu Vân Long và Hầu Vương tiếp tục ra ngoài điều tra tên sát thủ bí ẩn.

- Trại chủ, có kẻ biến thái bám đuôi. – Hầu Vương đã biết có kẻ theo dõi nên khẽ nói, đồng thời vẫn tiếp tục bước đi và nhìn trước mặt để hán không nhận ra.

- Ừm, để xem hán ta là ai. Thấy cái ngõ nhỏ kia chứ ? – Cửu Vân Long hất đầu về phía cái ngõ.

Hầu Vương gật đầu hiểu ý, hai người tăng tốc bước chân rồi lẹ làng rẽ vào ngõ đã ra hiệu với nhau. Kẻ theo dõi thấy vậy cũng vội lao tới rẽ theo, hán lập tức bước vào bẫy, Hầu Vương từ đầu lập tức lao tới đè hán xuống, cười gằn :

- Đúng là dân nghiệp dư, chán sống rồi hả ? Mau khai ra là kẻ nào sai người theo dõi bọn ta ?

Vừa nói Hầu Vương vừa khẽ đưa tay tỏ ý muốn bẻ gãy tay tên theo dõi, hán ta lập tức kêu to :

- Tha mạng, xin tha mạng, là môn... môn chủ sai tôi theo dõi hai người.

- Môn chủ ? Là Yến Thanh sao ? Đừng có nói láo, kẻ nguoi không chết tốt được đâu ! – Cửu Vân Long nghe thế lập tức gằn giọng.

- Thật sự không có lừa ngài đâu mà ! – Tên theo dõi vừa nói vừa có đưa ra huy hiệu của Thiên Ý Môn cho Cửu Vân Long nhìn thấy.

Huy hiệu này quả thực là của Thiên Ý Môn, không phải là đồ giả. Cửu Vân Long trừng xuống rồi khẽ nói :

- Thả hán ra đi !

- Sao có thể chứ ... ?! – Hầu Vương nổi nóng định nói tiếp nhưng khi nhìn thấy nét mặt của Cửu Vân Long lập tức hơi nhăn nhó, cảm giác sợ hãi một người luôn thân thiện như Cửu Vân Long bất chợt nổi lên, Hầu Vương đành thả tên theo dõi đi.

- Tên Yến Thanh đó quả thật không có ý tốt rồi, đi hay ở là quyền quyết định của ngài đó ?! – Hầu Vương nói tiếp.

Cửu Vân Long suy nghĩ một hồi mà chưa biết làm thế nào, anh ta không muốn tin Yến Thanh thực sự là kẻ như thế nhưng nếu sai lầm có thể gây nguy hiểm đến tính mạng của cả hai mà anh ta lo lắng cho Hầu Vương hơn cả, nếu quyết định sai lầm nguy hại đến cậu ta thì sẽ khiến anh ta không thể tha thứ cho mình. Cửu Vân Long thở dài rồi đưa ra quyết định của mình, anh ta quay trở về hẹn gặp riêng Yến Thanh. Nửa đêm, Cửu Vân Long cùng Hầu Vương gặp Yến Thanh trên sườn núi. Một hồi ba người nhìn nhau nhưng vẫn chưa ai mở lời, Cửu Vân Long mấy lần định mở lời nhưng rồi lại thôi, anh ta không thể mở lời hỏi Yến Thanh rằng cậu ta có ý định gì.

- Tên đạo đức giả, nguoi cho người tấn công rồi lại theo dõi bọn ta là có ý gì ? – Hầu Vương cuối cùng không chịu nổi mà cắt lời trước tiên.

Cửu Vân Long quay sang định ngăn Hầu Vương lại nhưng rồi lại thôi, anh im lặng quay sang nhìn Yến Thanh, mong chờ câu trả lời của cậu ta.

- Cho người tấn công ám sát hai người sao ? Cậu nói gì, ta thật không hiểu ? – Yến Thanh nhún mày tỏ vẻ không hiểu.

- Thôi đi, đừng tưởng bọn ta là kẻ ngu, nguoi có ý định đầu độc Cửu Vân Long Thành Trại nên muốn sát hại trại chủ của bọn ta chứ gì ? Chỉ có trại chủ không nhìn ra được ý định của nguoi thôi, còn ta từ ngày xưa đã biết đám nguoi bên ngoài chẳng tên nào tốt đẹp gì rồi ! – Hầu Vương không cho Yến Thanh giải thích, sấn sổ bước tới.

Yến Thanh định nói gì đó nhưng chưa kịp thì có một bóng người lao tới, một cước cực mạnh nhắm thẳng ngực của Hầu Vương, may cho cậu ta nhanh nhẹn đưa Thiết Bàng chặn được nhưng cũng lập tức bắn ngược ra sau mất thăng bằng suýt nữa thì ngã.

- Hà, là... là Sa Vương sao ? tại sao ngài lại ở đây ?! – Yến Thanh ngạc nhiên khi thấy người mới tới.

Người vừa mới tới ngoài năm mươi nhưng khí sắc trai tráng, khỏe khoắn, đây chính là cao thủ đệ nhất của Thiên Ý Môn hiện nay.

- Ban chiều thấy ngài và hán gặp nhau, vừa rồi lại thấy nửa đêm ngài ra ngoài, ta đã sợ có điều chẳng lành, quả nhiên gặp lúc bọn chúng muốn ám hại ngài ! – Sa Vương nói rồi quay sang phía Cửu Vân Long cười gằn : - Đúng là đám vô lại, lấy oán báo ơn ! Hai người các nguoi đừng hòng toàn mạng rồi khỏi đây !

Cửu Vân Long sắc mặt nghiêm nghị, không để ý đến lời của Sa Vương mà quay sang Yến Thanh mà nói :

- Có thực đệ sai người ám sát ta ?

- Chuyện này quả thực là ... – Yến Thanh chưa kịp nói tiếp thì Sa Vương gầm lên :

- Đám nguoi man di mọi rợ các nguoi từ lâu bọn ta đã chúng mắt, hôm nay lại gặp được tên cầm đầu thật quá tốt, ta giết nguoi rồi sẽ giết hết cả bọn để các nguoi từ nay về sau không làm điều ác được !

Sa Vương lao tới nhắm thẳng vào đầu của Cửu Vân Long xuất một cước toàn lực nhằm tốc chiến tốc thắng. “Ầm”, khói bụi mờ mịt, Cửu Vân Long

trúng chiều rồi sao ? Không anh ta không đứng im chịu trận được, đã kịp đưa tay lên giữ lấy chân của Sa Vương, tất nhiên một cước toàn lực của Sa Vương không dễ dàng mà tóm được vậy, Cửu Vân Long đã phải dùng đến Thiết Long Thể trước đây đã từng sử ra để đấu với Hầu Vương. Nhưng trước mặt đám người Thiên Ý Môn kéo tới ngày càng đông, Cửu Vân Long cần mọi :

- Làm điều ác ... ?

- Mọi người hãy dừng tay, chuyện này có thể nói rõ ràng được mà ! – Yến Thanh xoa tay.

- Đù rồi, ta đã đến gặp đệ bí mật, sẽ không kẻ nào biết được cuộc gặp này ! Sự việc trước mặt đã chứng thực đủ rồi ! – Cửu Vân Long mặt mày trùng xuống xám xịt u ám.

Sự việc đã tới mức không thể cứu vãn, liệu có xảy ra một cuộc đại đồ sát ở nơi đây ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Nguy Hiểm Cận Kề

Người của Thiên Ý Môn đến ngày một đông hơn.

- Phải đánh thật sao ? – Giọng của Hầu Vương vừa có chút lo lắng lại vừa có chút phản kích.

Cửu Vân Long vẫn im lặng nhìn chằm chằm vào Yến Thanh một hồi, cuối cùng anh ta cũng cất lời, những từ mà anh ta không hề muốn nói ra :

- Từ nay ta và người xem như chưa từng quen, ta không thể kết huynh đệ với một kẻ tiểu nhân như người được nữa !

Đoạn tuyệt thật rồi, đồng thời vừa dứt lời thì Cửu Vân Long cũng không để Yến Thanh kịp thanh minh thêm gì cả. “Hỏa Long Thể”, Cửu Vân Long tung ra một tuyệt kỹ khác của mình; một cơn rồng lửa xuất hiện quấn quanh người anh ta, Cửu Vân Long lúc này mới thả chân Sa Vương ra rồi đánh tay về phía trước, cơn rồng lửa lập tức quấn lên tay rồi lao tới phía đám người Yến Thanh. Sa Vương lập tức nhảy ra tránh khỏi cơn cuồng chiều, nhưng còn Yến Thanh vẫn đứng tại chỗ, anh ta biết nếu mình tránh thì đám thuộc hạ phía sau sẽ lĩnh đủ. Chỉ còn cách đỡ lấy, Yến Thanh vận sức tung chiêu, “Âm”. Nhưng Yến Thanh đã nhầm, hai luồng khí vừa chạm nhau, cơn rồng lửa lập tức tỏa khí tứ tán biến bốn bề thành một biển lửa, chặn hoàn toàn đường tiến lên phía trước của đám người Thiên Ý Môn. Định thần lại, không thấy có thiệt hại nhân mạng, Yến Thanh lập tức đưa mắt tìm Cửu Vân Long nhưng đã không còn thấy hai người họ đâu, hóa ra vừa rồi Cửu Vân Long chỉ muốn tung chiêu phong tỏa không cho đám người Thiên Ý Môn có thể đuổi theo.

- Chuyện này là sao đây ? – Yến Thanh quay sang Sa Vương hỏi.

- Ngài nên cảm ơn cứu mạng của ta mới phải chứ ! Tên thuộc hạ ngài phái đi theo dõi chúng đã bị chúng hạ sát rồi, tiếp theo kẻ phải chết đêm nay chính là ngài đó ! – Sa Vương nói lớn. – Thôi, bỏ đi, ta biết ngài vốn chẳng ưa gì ta mà. Xem như ta đã hoàn thành được bổn phận của mình đi ! – Sa Vương nói đoạn rồi bỏ đi.

Lời nói của Sa Vương dường như có gì đó không đúng, nhưng lúc này nhất thời Yến Thanh chưa thể nghĩ ra, lúc này Chu Du từ đâu đáp xuống :

- Môn chủ không sao chứ ạ ?! Có cần thuộc hạ đuổi theo bọn chúng không ?

- Ta không sao ! Bỏ đi, lệnh cho mọi người rút về đi. Hãy xem như việc này chưa từng xảy ra. – Yến Thanh nói.

Nhìn dáng vẻ của Yến Thanh thì Chu Du hiểu anh ta đang muốn một mình suy nghĩ cho nên không phản đối gì thêm, lập tức theo lệnh. Về phần hai người Cửu Vân Long và Hầu Vương lúc này đã bỏ đi khá xa và vẫn đang tiếp tục tiến đi tới phía trước.

- Giờ thì sao đây ? – Hầu Vương thấy Cửu Vân Long dường như không có đích đến phía trước.

Cửu Vân Long vẫn trầm ngâm, rồi bốt chợt khẽ nói :

- Có kẻ đang bám đuôi chúng ta !

- Thật sao ?! – Hầu Vương kinh ngạc.

- Phải, hẳn ta đã theo chúng ta từ lúc ở sườn núi. – Hầu Vương cũng không thể phát hiện, đồng thời kẻ theo dõi vẫn giữ nguyên được khoảng cách mà theo sau không hề để lộ một chút chân thân đủ để thấy hẳn là một cao thủ khiến Cửu Vân Long có đôi chút lo lắng.

- Chẳng lẽ vẫn là đám người Thiên Ý Môn muốn đuổi cùng giết tận sao ?! Đúng là lũ khốn mà ! – Hầu Vương khó chịu bực tức ra mặt.

Bất ngờ Cửu Vân Long lại dùng đến một tuyệt kỹ khác của mình, “Lôi Long Thể”, anh ta lao mình về phía kẻ theo dõi với một tốc độ sấm sét. Hầu

Vương chỉ thấy một vết sáng lao vút qua mình, không kịp phản ứng nên cậu ta phải lao tới gần chục bước nữa mới khựng lại được. Còn về phía Cửu Vân Long lúc này anh ta đang đối mặt với tên bám đuôi, vừa thấy hắn, Cửu Vân Long không thốt nổi nên lời. Đó chính là mặt nạ đen, một kẻ trong “Cặp Song Sinh”, vệ sĩ thân cận luôn bên cạnh Bạch Sầu. Lẽ nào Yên Thanh thực sự không còn chút tình người, hắn ta thực sự cấu kết với Bạch Sầu, còn đang nghĩ mông lung thì một tiếng hét lớn khiến Cửu Vân Long như sực tỉnh.

- Cần thận ! – Hầu Vương thất thanh.

Cửu Vân Long vừa trở lại thực tại thì lập tức thấy trước mặt là một trào đoạt mạng. Kịp thời dùng “Thiết Long Thể” giữ mạng nhưng hai mắt của anh ta bị thương nhẹ, tạm thời chưa thể lấy lại thị giác. Mặt Nạ Đen được thể không tha, chiêu chiêu đoạt mạng, tấn công tới tấp không để đối phương kịp thở, Cửu Vân Long miễn cưỡng dùng khí cảm nhận, tránh được thương vong nặng nề nhưng cơ thể liên tiếp dính chiêu, trúng hơn chục trào khiến nguyên khí cũng ít nhiều tổn thương. May cho Cửu Vân Long là anh ta không đơn thân độc mã, Hầu Vương kịp thời tới, Thiết Bàng vung tới ép lùi Mặt Nạ Đen cứu cho Cửu Vân Long một mạng. Tuy nhiên cao thấp lập tức phân sau chục chiêu, Hầu Vương thành mục tiêu tấn công đã không còn có thể hung hăng, cậu ta đang phải chồn chờ cực vất vả. Cửu Vân Long dần phục hồi thị giác, liền lao tới giúp, cả hai tạm thời đẩy lùi được địch thủ. Lúc này dù có thể đánh bại được kẻ trước mặt thì nhất định cũng phải trả một cái giá đắt khiến nhất thời Cửu Vân Long chưa biết nên làm thế nào; không khí xung quanh trầm hẳn xuống, cả ba nhìn chăm chăm vào kẻ địch trước mặt, chưa một ai động thủ trước. Kẻ địch đang có lợi thế nhưng bỗng dừng khiến Cửu Vân Long lập tức nhận ra điều không ổn, chắc chắn hắn đang câu giờ đợi đồng bọn; không thể chần chừ thêm được, Cửu Vân Long vẫn nhìn chăm chăm vào Mặt Nạ Đen nói :

- Lập tức rời khỏi đây, sáng sớm gặp tại trại gần nhất !

- Trại gần nhất ? – Hầu Vương biết được trại con của Cửu Vân Long Thành Trại gần nhất cũng mất tới năm chục kilomet, và lại cường địch trước mặt chắn chắn không để một trong hai tẩu thoát dễ dàng được. – Hừm, trại chủ à, chẳng phải tôi đã nói và ngài cũng đã hứa là chỉ có tôi mới hạ gục được ngài hay sao ! – Hầu Vương biết Cửu Vân Long muốn ở lại giữ chân kẻ địch để mình có thể thoát nhưng cậu ta không bao giờ có thể bỏ đi như vậy.

Cửu Vân Long không nói gì chỉ khẽ mỉm cười nhưng chưa tới một giây nụ cười đã vụt tắt bởi lúc này có muốn cũng không ai trong hai người có thể thoát. Tên còn lại trong “Cặp Song Sinh – Mặt Nạ Trắng” đã tới. Một tên đã khó đối phó hiện giờ còn đủ cặp khiên cơ hội của hai người càng xuống thấp hơn, nếu còn đủ mười phần thể lực thì Cửu Vân Long chẳng hề e dè hai kẻ này nhưng hiện tại trải qua mấy trận chiến khiến anh ta chỉ còn sáu phần, còn Hầu Vương miễn cưỡng kéo dài được trận chiến, không phải là kéo dài mạng sống thêm trăm chiêu đã là một thành công. Và lại “Cặp Song Sinh” xuất hiện không lý nào lại không có Bạch Sầu, chỉ một hồi nữa khi ông ta xuất hiện thì hai người chắc chắn phải bỏ mạng ở đây; quả nhiên một bóng đen từ từ xuất hiện phía sau “Cặp Song Sinh”, hai người Cửu Vân Long và Hầu Vương đã không còn cơ hội sống sót ?

Tạm thời rời xa cuộc chiến, trở lại với Vô Tranh Quốc. Lúc này dù Lam Hòa đã trở thành vị vua của đất nước nhưng có tiếng chẳng có miếng, thực quyền hầu như hoàn toàn trong tay Lam Sái. Dù Lam Hòa lên ngôi một cách chính đáng khi kế vị cha mình nhưng các trưởng lão cùng đại thần lại cho rằng anh ta tính khí nóng nảy, xử lý việc không linh hoạt cho nên dù không thể chống đối ra mặt nhưng họ đều ngầm ủng hộ Lam Sái hơn. Ngoài ra Lam Sái dù là Tổng Quân Sư nhưng vẫn được ủng hộ là do các anh em hoàng tử của Lam Hòa từ sau cái chết của vua tiền nhiệm Lam Thiết thì bọn họ cũng kẻ mất tích kẻ mất do trọng bệnh, hiện tại ngoài Lam Hòa ra thì chỉ còn Lam Thiên, nhưng Lam Thiên đã là kẻ phản quốc nên chỉ còn Lam Hòa có đủ tư cách lên ngôi. Ngồi trên ngai vàng nhưng địa vị không hề có chút thực quyền, Lam Hòa vừa chán chường vừa tức điên nhưng vẫn không thể làm gì Lam Sái bởi có quá nhiều kẻ quyền lực lớn ủng hộ ông ta. Hôm nay có một kẻ muốn tiếp kiến, lúc này cả Lam Hòa và Lam Sái đều ra mặt. Ngồi trước mặt hai người là một thanh niên độ tuổi từ hai hai đến hai lăm, khuôn mặt thanh tú toát lên khí chất thông minh phong độ, thanh hình mảnh khảnh với bộ đồ khiến cậu ta đúng chất một thư sinh công tử trời gả không chặt, nhưng đáng về lại cực kì tự tin dứt khoát.

- Chỉ cần Vô Tranh Quốc đồng ý giúp đỡ chúng tôi thì nhất định chúng tôi sẽ không quên ơn, đồng thời sau khi sự việc thành công tin chắc Vô Tranh Quốc của các ngài cũng sẽ nhận được không ít lợi ích ! – Người thanh niên trẻ tuổi cười nói, phong thái tự tin không hề tỏ ra e dè dưới cơ.

- Hừm, về vấn đề này thì ... Nếu bọn ta chấp thuận chẳng phải khiến bọn ta thực sự ra mặt chống lại Hoàng Kim Thành sao ?! Nếu vậy ta thấy thật là hại nhiều hơn lợi. – Nói là bàn luận giữa ba người nhưng hầu hết chỉ có Lam Sái và thanh niên trẻ tuổi kia nói chuyện, Lam Hòa ngồi đó không nói gì đáng về vừa bất cần vừa khó chịu.

- Đắt đó trước kia là của chủ chúng tôi, năm đó đã lập thỏa thuận họ chỉ giữ để không kẻ nào xâm chiếm họ, nay chúng tôi lấy lại cũng đâu có gì sai, giấy tờ vẫn đầy đủ ở đây ! Ngài cứ suy nghĩ kĩ đi, nhất định Vô Tranh Quốc không thiệt gì cả ! – Thanh niên trẻ tuổi ăn nói lễ độ hết sức thuyết phục.

Nhưng là người đứng đầu một quốc gia hàng đầu, xử lý trăm công nghìn việc đã quen, thuyết phục được Lam Sái đâu phải điều dễ dàng, ông ta nói giọng điệu tỏ ý suy nghĩ nhưng thực chất đã quyết không đồng ý từ đầu :

- Được rồi, việc này ta cần bàn thêm với các vị tướng quân khác ! Cho bọn ta thêm chút thời gian suy nghĩ rồi sẽ ra quyết định sau, cậu cứ lui về trước đi, giờ ta có việc khác cần xử lý rồi !

- Được, vậy mong được hợp tác cùng Vô Tranh Quốc ! – Thanh niên trẻ tuổi cũng không phải kẻ ngu, cậu ta đã nhận ra được tâm ý của Lam Sái đồng thời cậu ta vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Lam Hòa dường như có ý đồ gì đó.

Sau khi rời đi và đợi Lam Sái cũng ra khỏi phòng thì thanh niên trẻ tuổi lập tức xin gặp riêng Lam Hòa. Hai người sẽ bàn về chuyện gì ? Kết quả ra sao ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cái Thế Đường

Lam Sái vừa rời đi hai người Lam Hòa và thanh niên trẻ tuổi nọ bí mật có một cuộc gặp riêng khác.

- Người còn quay lại đây làm gì ? Không phải đã bàn với Tổng Quân Sư của ta kĩ lắm rồi sao ? – Lam Hòa chẳng buồn nhìn đối phương khi nói.
- Ha ha, bàn với Tổng Quân Sư là một chuyện, bàn với Quốc Vương lại là chuyện khác . – Thanh niên trẻ tuổi nở một nụ cười chứa đầy ý đồ.

Lúc này Lam Hòa mới quay sang nhìn đối phương, nhưng giọng nói vẫn hời hợt như cũ :

- Vô Tranh Quốc hiện tại do ông ta làm chủ, ông ta quyết định ra sao mọi người phải nghe vậy, có gặp ta cũng chỉ phí công vô ích thôi !

Lam Hòa và Lam Sái có họ hàng với nhau, việc này có ai mà không biết, nhưng chỉ cần nghe qua giọng nói của Lam Hòa đủ biết anh ta chẳng ưa gì chú mình. Đương nhiên người thanh niên kia dễ dàng nhận ra từ lâu :

- Nếu quả thực thế thì ngài đã chẳng cần đồng ý cuộc gặp này làm gì ! Tôi biết dưới triều vẫn còn có người ủng hộ ngài, ngài yên tâm, nếu đồng ý hợp tác với chủ của tôi chắc chắn ngài sẽ không thiệt !

Lam Hòa bật cười lớn :

- Ha ha ~ , Trác Thanh ơi, Trác Thanh à, ta hiểu vì sao Cái Thế Đường trong thời gian ngắn lại có thể sánh ngang với Tứ Đại Thế Lực rồi.

Cả hai cùng cười lớn, sau đó họ ngồi nói chuyện đến sáng, nội dung họ bàn là gì tạm thời chưa ai biết. Sơ qua về Cái Thế Đường, đây là một thế lực mới được thành lập vài năm gần đây nhưng nhân số như mây, cao thủ cũng không hề ít. Có tổng cộng 36 đường trải khắp ba miền, các đường chủ đều là những cao thủ có khí cấp 4 trở lên, ngoài ra phải kể đến Tổng Đường Chủ Hùng Sư Vương, ông ta là cha nuôi của Tư Mã Anh Hùng thành danh từ ngày còn trẻ. Năm hai mươi ông ta đã từng bất phân thắng bại với Thiên, sau lần đó ai cũng tưởng ông ta sẽ gia nhập vào thế lực chống Thiên để tạo thành thế đối lập cân bằng, nhưng ngay sau trận chiến đó ông ta lại quy ẩn, biệt tăm tung tích; cho đến vài năm trước ông ta mới xuất hiện, nhưng là để chống lưng cho đứa con nuôi của mình, dù đã ngoài sáu mươi nhưng chắc chắn không một kẻ nào có thể coi nhẹ bản lĩnh của ông ta. Ngoài ra còn phải kể đến Quân Sư của Cái Thế Đường, có Hùng Sư Vương chống lưng bằng vũ lực nhưng nếu không có cái đầu của kẻ này thì Cái Thế Đường không thể nào bành trướng được như hôm nay, và vị Quân Sư đó chính là Trác Thanh, thanh niên trẻ tuổi đến gặp Quốc Vương Vô Tranh Quốc Lam Hòa. Dựa vào trí tuệ và bản lĩnh uốn ba tấc lưỡi của mình, Trác Thanh từng khiến Bạch Sâu nhận xét : “Đây là kẻ có thể không đánh mà khuất phục được địch thủ!”, đủ để thấy tài năng của thanh niên Trác Thanh này. Cuối cùng chính là Đại Đường Gia của Cái Thế Đường Tư Mã Anh Hùng, một người đàn ông gần ba mươi, thân hình lực lưỡng, cơ bắp hoàn mỹ, khuôn mặt phong trần với vẻ đàn ông có thể khiến bất kỳ nữ nhân nào cũng bị hút hồn, ngoài ra đáng về mạnh mẽ, toát ra bá khí hoàng đế khiến mọi người đều ngưỡng mộ; phong cách đối nhân xử thế của Tư Mã Anh Hùng có nét hao hao giống Cửu Vân Long, đều nhiệt tình, hết mình khiến cho đám thuộc hạ của anh ta cũng đều nguyện chết vì anh ta. Có thể nói Cái Thế Đường đã gia nhập vào hàng ngũ những thế lực lớn, hùng mạnh nhất hiện tại.

Tạm rời khỏi Vô Tranh Quốc để đến với Phong Quốc. Thẩm thoát đã gần một năm, Lam Thiên giờ đây đã khá quen thuộc với nơi đây, người dân cũng không còn coi anh là kẻ lạ nữa. Như mọi hôm lúc này Lam Thiên đang ngồi trên một mỏm đá để thư giãn, bỗng có tiếng của một người con gái gọi vang :

- Lam Thiên, huynh lại ra đây hả ?

Người con gái mới tới chính là Tiểu Ngọc, thời gian qua cặp đôi này thường quần quýt với nhau đến độ mọi người ai cũng đến họ là một cặp, nhưng Lam Thiên chỉ coi Tiểu Ngọc như một đứa em gái.

- Ừm, còn muội, việc gì mà sáng sớm đã tới đây rồi ? – Lam Thiên đáp lời.
- He, ai thèm gặp huynh đâu, là cha muội có việc tìm huynh thôi. – Tiểu Ngọc lè lưỡi, vẻ mặt nhí nhảnh nói.
- Ha ha, thế thì sau này có ể thì làm ơn đừng tới tìm ta nhé ! – Lam Thiên nói đùa nhưng anh chợt thấy mặt Tiểu Ngọc đỏ ửng lên, ấp úng :
- Hử, ai thèm !

Lam Thiên ậm ừ không nói tiếp, lâu nay anh cũng biết Tiểu Ngọc là thực lòng nhưng hiện giờ anh chưa thể nghĩ đến chuyện nam nữ. Trở về làng, Lam Thiên tới gặp cha Tiểu Ngọc, cũng là Nhị Trưởng Lão ở nơi đây, ông lập tức dẫn anh tới Đại Cổ Thụ. Đại đệ tử của ông là Thiết Hồ (trước đây cùng đi tìm Tiểu Ngọc, ai không nhớ thì đọc lại chap 2) giữ tay Tiểu Ngọc lại và nói :

- Phong Thần tìm hấn ta có chuyện riêng, sư phụ ra lệnh không một ai được theo.

Tiểu Ngọc vùng tay ra, cô biết được việc riêng của Phong Thần thì không ai được tò mò, thế tức là không được theo Lam Thiên, nhưng cô cũng chẳng muốn nói chuyện với Thiết Hồ nên quay mặt bỏ đi. Thiết Hồ thấy vậy, hấn tức ra mặt, nghiêng răng :

- Ta thấy càng ngày muội càng thân thiết hơn với tên ngoại tộc kia phải không ?!
- Muội quen ai đâu cần phải báo với huynh, và lại Lam huynh đã ở đây một thời gian rồi, chẳng có ai gọi huynh ấy là ngoại tộc nữa đâu ! Huynh bỏ tính thù hằn, ghen ghét đó đi ! – Tiểu Ngọc không nhìn được quay lại tỏ vẻ khó chịu.

- Dù có ở thêm bao nhiêu lâu thì hẳn vẫn là kẻ ngoại tộc ! Và lại ta đối với mọi người là thật lòng, ta có gì thua kém tên đó chứ ! – Thiết Hồ gầm lên, đằng sau anh ta lúc này là khá nhiều huynh đệ đồng môn nên anh ta không hề muốn phải nhận kết cục thua cuộc.

Quả thực xét về thân thế thì Thiết Hồ được coi là đại đệ tử của Phong Thần (Chỉ là không do đích thân Phong Thần chỉ dạy, xưa nay ông ta chưa từng truyền võ nghệ cho ai), được coi là ứng viên số một sẽ thay thế Phong Thần khi ông ta lui về ở ẩn, thế đủ để biết được võ nghệ của Thiết Hồ cũng cực kì cao cường, có thể nói ở Phong Tộc này anh ta chỉ còn thua Phong Thần, và đã đạt trình độ ngang ngửa với các Trưởng Lão. Ngoài ra trước đây ai cũng coi Thiết Hồ và Tiểu Ngọc là một cặp đẹp đôi, trời sinh nhưng từ khi Lam Thiên đến thì mọi thứ đều thay đổi, thậm chí sau lần gặp riêng này Lam Thiên còn được đồn là anh ta mới chính là người sẽ kế vị Phong Thần. Tiểu Ngọc không thêm đôi co với Thiết Hồ nữa, cô quay mặt một mạch bỏ đi, sau lưng Thiết Hồ lúc này lập tức có vài lời bàn tán xì xào. Thiết Hồ nghiêng chặt răng, từ từ quay đầu lờ mờ từng kẻ một, đám sư đệ của anh ta lập tức im bặt không dám nói thêm một câu.

- Mẹ kiếp ! – Thiết Hồ gầm lớn rồi đánh mạnh một quyền lên không trung khiến đám mây trên cao va chạm với khí tỏa ra tứ tán, anh ta quay lại rồi nói lớn : - Còn không mau luyện tập đi, sư phụ đi đâu có nghĩa các người được nghỉ ?!

Đám sư đệ thấy Thiết Hồ đang bức tức đằng đằng sát khí như vậy lập tức rậm rập nghe theo. Trở lại bên trong Đại Cổ Thụ, lúc này chỉ còn lại Lam Thiên và Phong Thần.

- Ngài muốn gặp riêng tôi ? Không phải muốn đuổi tôi đi chứ ? – Lam Thiên nói với giọng vui vẻ, hơi có ý trêu chọc Phong Thần.

- Ha ha, cũng có thể nói là vậy ! – Phong Thần cất lời với giọng trầm khàn của mình.

Lam Thiên nghe tới thì mặt hơi ngệt ra, không biết phải nói gì. Tuy nhiên may cho anh ta, Phong Thần tiếp tục nói :

- Thực ra thì ta có việc quan trọng muốn cậu quyết định !

- Ngài cứ nói.

- Ta đã bàn với các Trưởng Lão, chỉ cần cậu đồng ý cậu có thể trở thành Phong Thần đời thứ hai !

Lời nói Phong Thần vừa cất ra khiến Lam Thiên thực sự không khỏi kinh ngạc, anh như chôn chân, miệng lắp bắp không nói nên lời :

- Sa...sao chứ ? T...tại sa...sao ngài lại muốn tôi trở thành người kế vị ngài ? Chẳng phải trong tộc không thiếu người tài sao ?

- Ha ha, cậu chỉ cần nói đồng ý hay không thôi ! Nếu đồng ý, lập tức sau vài ngày nữa cậu sẽ trở thành Phong Thần, kẻ đứng đầu nơi đây, quyền lực không thua kém gì khi làm quốc vương của Vô Tranh Quốc đâu ! – Phong Thần cười khàn nói.

- Vì...việc này ! Nếu tôi không đồng ý thì sao ? – Lam Thiên nhăn mặt nhíu mày.

- Thì cậu phải lập tức rời khỏi đây, không bao giờ được quay lại ! – Phong Thần nói giọng đầy quyết đoán.

- Tôi cần chút thời gian để suy nghĩ ! Phải, phải rồi có thể cho tôi trở về Vô Tranh Quốc được chứ ? Sau một tuần tôi sẽ trở lại để cho ngài câu trả lời ! – Lam Thiên nói.

- Hm..., ha ha, phải rồi, nhớ nhà cũng là điều bình thường thôi ! Được, vậy ta đặc cách cho cậu, một tuần, nhớ sau đó phải lập tức quay trở lại nơi đây cho ta câu trả lời ! – Phong Thần dần đo suy nghĩ một hồi rồi trả lời.

Được Phong Thần cho phép, Lam Thiên lập tức trở về thu dọn hành lý. Lần trở về này khiến anh rất háo hức, không biết được Vô Tranh Quốc đã thay đổi như nào rồi, đây cũng là một cơ hội để anh thanh minh, chứng minh mình trong sạch, vô tội. Tiểu Ngọc biết được, khẩn khoản đòi đi theo, nhưng Lam Thiên nhất quyết không đồng ý, lần đi này rất nguy hiểm, nếu sơ suất không thể chứng minh mình vô tội rất có thể Lam Thiên sẽ mất mạng, cho nên anh không muốn liên lụy đến Tiểu Ngọc. Chuẩn bị đồ đạc xong xuôi, sáng sớm hôm sau Lam Thiên lập tức lên đường, anh được Nhị Trưởng Lão đưa tới hang gió (Lối vào đặc biệt để đi qua Tử Vực), nhưng lần này không như lần đầu, anh không còn bị bịt mắt.

- Nhớ lối vào rồi chứ ? – Nhị Trưởng Lão hỏi Lam Thiên.

- Vâng, cảm ơn ngài thời gian qua đã luôn giúp đỡ ! – Lam Thiên rất biết ơn Nhị Trưởng Lão, trong thời gian anh ở đây ông ấy đã giúp anh hòa nhập.

- Đi cẩn thận, sớm ngày quay lại ! – Nhị Trưởng Lão nói với giọng rất khẩn khoản khiến Lam Thiên cảm nhận có điều gì đó dường như cả Phong Thần lẫn ông ta đều chưa nói cho anh biết.

Nhưng lúc này với anh việc trở về Vô Tranh Quốc là hơn cả, anh từ biệt Nhị Trưởng Lão rồi lập tức khinh công lao đi. Khinh công của Lam Thiên quả nhiên chưa hề suy giảm đi chút nào, ngược lại còn nhanh hơn trước đây rất nhiều, chứng tỏ thời gian qua anh ta đã tập luyện khá chăm chỉ. Lần trở về này của Lam Thiên sẽ có kết cục thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Diệt Thiên - Biển Đen

Trở về với tình hình của Cửu Vân Long, lúc này anh và Hầu Vương hoàn toàn ở trong hiểm cảnh, đã không còn có đường rút. Bóng đen vừa bước tới dần lộ diện, kẻ mới tới lại là Phù Vân chứ không phải Bạch Sầu. Tại sao Cặp Song Sinh xuất hiện nhưng Bạch Sầu lại không ? Nhưng dù là Bạch Sầu không tới thì với bộ ba trước mặt lúc này cũng đủ để giết tận Cửu Vân Long và Hầu Vương. “Ha ha, giết được tên Cửu Vân Long rồi chắc chắn Hoàng Đế sẽ trọng dụng ta hơn, khi đó việc trở thành Chiến Tướng Đặc Biệt cũng là điều hoàn toàn có thể xảy ra !” trong đầu Phù Vân thầm nghĩ, hóa ra chính vì mục đích đó mà hắn chưa vội báo cho Bạch Sầu biết mà tự muốn tự mình ra tay để lập công; nhưng do để chắc chắn hắn đã mời thêm Cặp Song Sinh vì biết bọn họ chưa bao giờ tranh công với ai cả.

- Hai người chặn đường lui của chúng còn lại để ta ! – Phù Vân nói đoạn rồi tiến đến phía Cửu Vân Long.

Cặp Song Sinh hiểu ý lập tức di chuyển. Mặc dù Hầu Vương quyết ý muốn ở lại đồng sinh tử cùng mình, nhưng cuối cùng thì Cửu Vân Long vẫn là loại người vì người khác hơn sinh tử của bản thân :

- Phía sau vẫn còn một con đường lui, ta ra hiệu thì hãy lập tức dồn toàn bộ sức mạnh mà tới.

- Không thể nào, chẳng phải tôi đã nói ...

Chưa đợi Hầu Vương nói hết Cửu Vân Long quay mặt lại nở một nụ cười nhẹ nhàng :

- Ta mà chết dễ dàng được sao ? Mau rời khỏi đây, để ta có thể toàn tâm toàn lực tung ra chung cục tuyệt kỹ mạnh nhất. Nhìn cho kỹ lực sát thương của nó để sau này tìm cách đối phó đi !

Trong phút sinh tử vẫn điềm đạm, Cửu Vân Long thực biết cách làm người khác thấy an toàn, bình tĩnh. Nhưng thật ra anh ta có tuyệt chiêu như thế thật không hay chỉ là lời nói trấn an ? Nghi vấn đặt ra trong đầu Hầu Vương, nhưng nhìn lại vẻ mặt kiên nghị của Cửu Vân Long thì cậu ta bỗng cảm thấy an tâm và hoàn toàn tin tưởng.

- Được, vậy trại chủ phải cẩn thận, tôi sẽ chỉ rời khỏi vùng sát thương đợi ngài đánh gục bọn chúng rồi cùng rời khỏi đây đó !

Cửu Vân Long không nói gì chỉ khẽ nhếch mép cười. Đám người Phù Vân ngày càng tiến sát hơn, Cửu Vân Long liếc nhìn hai bên, Cặp Song Sinh đã chuẩn bị bít hoàn toàn cả đường lui, tức thì anh ta hét lớn :

- Mau, Thần ...

Vừa xuất lời bỗng một luồng khí hủy thiên diệt địa từ đâu tới, cả bọn đều kinh ngạc nhưng luồng khí chỉ nhắm vào Phù Vân và Cặp Song Sinh khiến bọn chúng phải lập tức vận toàn phần sức mạnh để giữ mạng. “Uỳnh” một tiếng nổ lớn vang lên, từ trong khói bụi mù mịt một bóng người lao tới phía Cửu Vân Long và Hầu Vương :

- Mau rời khỏi đây !

- Hả, là...là... – Hầu Vương ấp úng không nói nổi nên lời nhưng tình thế hiện tại nguy cấp, cậu ta lập tức lao mình theo người vừa tới.

Khói bụi dần tan, đám người Phù Vân lấy lại bình tĩnh, nhưng lúc này đã không còn thấy bóng dáng của Cửu Vân Long và Hầu Vương đâu nữa.

- Mẹ kiếp, thằng khốn nào dám phá ta chứ ?! – Phù Vân giận điên người.

Cặp Song Sinh nhìn chằm chằm vào Phù Vân không nói gì càng khiến hắn tức giận hơn :

- Được rồi, hai người quay về đi. Ta sẽ điều động người tìm bọn chúng, đám khốn kiếp đó chắc chắn chưa chạy được xa !

Một quãng đường không xa cách đó, Cửu Vân Long và Hầu Vương đang bám theo người vừa tới, chỉ thấy Hầu Vương từ nãy tới giờ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào người đó, ngoài ra Cửu Vân Long cũng ngờ ngợ về bóng người trước mặt. Cả ba tới một vách núi có khe hang khá hẹp :

- Mau vào trong, bọn chúng không tìm ra được nơi này đâu !

Cả ba vừa lách người vào tới nơi trong động thì Hầu Vương nhảy bổ tới ôm người kia mà hét lớn :

- Sư phụ ~ , sao bây giờ người mới xuất hiện ? Sao người không quay lại với con ?

Cậu ta sụt sùi như một đứa trẻ. Hóa ra người vừa cứu mạng hai người chính là sư phụ của Hầu Vương, nhưng Cửu Vân Long bất chợt còn nhận ra thân thể đáng kinh ngạc của người trước mặt mình :

- Ông là sư phụ của Hầu Vương sao ? Nhưng...nhưng ông ch...chẳng phải là Diệt Thiên sao ?!

Người trước mặt là sư phụ của Hầu Vương, liệu ông ta có thực sự là huyền thoại Diệt Thiên ?

Một chiến thuyền lúc này đang lênh đênh trên biển lớn, bên hông ghi lớn “Cự Sa Chiến Hạm”, lẽ nào Cự Sa đã tập hợp được lại quân số và tạo nên một chiến hạm khác. Nhưng trên thuyền lại chẳng hề có bóng dáng của Cự Sa đâu cả, chỉ có Lý Trầm Châu đang đứng ở mũi thuyền trầm ngâm suy tư. “Đã mấy tháng rồi kể từ sau khi Bạch Sầu phá tan nát hạm đội, ngài ấy biệt tăm tích khiến ngay cả ta cũng không tìm ra, rốt cuộc bao giờ ngài mới trở lại đây ?!” những dòng hồi tưởng về quá khứ dần dần hiện lên trong đầu Lý Trầm Châu. Mấy tháng trước, sau cuộc đại chiến với Bạch Sầu, lúc này Cự Sa và Lý Trầm Châu đang ngồi trong một quán rượu nhỏ. Chẳng còn chiến hạm, cũng chẳng còn đám người hung hăng luôn theo sau, đi tới đâu là ồn ào huyền náo tới đấy, khiến nơi đây chẳng ai nhận ra được Cự Sa nổi danh đang ngồi cả. Hai người ngồi im lặng, từng chai từng chai cứ liên tục hết, một hồi sau Lý Trầm Châu không chịu nổi vẻ thiếu não của Cự Sa nữa, anh ta lên tiếng :

- Ha, chúng ta đi kiểm thuyền viên rồi tái lập một hạm đội khác điên cuồng, hiểu chiến hơn trước chứ ?! Với sức mạnh của ngài thì việc đó dễ thôi mà, chúng ta sẽ lại tiếp tục tàn phá tất cả, sẽ còn vui hơn cả trước đây ! – Lý Trầm Châu cố làm vẻ mặt tươi tỉnh, nói những lời tươi sáng nhưng trước mặt Cự Sa vẫn im lặng nốc ừng ực hết chai này đến chai khác khiến anh ta tức điên : - Thôi nào, đây mà là Cự Sa mà tôi biết sao, ngài trở thành thằng khôn bạc nhược như này chỉ vì chuyện con con như thế sao !

Vừa nghe tới cái tên Cự Sa, cả quán rượu lập tức trùng xuống, mọi người nhìn chằm chằm vào chiếc bàn vừa phát ra tiếng động. Cự Sa lúc này mới bỏ chai rượu xuống, đưa tay xoa xoa đầu nhìn xung quanh mà cười xòa :

- Ha ha, thôi nào, uống tiếp đi nào, anh bạn trẻ này hơi say thôi mà ! Nào nào, ngồi xuống, bình tĩnh đi nào !

Lúc đầu thấy Cự Sa bậm trợn hung ác mọi người còn nghi ngờ, nhưng sau khi thấy vẻ ngờ nghệch này thì tất cả đều có chung một suy nghĩ “Cự Sa điên cuồng không thể nào là một gã đàn như này!”, thế là quán rượu lại tiếp tục ồn ào huyền náo. Lý Trầm Châu thấy đám người tỏ vẻ khinh thường không để ý thì nghiêng răng, dường như anh ta muốn lập tức hủy diệt nơi này, nhưng Cự Sa từ tốn :

- Ngồi xuống đi nào, ta có chuyện muốn nói với cậu.

Lý Trầm Châu thu sát khí cố lấy lại bình tĩnh từ từ ngồi xuống.

- Việc xây dựng lại hạm đội là điều chắc chắn, nhưng ta muốn cậu giúp ta, lần này hãy tuyển đám hữu dụng hơn. – Cự Sa nói tiếp.

- Tôi ? Vậy còn ngài ? – Lý Trầm Châu tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Ta... Khặc khặc khặc, lần này ta nhận ra được ta vẫn yếu kém đến như nào. Chỉ là một tên Bạch Sầu còn không đánh lại thì sao có thể hoàn thành được tâm nguyện. Yên tâm đi, ta sẽ sớm trở lại ! Nhưng mong rằng lúc đó sẽ có một Cự Sa Chiến Hạm lớn mạnh hơn, hùng vĩ hơn, đông đảo hơn đón mừng ta !

Nhớ lại vẻ mặt với nụ cười đáng sợ ấy lại bỗng khiến Lý Trầm Châu cảm thấy an tâm hơn. Phải kẻ điên thì mới vẫn là kẻ điên, huống chi một gã điên cuồng như Cự Sa đâu thể trở thành người bình thường được. Trong thời gian Cự Sa vắng mặt, Lý Trầm Châu chuyên tâm vào việc luyện tập và tuyển người, trên tàu lúc này chỉ toàn những kẻ khát máu và hiểu chiến, chúng còn điên cuồng hơn đám trước đây rất nhiều, nhưng vẫn chịu im hơi lặng tiếng một thời gian dài chỉ vì Lý Trầm Châu chưa cho phép, dù thấy anh ta cũng đã tiến bộ một quãng dài. Nhất định ngày trở về của Cự Sa sẽ khiến thế giới lại một lần kinh hoàng trước một Cự Sa Chiến Hạm còn điên cuồng, khát máu hơn trước đây nhiều lần. Nhưng rốt cuộc là Cự Sa đã đi đâu ? Chỉ có thể ở một nơi, trước đây đã cho hắn sức mạnh, nhưng hắn vẫn chưa tiếp nhận được hoàn toàn sức mạnh của nơi đây thì đã bỏ đi, hay chính xác hơn hẳn không dám tiếp tục ở nơi đây nữa. Nay Cự Sa quay trở lại, quyết tâm lớn hơn, đặt cược mạng mình để có được sức mạnh lớn nhất, hẳn quay trở lại biển Đen, vùng biển đáng sợ nhất thế giới mà không một người nào muốn đặt chân đến. Tương truyền bốn loại quái vật thống trị bốn phía của vùng biển này; phía Đông do một con Kraken thống trị, sinh vật biển ở đây được tự do nhất bởi nó ít khi xuất hiện. Phía Tây do một con rắn biển với chiều dài không tưởng dễ ra luật lệ về hệ thống thức ăn giữa kẻ đi săn và con mồi ở nơi đây. Phía Nam thì hoàn toàn không có bất kì một thông tin gì, các vùng khác nước còn có thể nhìn được một chút thì nơi đây hoàn toàn đen xì đúng như cái tên của nó, chưa một kẻ nào xuống mà có thể ngoi lên khiến nơi đây trở thành nơi đáng sợ và bí ẩn nhất. Cuối cùng là phía Bắc, nơi đây là nơi hỗn loạn nhất, mặt biển toàn những xác thịt của các sinh vật, kẻ mạnh nhất nơi đây chính là một con cá mập trắng lớn nhất thế giới mà người ta thường gọi là Bạch Sa. Con quái vật này thực sự điên cuồng, không hề có luật lệ, nó ăn thịt hay thậm chí cắn xé giết tất cả những sinh vật xuất hiện trước mặt dù chẳng hề đói, việc đó khiến nơi đây trở thành nơi kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, chỉ kẻ săn mồi mới có thể tồn tại ở nơi đây. Và đây cũng chính là nơi họp nhất với Cự Sa, hẳn tới phía Bắc nơi Bạch Sa thống trị, và mục tiêu của hắn là ... ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Là Phúc Hay Họa ?

Lúc này Lam Thiên đang thẳng một mạch trở về Vô Tranh Quốc, trong đầu anh không tài nào nghĩ nổi gì khác ngoài quê hương của mình. Còn cách vài trăm mét, bỗng có tiếng kêu cứu từ đâu vọng tới, Lam Thiên nhận ra một đám chiến tướng cấp hai (người của Hoàng Kim Thành) đang đuổi theo một cô gái. “Cái số của mình đúng là...” còn đang suy nghĩ thì anh nhận thấy đám người lúc này đã vây quanh cô gái, cô ta không còn đường nào để chạy đang bó tay chờ trời rơi. “Đúng là số con rệp mà!” nghĩ đoạn đồng thời Lam Thiên cũng lao tới sử dụng vài cước đơn giản đánh lui đám chiến tướng nhằm mở đường lui, tuy rằng có khinh công thượng thừa nhưng việc vác thêm một người và đám chiến tướng kia toàn những kẻ có sức mạnh nhất định khiến chưa chạy được bao xa đã bị bọn chúng bắt kịp. Lam Thiên đưa tay nói lớn :

- Đứng ra phía sau tôi !

Dứt lời thì sát chiêu của một tên đã sát trước mặt, nhẹ nhàng đánh bật tên này ra thì tên khác lập tức ập tới, nhưng Lam Thiên đã chứng tỏ anh không hề lười biếng trong một năm qua, lấy một địch bốn nhưng anh ta nhìn cực kì nhẹ nhàng, ung dung gạt từng hiểm chiêu một ra. Tuy nhiên thủ lâu tất bại, và đám chiến tướng kia cũng không ngu, chúng đột ngột dừng tấn công và lùi lại, vây kín đường lui trước.

- Tên đàn này chỉ biết đồ đòn thôi. – Một tên lên tiếng.

- Chúng ta chỉ được lệnh bắt sống đứa con gái, còn thằng này thì ... – Một tên khác nói.

- Vậy thì giết nó đi thôi ! – Tên khác cười độc địa, tức thì cả đám vào hùa : - Được, vậy thì giết nó ! Giết..giết..giết ! – Cả đám đồng thanh.

Cả đám lập tức lao vào, bọn chúng lúc này ra chiêu càng hiểm độc hơn, phối hợp cũng nhuần nhuyễn hơn nhiều, Lam Thiên thực sự rơi vào hiểm cảnh rồi.

- Cẩn thận ! – Cô gái ở ngoài lo lắng nói lớn.

Bốn chiêu cùng phát, Lam Thiên đã không còn đường né tránh, trúng đòn này quả thật chỉ có thể vong mạng, nhưng chỉ thấy anh ta khẽ cười. Hóa ra Lam Thiên chờ đợi thời khắc này từ lâu, bốn tên chiến tướng công lâu không phá được thế thủ của anh đã tức điên người, sát chiêu tuy hiểm nhưng xuất ra trong lúc tức tối khiến lộ nhiều sơ hở hơn. Lam Thiên không bỏ lỡ thời cơ lập tức xuất ra tuyệt học gia truyền “Càn Khôn Đại Na Di”, chỉ thấy anh nhẹ nhàng mượn lực địch công kích trả lại cho chúng, tên này đánh phải tên khác, cả bốn ngã bật ngửa ra. Cũng chỉ chờ lúc này, Lam Thiên vận công lao mình đi, nhằm chớp cơ hội tẩu thoát, nhưng chỉ vừa tới chỗ cô gái nạn thì hai kẻ từ đâu đáp tới chặn trước mặt. Chân vừa chạm khiến đất vỡ vụn, nứt toác, khối bụi tử tán đủ thấy công lực cực cao; nhìn kĩ hơn Lam Thiên nhận ra vẫn là chiến tướng cấp hai của Hoàng Kim Thành nhưng trên áo lại có đánh số, một kẻ số 7, tên còn lại là số 8. Lúc này anh mới sực nhớ ra, trong đám chiến tướng cấp hai của Hoàng Kim Thành thì có mười tên được đánh số năng lực cao hơn hẳn những tên cấp hai khác, ngoài ra số càng thấp thì càng mạnh. Tuy nhiên với việc hai tên này vừa tới, đám người kia lập tức run rẩy lo sợ, tên số 8 cất lời :

- Thảm hại, các người có xứng là người của Hoàng Kim Thành không ! Lấy lại bình tĩnh, các người còn một cơ hội cuối !

Bốn tên kia vừa nghe được như vừa từ cõi chết trở về, vui mừng ra mặt, nhưng cũng chính bởi mấy lời này, bọn chúng đã không còn tức giận, lần tấn công tới chắc chắn khiến Lam Thiên khổ hơn rất nhiều.

- Ài..., vừa mới xuất sơn lại gặp được đám chuột bạch ! Tới hết đây một thể đi ! – Lam Thiên tuy nói cứng nhưng phần nhiều là để khích tướng, tuy nhiên lần này không công hiệu rồi, đám chiến tướng từ từ tiến tới, thủ thế không còn sơ hở như vừa rồi. Cũng đoán được phần nào tình hình sẽ như vậy, Lam Thiên đã ngầm vận công lực, lúc này phải tung sở học thật sự ra mới mong bảo toàn tính mạng được : - Phù ~

Anh khẽ thở, cách hô hấp cực kì đặc biệt khiến anh cảm nhận xung quanh như chậm lại.

- Hừm, thằng nhóc này lại có được bí kíp võ học tuyệt vời như vậy sao ! – Tên chiến tướng số 7 nói.

- Phải, cách hô hấp này dường như đã từng nghe qua. – Tên số 8 tiếp lời.

Bọn chúng dường như không có ý định ra tay, chỉ đứng ngoài bình luận. Lúc này, bốn tên chiến tướng cấp hai kia không còn tấn công cuồng loạn, chiêu thức bài bản, luân phiên khiến cho Lam Thiên dù dùng tới tuyệt học nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng kéo dài thời gian.

- Võ công của hắn là ... ?! – Tên số 7 nhăn mặt suy nghĩ gì đó.

- Thật mất thời gian ! – Tên số 8 dường như không còn đủ kiên nhẫn nữa, hắn lao tới phía cô gái.

- Á ~ ! – Cô gái thấy tên số 8 lao tới thì thất thanh hét lớn.

Lam Thiên giật mình quay sang thấy vậy nộ kinh bộc phát, nhất thời đẩy lui bốn tên kia rồi lập tức lao tới phía tên số 8, nhưng quả thật tên này khác hẳn với bốn tên kia, trong phút gấp rút, chiêu số loạn chưa thành hình Lam Thiên lập tức lĩnh đủ. Cái giá phải trả cho việc đó thực sự là rất đắt, một cước của số 8 khiến Lam Thiên ngã ngửa ra sau, ộc cả máu tươi ra. Tuy nhiên anh ta vẫn cố gắng gượng dậy được, đứng chắn phía trước cô gái.

- Còn nữa mạng cũng cố làm anh hùng ? Cái giá phải trả cho việc ngu xuẩn rất đắt đó ! – Tên số 8 cười man dại, sát chiêu chuẩn bị tung ra lấy mạng Lam Thiên.

Sát chiêu của số 8 sắp lấy mạng Lam Thiên rồi, anh ta bây giờ chỉ còn bó tay chờ chết, đã không thể chống đỡ nổi.

- Đoạt Mệnh Nhất Kiếm ! – Một bóng đen lao tới hét vang, một đường kiếm lập tức lấy mạng tên chiến tướng số 8.

Hắn ta bay đầu trong khi mắt vẫn mở trừng trừng đủ thấy tu vi kiếm thuật của người vừa tới cao tới nhường nào. Người vừa tới phong độ bất phàm, từ ngoài anh ta toát ra bá khí vương giả, thanh kiếm trên tay khiến người ta run sợ hơn cả, hai màu đỏ đen trộn lẫn vào nhau tạo thành một màu sắc khó tả, đồng thời tà khí từ nó tỏa ra khiến nó càng thêm nguy dị, đáng sợ. Vừa lấy mạng một kẻ, thanh kiếm lập tức được tra vào vỏ, đồng thời một giọng nói trầm khàn cất lên :

- Để ta rút kiếm lần thứ hai trong ngày thì các người không được chết tốt đâu !

Bốn tên chiến tướng kia thì thất kinh, run sợ nhưng tên số 7 vẫn đang đứng tại chỗ rất bình tĩnh nhìn chằm chằm vào người vừa tới, đám người kia thấy vậy cũng không dám bỏ chạy. Nhìn nhau vài giây rồi tên số 7 cũng bình tĩnh cất lên một câu :

- Rút thôi.

Tức thì đám người của Hoàng Kim Thành lao mình đi. Lam Thiên lúc này mới đồ gục xuống, hơi thở phều phào yếu ớt.

- Ta tới chậm trễ, để nàng chịu khổ một phen rồi ! Thực xin lỗi nàng ! – Người vừa tới dường như có quan hệ rất thân thiết với cô gái.

- Muội là ai mà huynh còn nói năng khách sáo như thế chứ ! Ngốc, muội hiểu tình hình hiện tại mà ! Mà thôi, huynh mau xem tình hình của chàng trai trẻ kia đi, cậu ta bị thương nặng vì cứu muội đó ! – Cô gái nói với vẻ sốt sắng.

- Ha ha, được, sao ta cả thể để ân nhân cứu mạng vợ ta chết được chứ ! – Người vừa tới thì ra là chồng của cô gái, anh ta tiến tới phía Lam Thiên nhẹ nhàng đặt tay truyền nội công giúp trị thương.

Được giúp đỡ, cả người thoải mái hơn, vết thương không còn đau nhức, Lam Thiên lúc này mất từ từ mờ đi rồi mới nhắm hẳn, anh ngất lịm đi.

Một hồi sau, Lam Thiên bật mình tỉnh dậy, anh nhận thấy mình đang ở một căn phòng cực kì sang trọng, đồ đạc đều là đồ quý, còn đang mơ màng nhìn xung quanh thì một giọng nói nhẹ nhàng cất lên :

- A, tốt quá, cậu tỉnh rồi !

Lam Thiên nhận ra đó chính là cô gái mình vừa cứu, lúc này anh mới nhận ra đó thực sự là một mỹ nhân tuyệt trần, ngờ người một hồi, anh mới như sự tỉnh rồi hỏi :

- Xi...xin lỗi, tôi hiện đang ở đâu đây ? Còn...còn cô... là ai ?

- Hi, ở đây rất an toàn, cậu cứ yên tâm dưỡng thương đi ! Phu quân tôi sẽ sớm trở về thôi, tôi chắc cậu sẽ rất hợp với huynh ấy đó ! – Cô gái tươi cười nói, đồng thời ấn Lam Thiên xuống giường bắt anh ta nghỉ ngơi.

- Phu quân cô ? – Lam Thiên vẫn chưa hiểu mình đang ở đâu và hai người này là ai.

- A, xin lỗi, tôi chưa giới thiệu gì nhỉ ?! Tôi là Tiêu Ngọc Nhi, đây là tư gia của chúng tôi, cậu nghỉ ngơi đi, để tôi xuống bếp nấu gì đó cho tôi nay giúp cậu lấy lại sức ! – Cô gái sắc đẹp tuyệt trần với cái tên cũng tuyệt hay, giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng của cô thuyết phục Lam Thiên một cách dễ dàng.

Tiêu Ngọc Nhi vừa bước ra thì có vài cô hầu bước vào :

- Chúng em được lệnh hầu hạ công tử, xin công tử cứ sai bảo !

- A, được rồi, được rồi, tôi không cần gì cả, các cô cứ ra ngoài đi ! – Lam Thiên gạt mình xua tay.

- Dạ, công tử cần gì cứ gọi ! Công tử nghỉ ngơi đi ạ ! – Mấy cô hầu đồng thanh rồi dần lui ra ngoài cửa.

Lam Thiên nằm trên giường đầu óc suy nghĩ mông lung, nơi đây rốt cuộc là đâu ? Bọn họ là ai ? Tại sao gia đình vương giả như này mà Tiêu Ngọc Nhi lại có thể bị truy sát ? Và rốt cuộc chồng của cô ta là ai mà võ công lại cao cường đến vậy ? Cuối cùng thì Lam Thiên ở nơi đây là gặp phúc hay họa ? Hay là mối họa lớn đang chờ ập đến ?!

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chia Tay

Trước mặt Cửu Vân Long lúc này là một ông lão đã gần tám mươi, tuy râu tóc đã bạc trắng ánh mắt và phong thái vẫn rất lạnh lẽo, phong độ, đồng thời bá khí lan tỏa khắp xung quanh.

- Nếu tôi không nhầm, ông...ông là Diệt Thiên ? – Cửu Vân Long nhíu mày kinh ngạc.

- Diệt Thiên là ai ? Hai người có quen biết nhau hả ? – Hầu Vương sống với dã thú từ bé, không được ai kể cho chuyện trước đây nên không khỏi thắc mắc.

Ông già im lặng một hồi nhìn hai người rồi từ từ cất tiếng nói :

- Cái tên người đời đặt cho ta... Thật tình không muốn bọn họ tiếp tục gọi ta như vậy chút nào cả !

Thì ra ông lão này quả thật là huyền thoại Diệt Thiên, gặp được siêu cấp đại nhân vật như vậy liệu Cửu Vân Long sẽ làm gì ? Lúc này có lẽ còn chưa biết được, vết thương từ sau hai cuộc chiến lúc này lại dậy lên khiến Cửu Vân Long chao đảo, suýt chút nữa thì ngã ngửa về phía sau. Thấy vậy Hầu Vương vội tới đỡ, còn Cửu Vân Long thì càng lúc càng hoa mắt chóng mặt hơn, ánh mắt anh từ từ khép lại.

- Đỡ cậu ta lên tảng đá bên kia, ta sẽ trị thương giúp cậu ta một chút rồi chúng ta nói chuyện sau ! – Diệt Thiên nói.

Hầu Vương ngoan ngoãn nghe theo dù lúc này cậu ta cũng rất hào hứng vì bao lâu nay mới gặp được sư phụ, người có ơn dưỡng dục cậu, giúp cậu có ngày hôm nay. Sau một hồi truyền công trị thương cho Cửu Vân Long, thấy nét mặt của anh ta có vẻ khởi sắc hơn, Diệt Thiên ngừng lại rồi bước sang tảng đá đối diện ngồi hồi khí, tiện thể cùng trò chuyện với Hầu Vương. Hai người đã lâu không gặp, lại thêm tình cảm thân thiết gắn bó như ruột thịt cho nên trò chuyện rôm rả đến muộn. Gần nửa đêm, Cửu Vân Long khí sắc tốt hơn, dần tỉnh dậy, anh thấy Hầu Vương nằm túc trực bên cạnh thì bỗng trong lòng có cảm giác gì đó dâng lên, khẽ mỉm cười. Ngoài ra nhìn đến trước mặt, Cửu Vân Long thấy Diệt Thiên đang ngồi trên tảng đá đối diện, hai mắt nhắm nghiền nhưng có vẻ gì đó là vẫn còn tỉnh. Suy nghĩ một hồi, Cửu Vân Long buột miệng :

- Ông quả thực là huyền thoại người đời truyền tụng sao ? Thật không ngờ Hầu Vương lại có được một vị sư phụ tuyệt thế như này !

Một hồi sau, đến khi Cửu Vân Long những tưởng sẽ không có câu trả lời thì từ phía đối diện, giọng nói trầm khàn từ từ vang tới :

- Là do duyên số ! Thăng bé năm đó trong sáng, hồn nhiên, không tiếp xúc với xã hội vừa là một thiệt thòi, cũng vừa là một may mắn cho nó ! Ta chỉ mong nó có thể mãi mãi trong sáng như thế !

Cửu Vân Long hiểu câu trả lời của Diệt Thiên, nếu tiếp xúc với xã hội từ nhỏ có lẽ Hầu Vương sẽ không ngây thơ như này mà sẽ mưu mẹo, khôn ngoan hơn nhiều, nhưng nếu thế cậu ta sẽ không có được tâm lòng thiện lương giúp cậu có nhiều cơ hội ảnh hưởng tới đời cậu ta như bây giờ. Suy nghĩ một hồi, Cửu Vân Long tiếp lời, anh vẫn còn nhiều thắc mắc :

- Tại sao năm đó sau khi hạ gục Thiên, ông lại quy ẩn ? Với năng lực của mình ông hoàn toàn có thể thay thế ông ta mà ?

- Hm... ! – Diệt Thiên âm ừ suy nghĩ gì đó một hồi rồi trả lời : - Thay thế ông ta sao ? Quả thực ta chưa từng muốn nghĩ tới, nếu ta ngồi vào vị trí của ông ta, chắc chắn ta sẽ trở thành một Thiên thứ hai !

- Đầu phải cứ có quyền lực là con người ta sẽ trở nên tha hóa đâu chứ, ông có thể dùng nó để thế giới trở nên tốt đẹp hơn mà ! – Cửu Vân Long phản ứng mạnh với lời nói của Diệt Thiên.

Về phần Diệt Thiên, ông vẫn bình tĩnh nói tiếp :

- Ha ha, chàng trai trẻ à ! Hãy nhớ thật kĩ rằng quyền lực làm con người ta thay đổi ! Quyền lực càng lớn trách nhiệm càng cao, khi người ta không chịu nổi trách nhiệm đó mà lại vẫn muốn giữ quyền lực thì chẳng thể nào tránh khỏi việc trở thành Thiên đầu ! Và lại ...

Diệt Thiên trầm xuống, im lặng một hồi, Cửu Vân Long cũng vậy, anh vẫn đợi ông nói tiếp.

- Và lại năng lực của ta không mạnh như cậu nghĩ đâu, nếu năm đó ta ngồi vào chiếc ghế của Thiên thì sớm đã theo ông ta rồi, chẳng còn có thể ngắm mặt trời mọc mỗi ngày như bây giờ.

- Sao cơ ! Lại có người có thể đánh bại ông ư ! – Cửu Vân Long ngạc nhiên nên hơi lớn tiếng, anh trầm xuống sau đó : - Rốt cuộc kẻ có thể đánh bại người mạnh nhất là ai chứ ?

Lúc này Diệt Thiên mở mắt ra nhìn Cửu Vân Long một hồi, rồi ông tiếp tục :

- Ta đã nói dùng đánh giá ta quá cao mà, sức mạnh của ta được người đời đồn thổi quá mức mà thôi. Kẻ có thể đánh bại ta bây giờ rất nhiều, có thể ngay cả cậu cũng làm được đó !

- ... – Cửu Vân Long muốn nói gì đó nhưng anh lại im lặng, tuy nhiên về mặt nghi hoặc của anh không giấu được ông già Diệt Thiên.

- Hà..., ta biết cậu nghi ngờ lời nói của ta. Nhưng để ta nói thật cho cậu biết, sức mạnh mà ta mất cả năm mươi năm tu luyện cũng chỉ được như cậu bây giờ thôi. Loài người ngày càng phát triển, sống sau xô sống trước, lớp trẻ các cậu ngày càng đạt được sức mạnh mà trước đây không thể tưởng tượng nổi. Các cậu rồi cũng sớm vượt qua ta mà thôi, cho nên những kẻ mộng tưởng cai trị thế giới như Thiên chỉ là mộng tưởng hão huyền mà thôi, trước đây không phải ta thì không sớm hay muộn cũng sẽ có người khác đến hỏi thăm ông ta mà thôi !

Diệt Thiên phân tích, về mặt cực kì nghiêm túc khiến Cửu Vân Long hiểu, ông ta nói hoàn toàn là thật, anh không còn thắc mắc thêm gì nữa. Ngoài ra anh cũng hiểu, ông ta cũng như muốn nhắc nhở mình đừng quá lạm dụng quyền lực để đến ngày tha hóa thì sớm muộn anh cũng sẽ thân bại danh liệt. Cửu Vân Long thở dài im lặng không nói gì nữa, anh cần nghỉ ngơi, và anh biết Diệt Thiên cũng vậy, hàng động không còn cuộc chuyện trò, tĩnh lặng cho đến sáng. Sáng hôm sau, cả ba thức giấc, Hầu Vương lúc này vẫn còn thắc mắc về chuyện hôm qua :

- Vậy là hai người biết nhau từ trước sao ?! Rốt cuộc Diệt Thiên là ai ? Sư phụ nói cho con biết đi !

- Ha ha, việc này con không cần quan tâm làm gì ! Chỉ cần biết con là đồ đệ của ta, và ta cũng sẽ mãi vẫn luôn là sư phụ của con, hiểu chứ ! – Diệt Thiên mỉm cười hiền từ nhìn Hầu Vương mà nói.

Nhìn Hầu Vương gãi gãi đầu về mặt vẫn suy nghĩ gì đó khiến Cửu Vân Long đành mở lời cứu cánh :

- Chỉ là biệt danh thời trẻ của sư phụ cậu thôi. À mà ước nguyện gặp lại sư phụ của cậu cũng đã thực hiện được rồi, vậy bây giờ ta muốn hỏi cậu một câu...

- Trại chủ cứ hỏi đi. – Hầu Vương cười xòa.

- Đó là cậu muốn tiếp tục theo ta, hay theo sư phụ của cậu. Đi theo ông ấy năng lực của cậu cũng có thể tiếp tục được trau dồi phát triển hơn nữa, có khi sớm muộn cũng vượt qua ta đó, ha ha! – Cửu Vân Long miệng nói vậy nhưng trong lòng anh vẫn có chút gì đó không muốn Hầu Vương đi.

Hầu Vương nghe hết câu thì im lặng không nói gì, cậu ta thật sự là nghĩ không ra, một bên là sư phụ cậu nhất mực tôn kính, một bên tuy mới gặp nhưng Cửu Vân Long đối đãi quá tốt khiến cậu coi anh ta như người thân của mình, biết rằng sớm muộn mỗi người một đường nhưng lúc này cậu biết phải chọn đi theo ai. Tuy nhiên có lẽ Hầu Vương không cần đau đầu thêm nữa, Diệt Thiên lập tức nói :

- Hai người hãy tiếp tục chuyện đang làm đi. – Rồi ông quay sang Hầu Vương mà nói tiếp : - Phải xa con ta cũng rất buồn, nhưng hiện nay ta còn chuyện rất gấp phải xử lý, con đi theo anh ta sẽ tốt hơn cả. Trên đường ta cũng đã nghe qua danh tiếng của anh ta, nay gặp mặt cũng đủ đánh giá được rồi. Đi theo anh ta con hãy cố gắng học cách sống, cách đối nhân xử thế, và... cũng không được lười biếng luyện tập, nếu ngày gặp lại không tiến bộ ta sẽ không nhận có đứa học trò nào đâu.

- Sư phụ... ! – Hầu Vương lại rung rung nước mắt, không thốt lên được lời gì. Cậu ta lại sắp phải xa người quan trọng với mình nhất, thực sự trong lòng không muốn chút nào : - Không được đâu, con không muốn xa người đâu ! Sao người không đi cùng con ! Phải rồi, người hãy đi cùng con và trại chủ đi !

- Thằng nhóc này... đừng khóc nữa, con làm ta thật muốn khóc theo rồi đó ! Hai người còn việc cần xử lý, và ta cũng vậy ! Đi theo cậu ta, hãy cố học tập, luyện tập, ta và con nhất định sẽ gặp lại nhau mà ! Ta hứa, sau khi xong việc sẽ trở lại tìm con, lúc đó ta sẽ không đi đâu nữa cả.

- Sư phụ hứa rồi đó, người phải sớm quay lại đó ! – Hầu Vương như đứa bé ba tuổi, vẫn cố níu tay sư phụ mình.

- Ta rất biết ơn cậu giúp đỡ nó bấy lâu, mong cậu tiếp tục bảo vệ và dìu dắt nó ! – Diệt Thiên quay sang Cửu Vân Long khản khoản nói.

- Cậu ta đã là người của Cửu Vân Long Trại, tất nhiên tôi sẽ làm hết sức mình. Ông cứ yên tâm ! – Cửu Vân Long khẳng định chắc chắn.

Nhìn nét mặt quyết đoán của Cửu Vân Long , cộng với danh tiếng mà ông đã từng nghe được ít nhiều, Diệt Thiên khá yên tâm, ông quay sang từ biệt hai người lần cuối :

- Thằng bé gặp được người như cậu quả thật là có phước tu từ kiếp trước, ta rất vui ! Chuyện của cậu ta cũng đã nghe qua, mong cậu sớm bắt được hung thủ sát nhân. Thôi, bây giờ hai người cứ băng qua rừng, tránh mấy con đường chắc chắn đám người Hoàng Kim Thành sẽ không tìm thấy được đâu.

Hiện giờ Cửu Vân Long đã hồi phục bảy tám phần, anh rất tự tin đám người Hoàng Kim Thành không còn làm khó được mình :

- Ông cứ yên tâm, và... mong ông cũng sớm hoàn thành việc của mình ! Bảo trọng !

Ba người từ biệt nhau, Cửu Vân Long và Hầu Vương rời đi, Diệt Thiên cũng sớm tìm đến nơi mình cần tìm. Giữa rừng sâu nơi không mấy người có thể đến, một căn nhà tranh đang ở trước mặt Diệt Thiên, ông khẽ mỉm cười :

- Thật không ngờ, con ác mộng một thời của toàn thể giới lại thoái ẩn đến một nơi phong cảnh hữu tình như này ! Có lẽ tôi cũng nên xem xét sau khi về già sẽ ở một nơi như nơi đây nhỉ !

Một bóng đen từ trong nhà bước ra nhìn chằm chằm vào Diệt Thiên không nói không rằng. Kẻ đó là ai mà Diệt Thiên phải tìm tới ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Trác Thanh - Tư Mã Anh Hùng

Trời lờ mờ tối, một người hầu bước vào phòng khẽ đánh thức Lam Thiên :

- Công tử... công tử.

Lam Thiên từ từ tỉnh giấc, giọng nói hầy còn ngái ngủ :

- Có chuyện gì thế ?

- Dạ, chủ nhân muốn mời công tử dùng bữa, xin công tử rửa mặt rồi theo tiểu nữ đến phòng ăn ! – Nàng hầu nói đoạn rồi bung chậu nước lại cho Lam Thiên.

- Đ...được rồi, cứ để tôi ! – Dù Lam Thiên trước đây xuất thân là một hoàng tử nhưng anh cũng không mấy khi sai bảo người khác cho nên đối với việc được người hầu kẻ hạ, cơm bưng nước rót như này anh vẫn cảm thấy ngượng ngại.

Sau khi rửa mặt xong, Lam Thiên bước theo sau cô người hầu, đi qua một trang viên cực kì rộng lớn, chục bước chân lại có lính đứng canh phòng rất cẩn thận và nghiêm ngặt đủ để thấy gia chủ nơi đây là người quyền thế. Đến phòng ăn, lúc này trên bàn đầy ắp toàn là sơn hào hải vị, nhưng chỉ có Tiểu Ngọc Nhi ngồi đó một mình, bên cạnh là ba chiếc ghế trống, vừa thấy Lam Thiên tới, Tiểu Ngọc Nhi tươi cười bước ra tới cửa để đón :

- Cậu tới rồi, nghỉ ngơi thoải mái chứ ?! Mau lại ngồi đi, phu quân tôi sẽ về bây giờ.

Hai người vừa ngồi xuống bất chợt một người đàn ông bước vào, vừa vào tới lập tức lớn giọng cười vang :

- Ha ha, chàng trai trẻ, thật cảm kích ơn giúp đỡ của cậu ! May nhờ có cậu mà Ngọc Nhi không bị chúng bắt đi, bữa ăn này nhất định cậu phải thoải mái mà ăn uống đó !

- Vị...vị này là ? – Lam Thiên ngỡ ngàng với người vừa tới, anh vẫn chưa được biết danh tính của người đàn ông này.

- A, giới thiệu với cậu đây là phu quân của tôi, huynh ấy tên là Tư Mã Anh Hùng. – Tiểu Ngọc Nhi tươi cười giới thiệu người đàn ông mới tới.

Đó là Đại Đường Gia của Cái Thế Đường : Tư Mã Anh Hùng ! Gặp được đại nhân vật như thế liệu số phận của Lam Thiên sẽ thay đổi như nào ?! Tiếc thay, do ở Phong Quốc đã lâu, Cái Thế Đường trước đây tuy có danh tiếng nhưng chưa được vang dội như hôm nay cho nên Lam Thiên không hề biết được người đứng trước mặt mình có quyền lực như thế nào.

- Hân hạnh gặp mặt ! – Lam Thiên khẽ mỉm cười.

Tư Mã Anh Hùng bước tới ngồi xuống bên cạnh Tiểu Ngọc Nhi rồi hồ hởi cười nói tiếp :

- A phải rồi, vẫn chưa được biết quý tính đại danh của cậu, thật thất lễ quá !

- Tôi...tôi là... – Lam Thiên ấp úng không biết nên dùng tên thật hay không.

Lam Thiên còn chưa kịp suy nghĩ nên trả lời như nào thì một người khác bước vào.

- A ha, hôm nay mọi người mời khách quý sao ?! Tôi có nên tránh mặt đi không nhỉ ?! – Người mới tới cười nói với vẻ trêu chọc, có vẻ rất thân với vợ chồng nhà Tư Mã.

- Cậu đã tới rồi thì mau tới ngồi đi, cậu cũng như người nhà mà ! Mau tới đây mọi người cùng giới thiệu làm quen với nhau.

- Phải, mau tới ngồi đi. – Tư Mã Anh Hùng mặt mày tuy cười nói nhưng lại có vẻ gì đó kì lạ, Lam Thiên nhìn ra nhưng không giải thích nổi đó là cảm giác gì.

Nhưng đối với Lam Thiên bây giờ tình thế tới đây sắp xảy ra khiến anh không còn tâm trí mà nghĩ tới cảm giác của Tư Mã Anh Hùng nữa. Người mới tới ngồi xuống bên cạnh Lam Thiên.

- Hân hạnh được gặp cậu, nghe nói cậu đã ra tay tương trợ, cứu đại tẩu khỏi tay đám chiến tướng Hoàng Kim, thật cảm kích vô cùng ! Tôi là Trác Thanh, còn cậu là ... – Hóa là người mới tới là quân sư của Cái Thế Đường, người cực kì thân tín của Tư Mã Anh Hùng : Trác Thanh.

Nhưng với vẻ ngập ngừng của Trác Thanh, có vẻ anh ta đã nhận ra thân phận của Lam Thiên.

- Cậu chẳng phải là Thập Hoàng Tử của Vô Tranh Quốc Lam Thiên sao ?! – Trác Thanh khá kinh ngạc khi nhận ra Lam Thiên.

Tình thế hiện tại khiến Lam Thiên không biết nên làm gì, nơi đây khá gần địa phận của Vô Tranh Quốc, lại có người nhận ra thân phận khiến anh cảm thấy hơi lo lắng. Quả thật Lam Thiên lo lắng không thừa, mới vài ngày trước Trác Thanh đi tới gặp Lam Hóa và Lam Sái bàn việc, anh ta biết tới Lam Thiên cũng nhờ nghe được chuyện mọi người ở Vô Tranh Quốc kể lại, liệu với mối quan hệ hiện tại của Cái Thế Đường và Vô Tranh Quốc liệu đám người Tư Mã có bắt Lam Thiên giao nộp cho Lam Hóa hay không. Sự việc còn chưa thể biết được, đồng thời Lam Thiên cũng chưa hề biết đám người này có qua lại với Lam Hóa, anh cười trừ :

- Phải, tôi là Lam Thiên. Sao Trác huynh đây lại biết được ?! – Với tình thế trước mặt lúc này thì Lam Thiên cũng đành chỉ có thể dò hỏi xem Trác Thanh liệu đã biết được bao nhiêu để còn tính kế tiếp.

Trác Thanh im lặng một hồi suy nghĩ gì đó, rồi cười lớn :

- Ha ha, không có gì cả. Chỉ là gần đây có việc đi qua Vô Tranh Quốc, có nghe được bọn họ kể rằng vị Thập Hoàng Tử mất tích đã lâu, rất mong ngóng cậu trở về.

- Câu chuyện này cậu nghe từ quốc vương của bọn họ ư ? – Tư Mã Anh Hùng buột miệng hỏi.

- Việc này ta sẽ bàn với ngài sau, chẳng phải hiện giờ là uống mừng vị ân nhân trẻ tuổi này sao ? – Trác Thanh lập tức đổi chủ đề.

Tuy nhiên qua câu vừa rồi của Tư Mã Anh Hùng cho thấy nội dung việc Trác Thanh gặp Lam Hòa anh ta vẫn chưa biết được gì cả. Đồng thời Lam Thiên cũng lập tức nhận ra rằng Trác Thanh rõ ràng là biết rõ việc về anh, nhưng tại sao lại không lập tức phanh phui ra thì Lam Thiên vẫn chưa rõ, liệu mục đích của Trác Thanh là gì ? Lam Thiên đầu đầu suy nghĩ, tuy nhiên vấn đề trước mắt cũng đỡ được phần nào.

- Hóa ra cậu là Thập Hoàng Tử của Vô Tranh Quốc sao ?! Thật là thiếu niên tuổi trẻ tài cao ! À phải, nghe là cậu mất tích nay trở về thật muốn biết sự việc. Và nếu cần ta có thể cho người tháp tùng cậu trở về, chắc chắn bọn họ sẽ rất vui mừng với sự trở lại của cậu đó ! – Tư Mã Anh Hùng hồ hởi nói.

- A, không dám làm phiền đến ngài. Lần này tôi trở về trong bí mật, không muốn làm lộ ra bên ngoài. – Lam Thiên xua tay nói.

- Tất nhiên là được chứ, nếu đó là việc riêng của cậu thì ta cũng không xen vào nữa ! – Tư Mã Anh Hùng khẽ gật gù đầu.

Chỉ thấy Trác Thanh im lặng không nói gì, Lam Thiên cũng bớt đi một mối lo, anh thở phào nhẹ nhõm, bớt nặng nề hơn.

- Bây giờ nói nhiều rồi, chắc mọi người đều đã mệt cả, mau ăn đi thôi ! – Tiêu Ngọc Nhi vừa nói vừa đưa tay rót rượu cho cả ba.

- Phải rồi, đói rồi, mau ăn nhậu thôi, hôm nay gặp được đều có thể coi như người nhà, nhất định không say không thôi ! – Tư Mã Anh Hùng vừa nói vừa nâng chén rượu lên.

- Được, không say không thôi ! – Hai người Trác Thanh và Lam Thiên cũng đồng thanh và cùng nâng chén lên.

Tiếp đến mọi người ăn uống, nói chuyện trong không khí vui vẻ mãi cho đến tận nửa đêm. Tiêu Ngọc Nhi lúc này đã đi nghỉ trước, Lam Thiên thấy trong người lâng lâng, bèn cáo lễ lui trở về phòng. Lam Thiên vừa rời khỏi, Trác Thanh đặt chén rượu xuống, vẻ mặt nghiêm túc.

- Cuộc gặp với quốc vương Vô Tranh Quốc Lam Hòa có thể coi là khá thành công.

- Vậy sao, bọn họ đồng ý chịu giúp chúng ta ! – Tư Mã Anh Hùng vừa nói vừa thưởng thức chén rượu của mình.

Trác Thanh khẽ thờ dài :

- Cũng không hẳn, thực quyền hiện tại là của người chú có tên Lam Sái, ông ta có vẻ không đồng ý, không muốn đụng chạm đến Hoàng Kim Thành, tuy nhiên tôi đã đạt được một thỏa thuận với Lam Hòa.

.... Cả hai tiếp tục trò chuyện một hồi.

- Vậy sao, nếu chúng ta giúp Lam Hòa thành công thì hẳn sẽ toàn tâm toàn lực ủng hộ chúng ta. Việc này cũng có chút nguy hiểm đấy, nếu không thành thì chúng ta hai mất đối địch, không chỉ Hoàng Kim Thành mà cả Vô Tranh Quốc cũng sẽ chia rẽ rồi, khi đó rất có thể tiêu tan hoàn toàn công sức bấy lâu nay ! – Tư Mã Anh Hùng vẻ mặt nghiêm trọng nhưng vẫn không ngừng uống rượu.

- Ngài yên tâm, tôi đã tính toán đầu vào đấy rồi ! – Trác Thanh mỉm cười chắc chắn.

- Nếu như ngài đã tính kỹ rồi thì ta cũng không có gì để nói ! – Tư Mã Anh Hùng vẫn tiếp tục rót rượu và uống.

- Phải, hướng hồ chúng ta còn có con bài tẩy... Thật chẳng khác nào ông trời cũng ủng hộ chúng ta ! – Trác Thanh dường như có âm mưu nào đó rất đen tối.

- Hừm, dù sao cậu ta cũng có ơn với ta ! Nếu được ta thật không muốn liên lụy tới cậu ta ! – Tư Mã Anh Hùng thờ dài nói.

- Tất nhiên là được, tôi sẽ cố gắng không động tới cậu ta nếu được ! Dầu sao tôi cũng luôn hết mình vì ngài mà, bất kì ngài muốn gì tôi đều ... – Trác Thanh vừa nói tới đây thì Tư Mã Anh Hùng lập tức đặt chén xuống, đứng phắt dậy, dường như không muốn nghe tiếp :

- Được rồi, ta mệt rồi, xin phép trở về phòng nghỉ ngơi trước. Nếu cậu không ăn nữa thì gọi người dọn dẹp giúp ta.

Tư Mã Anh Hùng nói xong lập tức bước đi, Trác Thanh ngồi lại một mình nhìn theo bóng Tư Mã Anh Hùng khuất dần lại không hề tức giận, ngược lại anh ta suy nghĩ gì đó rồi lại khẽ mỉm cười khoái chí. Quay sang chén rượu của Tư Mã Anh Hùng vừa mới rót ra chưa kịp động tới, Trác Thanh với tay lấy chén uống sạch, rồi nhẹ nhàng đặt xuống, sau đó lại tiếp tục khúc khích cười một mình. Uống hết chén rượu đó, Trác Thanh còn gọi người mang tới một chai rượu khác rồi tiếp tục vừa ngồi uống vừa ngồi cười tùm tùm một mình, Thật chẳng thể thiếu nỗi quái nhân này !

Sáng sớm hôm sau, Lam Thiên tỉnh dậy, anh định bí mật rời đi không để ai biết, nhưng vừa ra tới cửa định lao mình đi thì một giọng nói vang lên khiến anh giật mình :

- Chưa từ biệt đã vội bỏ đi sao ?! Chúng tôi có gì không phải hả ? Nếu thế mong cậu bỏ qua cho !

Lam Thiên quay người lại thì thấy Trác Thanh đang dựa mình vào cột, nhếch mép nhìn anh mà cười.

- Không có gì, tất cả đều rất tốt ! Chỉ là tôi có việc gấp cần phải làm !

Lúc này điều mà Lam Thiên lo sợ mới xảy đến, có vẻ như Trác Thanh muốn gì đó ở anh. Trác Thanh đang suy tính gì ? Anh ta sẽ làm gì Lam Thiên ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Âm Mưu

Lam Thiên tỏ ý muốn rời đi nhưng Trác Thanh lại có vẻ muốn giữ anh lại, rốt cuộc anh chàng Trác Thanh đang suy tính gì ?!

- Dù sao, cậu không nói lời nào bỏ đi như vậy mà được sao ?! Cậu không nghĩ chúng tôi sẽ rất lo lắng à ?! – Trác Thanh với vẻ mặt cười cợt đầy ẩn ý.

- Hm.. Phải, có vẻ tôi quá lỗ mãng rồi, dù sao mọi người cũng có ơn triu thương giúp tôi, coi như chúng ta đã không ai nợ ai, xin cậu chuyển lời lại cho rằng tôi có việc cần rời đi trước, mong Tư Mã gia bỏ qua cho ! – Lam Thiên cảm thấy có gì đó không ổn từ phía Trác Thanh, anh không muốn đối mặt với nhân vật này chút nào nữa.

- Ha ha, chuyện này thì có lẽ cậu phải đích thân nói rồi, dù sao sự việc này tôi không hề can dự. Cậu nên nói thẳng mặt với Tư Mã ca và đại tẩu tôi thì hợp lý hơn ! – Trác Thanh có vẻ nhất quyết không muốn để Lam Thiên rời đi.

- Hm.. Vậy được, cung kính không bằng tuân lệnh, nhưng sau đó mong Trác huynh không làm khó tôi nữa ! – Lam Thiên đành phải theo lời, nhưng nếu sau đó Trác Thanh vẫn tiếp tục gây khó dễ thì anh quyết không nhịn nữa.

Lam Thiên rời đi tuy chưa phải là một thời gian dài nhưng Tiểu Ngọc ngày đêm đều nhớ nhưng tới anh, cô nàng vẫn luôn qua nơi ở của Lam Thiên để dọn dẹp. Hôm nay cũng vậy, cô qua căn nhà tranh của Lam Thiên từ sáng sớm, nhưng vừa tới cửa Tiểu Ngọc bỗng khựng lại, cô cái cảm giác như ai đó đang theo dõi mình. Cảm giác rừng rùm khiến Tiểu Ngọc ớn lạnh, cứ như có đôi mắt của dã thú đang dõi theo vậy, phản ứng bình thường, cô quay nhìn quanh nhưng rồi lại mỉm cười thầm nghĩ chắc do thần hồn nát thần tính, rồi lại vui vẻ vào trong nhà dọn dẹp như thường ngày. Một hồi sau, Tiểu Ngọc dọn dẹp xong, cô bước ra ngoài để trở về, nhưng chỉ đi được vài bước chân, cái cảm giác đáng sợ ấy lại xuất hiện. Tiểu Ngọc nhẩn mặt lo lắng, lúc này cô thực sự cảm thấy sợ, bước chân ngày một gấp rút hơn, nhưng dường như ánh mắt ấy vẫn cứ dõi theo, không còn giữ được bình tĩnh, Tiểu Ngọc hét lớn :

- Là ai đó, mau ra đây, tôi không thích bị trêu chọc kiểu đó đâu !

Nhưng từ phía vẫn im lìm không một tiếng động, đợi vài giây không thấy động tĩnh, Tiểu Ngọc quay lại định đi tiếp thì ngay khi vừa quay lại cô chạm phải một người đứng sừng sững chặn trước mặt, cảm giác thót tim, Tiểu Ngọc hét lên một tiếng á rồi giật lùi lại sau vài bước. Tuy nhiên người phía trước không phải ma quỷ gì cả, chỉ là một kẻ mặc đồ đen đen kín mặt mũi, nhưng với ánh mắt cô hồn và vẻ im lặng đáng sợ liên tục nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngọc cũng đủ để cô tiếp tục cảm thấy sợ hãi kẻ trước mặt. Nhưng dù sao Tiểu Ngọc cũng không phải cô gái chân yếu tay mềm, kẻ trước mặt lại cũng chỉ là một con người bình thường như mình, cô cố trấn tĩnh lại rồi nói lớn :

- Là kẻ nào ? Để ta biết được thì nhất định không sống yên thân đâu đấy !

Tiểu Ngọc nghĩ kẻ trước mặt chỉ là một thanh niên trong tộc đua gờn cô nên định dọa cho hấn một trận, nhưng kẻ mặc đồ đen vẫn im lặng nhìn cô, không những thế hấn còn lừng lững tiến từng bước tới phía cô.

- Làm.. làm gì đấy ?! Định làm trò xằng bậy thì cha ta không tha cho ngươi đâu ! Mau dừng trò trêu chọc này ở đây thì ta sẽ bỏ qua cho ngươi ! – Tiểu Ngọc lúc này dần cảm thấy hoảng sợ hơn.

Tuy nhiên kẻ bị mặt vẫn tiếp tục im lặng tiến tới, đến nước này thì quả thật không thể dùng lời nữa rồi. Tiểu Ngọc cũng có chút công lực phòng thân, cô lập tức tấn công, ý muốn tiên phát chế nhân. Tuy nhiên tên bị mặt lại là một cao thủ thực sự, chỉ xuất hai chiêu đã lập tức khống chế được Tiểu Ngọc mà không hề cần một động tác thừa nào nữa cả, với công phu nửa nạc nửa mỡ của Tiểu Ngọc thì muốn thoát khỏi tay cao thủ này thật quá khó. Đang lúc cô lo sợ rằng tên bị mặt này có ý đồ gì thì một tiếng thét lớn khiến cả hai giật mình, một bóng người lao tới từ đằng sau, kèm theo là một cước như lôi điện khiến tên bị mặt phải lập tức đưa tay vát và chống đỡ, thoát được khỏi vòng khống chế Tiểu Ngọc cũng lập tức nhanh nhẹn bật xa vài bước tránh ra. Lúc này cô nhìn rõ hơn, thì ra người vừa mới tới cứu cô là Thiết Hồ, anh ta tấn công dồn dập, thế công vũ bão như sấm sét khiến tên bị mặt dù chột vạt đỡ đòn nhưng cũng liên tiếp trúng quyền. Được thể chẳng tha, Thiết Hồ xuất ra một quyền cực mạnh đánh bật hai tay của tên bị mặt ra rồi sau khi phá được thế thủ của đối phương anh ta lập tức chớp cơ hội xuất ra một cước toàn lực. Trúng cước giữa ngực, tên bị mặt lập tức phụt máu tươi, đồng thời văng xa ra sau, muốn ghim cũng không nổi, cho tới khi va phải một thân cây lớn hấn mới dừng lại được và nằm gục xuống. Nhận thấy đối phương vẫn còn chút tàn dư, Thiết Hồ giờ tay về phía Tiểu Ngọc mà nói :

- Ở yên đó, để ta kiểm tra hấn xem.

Tiểu Ngọc khẽ gật đầu ở nguyên tại chỗ chờ đợi, còn Thiết Hổ bước đi chắc chắn từng về phía tên bị mặt, vừa đi vừa đảo mắt nhìn xung quanh, có vẻ anh ta là kẻ có thể hấn ta còn đồng bọn. Túm lấy cổ áo của tên bị mặt, Thiết Hổ nhận ra hắn vẫn chưa chết, tuy nhiên cũng đã thôi thóp bắt lực, anh ta vừa định mở lời tra hỏi thì lập tức nhận ra tên bị mặt đã cố chút sức tàn cuối cùng của mình mà cắn lưỡi tự sát. Khẽ nhắm mắt, Thiết Hổ ném hắn xuống đất rồi làm bầm giết đó, sau đó anh ta tiến lại phía Tiểu Ngọc mà hỏi thăm cô :

- Muội không sao chứ ?

- Kh...không sao, cảm ơn huynh ! – Tiểu Ngọc gật đầu cảm ơn Thiết Hổ, nhưng liền sau đó cô suy ngẫm gì đó rồi nói : - Nhưng tại sao huynh lại biết ta gặp nạn ở đây mà tới ? Giờ này huynh phải đang ở võ đường để luyện tập chứ ? Lẽ nào huynh theo dõi ta ư ?!

Nói tới đây Tiểu Ngọc khẽ nhắm mắt có vẻ tức tối, còn phía Thiết Hổ thì anh ta bối rối ra mặt :

- Ta...ta...

Không đợi Thiết Hổ nói gì thêm, Tiểu Ngọc lập tức quay mặt bỏ đi, đồng thời cô gất gông :

- Cảm ơn ơn cứu mạng của huynh, nhưng ta chỉ coi huynh như anh trai của mình thôi, mãi mãi ta không thể thích huynh được đâu, mong huynh hiểu cho !

Thiết Hổ nghe đến đây thì hai tay nắm chặt, nghiêng răng :

- Tại sao chứ, tên khốn Lam Thiên đó có gì hơn ta ?! Muội có biết mỗi ngày nhìn muội nhớ nhung hắn ta khiến ta đau lòng lắm không hả ? Rốt cuộc ta có gì không tốt bằng hắn ?!

Tiểu Ngọc khựng lại quay đầu nói nhỏ nhẹ :

- Huynh rất tốt, huynh còn tốt với ta hơn Lam ca rất nhiều. Nhưng tình cảm của ta chỉ có thể trao cho Lam ca, huynh có cố gượng ép cũng không mang lại kết quả gì đâu !

Nói xong Tiểu Ngọc quay đầu bỏ đi thẳng.

- KHÔN KIẾP !!! – Thiết Hổ gào lớn, anh ta phát tiết ra một quyền kinh thiên đánh đổ cả một hàng cây dài thẳng nhau.

“Àm...àm...àm...àm...” mười mấy cây cỏ thụ với thẳng hàng thi nhau đổ rạp xuống cả sau một quyền của Thiết Hổ. Đứng im lặng một hồi, cuối cùng Thiết Hổ cũng quay về bẩm báo lại sự việc cho Nhị Trưởng Lão (Cha Tiểu Ngọc). Chỉ thấy ông thờ dài rồi khẽ lẩm bẩm một mình :

- Tiếp nữa sao ?! Rốt cuộc bọn chúng từ đâu chui ra chứ ?!

Dù không nghe thấy Nhị Trưởng Lão nói gì, nhưng dựa vào dáng vẻ chẳng mấy ngạc nhiên của ông đủ để Thiết Hổ biết dường như đây không phải kẻ đầu tiên.

- Sư phụ có vẻ không ngạc nhiên, chẳng lẽ đã có kẻ lạ mặt khác nữa ?!

Nhị Trưởng Lão im lặng nhìn Thiết Hổ vài giây rồi thờ dài :

- Phải, tên này đã là tên thứ ba rồi, chuyện này chỉ ta, Phong Thần và vài trưởng lão khác biết thôi. Nay con đã biết thì phải giữ bí mật, tránh để sinh loạn, rõ chưa ?

- Con hiểu ! – Thiết Hổ biết sự tình chắc chắn cực kì nghiêm trọng, ngoài ra anh cũng muốn lấy lòng của Nhị Trưởng Lão và Phong Thần cho nên nhất mực tuân lời.

Chẳng cần chờ thêm, vài phút sau Nhị Trưởng Lão đã tới bẩm báo sự việc cho Phong Thần, chỉ thấy ông ta mỉm cười khó hiểu :

- Ha ha, rốt cuộc ngày này cũng tới ! Chẳng mấy chốc chúng ta lại gặp nhau rồi. Lần này ta sẽ lấy lại tất cả ! – Phong Thần lẩm bẩm một mình những câu khó hiểu rồi quay sang phía Nhị Trưởng Lão nói : - Chuyện này tạm thời ông hãy tiếp tục giữ kín, tuy nhiên thông báo ra bên ngoài trong thời gian này mọi người phải cẩn thận hơn, tránh di chuyển xa một mình. Đồng thời cắt cử thêm nhiều người tuần tra bảo vệ hơn nữa.

- Tội hiểu, Phong Thần cứ yên tâm ! – Nhị Trưởng Lão nghe xong dặn dò của Phong Thần thì lập tức lui ra ngoài hành sự.

Lam Thiên lúc này chưa thể rời đi được, hiện tại vợ chồng Tư Mã vẫn còn đang nghỉ ngơi nên anh không thể mạo muội đánh thức để gặp họ. Anh trở về phòng ngồi suy nghĩ gì đó một hồi rồi lôi từ hành trang ra một cuốn sách. Đó chính là bí kíp “Càn Khôn Đại Na Dĩ” mà trước đây cha anh chỉ nơi cất giấu lại trước khi qua đời. Lam Thiên cầm bí kíp mà tay khẽ run run, mỗi lần anh nhìn thấy nó khiến anh lại nhớ lại thảm kịch năm xưa, thờ dài ngao ngán, cố quên đi chuyện cũ, Lam Thiên lật quyển bí kíp ra. Từ ngày trốn chạy khỏi Vô Tranh Quốc, anh vẫn luôn cố gắng luyện tập để hoàn thiện được võ công gia truyền, hôm nay nhân cơ hội Lam Thiên tiếp tục luyện công. Anh rất mong mình sớm lĩnh ngộ được hoàn toàn bí kíp võ học này, bởi nó là di vật cuối cùng mà cha để lại cho anh. Có vẻ như lý do mà ông để lại là muốn anh rèn luyện không để bí kíp võ công này thất truyền cho nên Lam Thiên không hề muốn phụ di nguyện cuối cùng của cha mình, nhưng tuyệt học này đâu phải muốn là lập tức luyện thành, cả năm nay mười phần thì anh mới chỉ thấy hiểu được đến bốn phần, tuy nhiên dục tốc bất đạt, Lam Thiên cũng hiểu nếu càng nôn nóng luyện bừa thì anh càng dễ rơi vào cảnh tẩu hỏa nhập ma khiến anh điên loạn. Không muốn rơi vào viễn cảnh đen tối ấy cho nên bấy lâu Lam Thiên vẫn luôn chậm mà chắc, từ từ lĩnh ngộ từng chút một khiến công phu của anh cũng nhàn nhuộm và liễu đạt hơn rất nhiều. Nếu so sánh hai người cùng ở tầng luyện tập của Lam Thiên thì rõ ràng anh sử dụng tinh xảo hơn

nhiều, dấu sao anh vốn rất thông minh, bây giờ lại thêm chăm chỉ luyện tập, có lẽ Lam Thiên sớm ngày trở thành nhất cấp cao thủ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thú Vương Thành

Bất kì nơi nào Diệt Thần Hiệu đi đều có thể bị tàn phá kinh hoàng, cho nên tất cả các vùng đất có người sinh sống đều chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của nó đã đủ hồn bay phách lạc, lo lắng hoang mang không thôi. Hôm nay, cũng như mọi ngày, tòa thành Diệt Thần Hiệu tiếp tục trôi lơ lửng phiêu dạt không hề có đích đến, và nó bất ngờ bay qua địa phận của một nơi đáng sợ không kém : Thú Vương Thành. Nơi Diệt Thần Hiệu trôi qua lại thuộc địa phận một đám Điều Nhân (Dạng người đột biến, chân tay có móng vuốt của loài chim, đồng thời phát thêm có thêm cả cánh), đám này không hề tỏ ra sợ sệt, nhiều tên chẳng thèm quan tâm, nhiều tên khác lại thấy tò mò, hiếu kì với vật thể bay kì lạ kia. Lập tức có một nhóm nhỏ tụ tập bay xung quanh Diệt Thần Hiệu.

- Mẹ kiếp, cái cục sắt này có gì mà đám người thường sợ nó chứ ?! Càng nhìn càng giống một cục sắt gì ! – Một tên Điều Nhân tỏ vẻ gắt gỏng thì thấy vẻ ngoài của Diệt Thần Hiệu.

- Ha haaaa, Phải, phải ! – Mấy tên khác đồng thanh cười lớn, chúng vẫn tiếp tục bay vờn vờn quanh tòa thành.

Quả thật bề dáng bên ngoài của Diệt Thần Hiệu thật không xứng đáng với danh xưng của nó, một hình vuông lớn được ghép từ mớ hỗn độn các cục sắt hình chữ nhật và hình vuông nhỏ khác. Tuy nhiên bên ngoài xù xì, thiếu thẩm mỹ, nhưng lại chẳng mấy người biết được bên trong nó như nào cả, bởi vì tất cả những kẻ tò mò dám vào bên trong đều chưa từng trở ra. Bỗng một tên Điều Nhân lao tới tấn công tòa thành, vài cước hung mãnh tung ra nhưng chẳng hề may mắn khiến nó sứt mẻ chút nào khiến hắn ta tức điên.

- Thứ sắt vụn chó má gì đây, thử phá nát nó ra xem bên trong có gì đặc sắc hay không ! – Hắn vừa gào lớn vừa điên cuồng tấn công.

Mấy tên còn lại thấy vậy cũng lập tức công kích theo, chúng vừa tấn công vừa cười nói chửi rủa. Đám Điều Nhân điên cuồng này đã đụng chạm vào một kẻ điên cuồng hơn rất nhiều, chủ nhân của tòa chiến hạm Diệt Thần Hiệu : Yên Cuồng Đồ, liệu số phận của chúng sẽ ra sao ? Đã liên tục tấn công hàng chục phút, ngay cả đến đám Điều Nhân cũng thấy thấm mệt, nhưng những đòn tấn công hoàn toàn vô hiệu, chẳng chút khiến Diệt Thần Hiệu hư hại, sứt mẻ. Tòa chiến hạm vẫn lơ lửng, chậm chậm trôi đi và cũng chẳng có ai ra “tiếp đón” chúng cả khiến chúng càng muốn phát điên.

- Khốn kiếp thật, rốt cuộc thứ sắt vụn này là cái quỷ quái gì chứ ?! Lẽ nào không phá nổi nó ?! – Một tên gào lên.

Một tên Điều Nhân khác hơi trầm xuống suy tính gì đó rồi hần bỗng mỉm một nụ cười đầy tà khí, dường như đã nghĩ ra gì đó, hắn liền nói :

- Tao có cách rồi, một thằng mau về báo cho ngài hộ pháp tới đây.

- Mày điên rồi hả, ngài ấy chẳng hề quan tâm đến cái thứ thô tả này đâu ! Nếu không dung mà lại làm phiền ngài ấy tới đây thì nguy cơ cái mạng chúng ta không giữ được là rất cao đó ! – Một tên khác hốt hoảng, khiến vài tên bên cạnh cũng lập tức nhao nhao : - Phải, phải, mày điên rồi hả ? Không muốn sống nữa à ?!

- Im mồm, tao bảo sao thì cứ nghe theo vậy, tao đã có cách ! Nếu ngài ấy trách tội thì ta sẽ đứng ra nhận hết ! – Tên nghĩ ra kế khẳng định chắc nịch khiến mấy tên kia cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Một tên theo lời quay trở về bẩm báo. Quay trở lại một chút về quá khứ của Thú Vương Thành, nơi đây ngày trước có tên là Vùng Đất Của Quỷ Dữ, bởi chẳng hề có ai bình thường sống ở đây, tất cả đều là đám dị nhân với vẻ ngoài dị hợm, kinh tởm, không những thế hằng ngày chúng đều chém giết, thậm chí là ăn thịt lẫn nhau để sống. Những kẻ mạnh nhất tự lập bộ lạc, thu nhận kẻ yếu hơn vào tộc của mình, đám hạ đẳng yếu ớt muốn tồn tại chẳng còn cách nào là phải chịu số phận nô dịch để có thể có thức ăn sống qua ngày. Thời đó mười kẻ có sức mạnh đáng sợ nhất tạo thành mười bộ tộc khác nhau, ngày qua ngày kẻ cựa, đánh chém hòng bắt tộc khác phục dịch mình, nhưng trải qua quãng thời gian dài, máu đổ thành sông cũng chẳng khá khẩm hơn được gì, chúng vẫn tiếp tục đánh lẫn nhau mà chẳng tìm được người thắng. Cho đến một ngày, một cường nhân tới nơi đây, với một thanh đao cực lớn, bản đao to, thân dài ngang một người cao lớn (chiều dài lên tới 1m9). Treo thanh đao sau lưng, cường nhân này một lần khiêu chiến cả mười tộc trưởng, nếu không phải kẻ điên thì đây đích thực là một siêu cấp cao thủ hàng đầu. Ngay cả các cao thủ khí cấp 5 bấy giờ cũng chẳng hề dám tự phụ khiêu chiến cả mười tộc trưởng dị tộc như thế, vậy mà một người chưa tới bốn mươi lại dám làm. Lúc đầu tất cả đều cho rằng đó là kẻ điên muốn chết nên chẳng hề quan tâm, tuy nhiên chiến thư đã trao tận tay, không đến thì mất mặt, và lại họ cũng muốn thử nhìn qua mặt gã điên này. Sáng sớm, tất cả các tộc trưởng đã có mặt, kẻ khiêu chiến đang ở trước mặt họ, người đàn ông này thân thể vạm vỡ, cao lớn đồ con, trên người chẳng chịt những vết sẹo do đao kiếm, tuy thâm trầm im lặng nhưng bá khí từ người tỏa ra đủ để che phủ núi non. Nhưng như thế đâu đủ dọa đám tộc trưởng, bọn họ đều là dị nhân đáng sợ nhất, có sức mạnh lớn nhất, hầu hết cả đám đều to con hơn hẳn người đàn ông khiêu chiến, có kẻ cao tới gần ba mét, đứng trước hắn bất kể ai cũng đều chỉ như một đứa trẻ con, đem thể hình ra đo với họ chẳng khác nào người tí hon so với người khổng lồ. Nhìn thấy người khiêu chiến, nhiều kẻ cười cợt chế giễu, nhiều kẻ chẳng thèm quan tâm, lại có tên phát điên muốn lập tức xé nát tên điên trước mặt mình, tất cả chỉ mong có một ai đó sớm kết liễu tên điên để trò hề này mau chóng kết thúc. Cuối cùng, tên khổng lồ to con nhất bước tới, hắn sừng sững như một ngọn núi, từng bước từng bước làm rung chuyển cả mặt đất, chỉ đối mặt với hắn thôi cũng đủ để người ta kinh sợ đến ngùng thờ.

- Còn tưởng là được đầu một trận sáng khoái với cường nhân, ai ngờ phải xé xác một tên điên. Sớm được đầu thai thì đừng tiếp tục điên nữa ! – Tên dị

nhân không lơ lửng vung tay, muốn một chiêu bóp nát đầu kẻ trước mặt

Chỉ thấy người trước mặt vẫn đứng im chẳng hề di chuyển hay động đậy.

- Chẳng lẽ sợ đến chết đứng rồi sao ? Kha kha, đúng là cái ngày khốn kiếp mà, bỗng dưng lại mất công ra đây xem màn “bạo dâm” ! Mau chấm dứt cái trò hề này đi ! – Liên tục là những tiếng gầm thét, chửi thề vang lên.

Bàn tay của gã dị nhân khổng lồ đã nắm lấy đầu của người khiêu chiến, chỉ chờ vận sức là có thể bóp nát vụn đầu anh ta. Người khiêu chiến vẫn đứng im, anh ta chỉ khẽ nói :

- Ta cũng mong kiếp sau nếu ngươi được đầu thai làm người thì không phải chịu cảnh người không ra người như này !

Nghe được câu ấy, gã dị nhân khổng lồ như phát điên, kẻ trước mặt chết đến nơi rồi còn dám chế giễu hấn ta, phát tiết điên cuồng, hấn gầm lên một tiếng lớn rồi vận sức, lúc này chỉ muốn lập tức bóp nát đầu của kẻ trước mặt như bóp nát một trái cam. Nhưng kì lạ thay, dù hấn đã vận toàn lực mà vẫn không thể làm gì nổi, người khiêu chiến vẫn lặng im đứng đó không hề suy chuyển gì cả, nghiêng chặt rằng, gã khổng lồ phát điên thật rồi, hấn đưa hai tay nắm chặt đầu người khiêu chiến, cắn răng cắn lợi, đồ mặt tía tai, dồn hoàn toàn sức lực, lúc này chỉ mong lập tức cho kẻ trước mặt một cái chết đau đớn nhất. Ban đầu vài tiếng cườì cợt cợt lên, trêu chọc gã khổng lồ yếu ớt, vài kẻ khác thì thúc dục mau chóng ra sức giết kẻ khiêu chiến chứ đừng làm trò nữa, rồi một hồi sau, khi thấy được vẻ mặt như phát điên lại hoàn toàn bất lực của gã khổng lồ, cả đám trầm hấn xuống, một không khí im lặng hoàn toàn diễn ra, tất cả ngưng thần chờ đợi điều xảy ra tiếp theo.

- Kiếp sống quý quai này chấm dứt ở đây cũng là một điều tốt cho ngươi, đừng trách ta, ta sẽ cầu khẩn để kiếp sau ngươi có thể sống như một con người bình thường ! – Người khiêu chiến dứt lời khẳng định lập tức tung ra một quyền kinh thiên động địa.

Lực công phá đủ sức dời núi lấp biển, nhất quyền khiến bụng của gã khổng lồ lập tức thủng ra tận phía sau, không những thế dư chấn còn tiếp tục tiến tới sát thương không ít kẻ đang xa đứng ở phía sau gã khổng lồ. Sau quyền này, nét mặt của cả đám tộc trưởng sa sầm xuống, bọn họ hiểu kẻ đứng trước mặt thật sự là một cường nhân đệ nhất.

- Hừm, chỉ là hấn ta khinh địch thôi, tưởng dựa vào sức của ngươi mà có thể cùng lúc hạ gục tất cả bọn ta sao ! – Một tay tộc trưởng khác gằn giọng.

Quả thực lúc này cả đám đều đã rõ thực lực của người khiêu chiến, tất sẽ nghiêm túc hơn, khó mà một đòn giải quyết một mạng như vừa rồi. Nhưng người khiêu chiến vẫn tiếp tục không động đậy mà nói :

- Mạng ta ở đây, đủ sức cứu tới lấy ! Tất cả cùng lên một lúc đi !

- Khốn kiếp, tưởng bọn tao sợ mày sao ?! Tất cả cùng lên, thù cũ tạm dẹp qua một bên để chung tay lấy mạng thằng khốn này ! – Một tay tộc trưởng gầm lên và tới.

Đồng thời cả đám chín tộc trưởng dị tộc còn lại cũng lập tức ồ ạt xông vào theo sau, thế chết cũng quyết lấy mạng kẻ kiêu căng tự phụ trước mặt. Bị chín kẻ dị nhân mạnh nhất cùng lúc vây đánh, số phận người khiêu chiến sẽ ra sao ? Diệt Thần Hiệu dụng độ hộ pháp của Thú Vương Thành kết cuộc như thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Đại Chiến ?

Đồng loạt chín tộc trưởng cùng lúc tấn công, người khiêu chiến vẫn đứng im không động. Đợi đến đúng thời khắc, người khiêu chiến hét lớn :

- Kiếp sau mong các người có thể sống đúng nghĩa một con người !

Kinh lực bộc phát, khí thế khiếp người, nhiều kẻ yếu nhược thậm chí còn bị chấn động đẩy lui vài bước, thậm chí là ngã ngửa ra sau. Đánh hết một ngày một đêm, mặt trời lấp ló chiếu những tia sáng tô điểm cho khung cảnh chiến trường huy hoàng, những tia sáng soi rọi cho kẻ chiến thắng, người khiêu chiến vẫn đứng sừng sững như một ngọn núi, quả thực suốt cả trận chiến, anh ta chẳng hề rời khỏi chỗ đứng dù chỉ một bước chân, khẽ đảo ánh mắt xung quanh, anh ta nhìn thấy tất cả đám dị nhân đều đang trợn mắt, há hốc mồm ra nhìn anh, không một kẻ nào có thể thốt nổi nên lời chuyện gì đang xảy ra. Người khiêu chiến nhìn xuống dưới đất, cả mười cái xác la liệt xung quanh, anh ta hạ gục tất cả mà còn chưa hề phải rút đao ra, nếu dụng tới vũ khí không biết sức mạnh của anh ta còn đáng sợ tới như nào. Ngước mặt lên trời cảm nhận vị thế của kẻ mạnh, vị thế của người chiến thắng một hồi rồi anh ta thờ ơ nói một câu :

- Còn kẻ nào không phục muốn khiêu chiến thì mau lên tránh mất thời gian !

Đương nhiên, không còn kẻ nào dám có cái gan ấy cả, chúng đều chỉ lặng im đứng nhìn, lúc này không biết làm gì hơn cả, đám dị nhân còn đang bận để lo sợ liệu kẻ trước mặt có lập tức tạo nên một cuộc đại đồ sát, quét sạch sinh mạng nơi đây hay không, bọn chúng tim đập chân run, còn chẳng dám chạy để tránh vạ động, tất cả đều ngưng thần, hồi hộp chờ đợi kết cục sắp tới.

- Phù... Nếu không còn kẻ nào dám đánh thì nhớ cho kĩ, ta : Hắc Báo, từ bây giờ sẽ trở thành người cai quản nơi đây. Hiểu rồi chứ ? – Người khiêu chiến chính là cường nhân Hắc Báo.

Với lời nói Hắc Báo vừa nói ra lập tức khiến cả bọn thở phào nhẹ nhõm, chúng đã giữ được cái mạng của mình, đồng thời lóp lóp dần dần quý xuống thể hiện tinh thần phục tùng chủ nhân mới. Hắc Báo đã trở thành người trị vì ở nơi đây, anh ta đặt tên mới cho nơi này là Thú Vương Thành, đồng thời khẳng định tên tuổi của nó, khiến cả thế giới không còn ai gọi vùng đất này bằng cái tên cũ trước đây cả, chỉ trong vòng năm năm, tất cả đều gọi vùng đất Nam hiện tại bằng cái tên Thú Vương Thành. Trong năm năm đầu cai trị, sau khi thiết lập được trật tự, Hắc Báo đề ra luật lệ cho tất cả, rồi anh chọn ra ba người tinh anh nhất, lập nên Tam Đại Hộ Pháp giúp cai quản, trị vì vùng đất. Sau đó trở đi, Hắc Báo ở ẩn trong Quỷ Nham Sơn (Ngon núi lửa lớn nhất, mạnh nhất ở đất Nam) đã mười năm rồi mà chưa từng trở ra ngoài lấy một lần. Từng ấy thời gian, chỉ có Tam Đại Hộ Pháp gặp được Hắc Báo khi vào núi lửa báo cáo tình hình, còn chưa từng có một kẻ nào khác có thể thấy anh ta. Tam Đại Hộ Pháp mà Hắc Báo tuyển chọn bao gồm :

+ Hắc Điều : Một dị nhân chuyên vận đồ đen, với đôi cánh đen tuyền, dài đến hai mét làm đặc trưng khiến người khó quen. Hắc Điều được giao cai quản các vùng núi non.

+ Bạch Xà : Cai quản vùng đất ven biển, là một nữ nhân tuyệt sắc, nhưng tất cả đám dị nhân đều sợ cô ta nhất trong các hộ pháp, bởi bọn chúng đều đã từng được chiêm ngưỡng nguyên hình thể của cô ta. Nhưng đám đàn ông người thường bên ngoài đều lan truyền cho nhau, được một lần ngắm nhìn nhan sắc của cô ta thì chết cũng đáng.

+ Hỏa Kỳ Lân : Một thằng nhóc mới mười sáu, được kết nạp và trở thành hộ pháp vài năm gần đây. Tuy chưa từng thể hiện thực lực, nhưng do đây là người mà Hắc Báo tuyển chọn nên những kẻ khác đều nhất mực nghe lệnh mà không hề dị nghị gì cả. Cậu ta cai quản toàn vùng đất bằng, có thể nói địa bàn cai quản là lớn nhất trong ba hộ pháp.

Trở lại với tình hình hiện tại, tên Điều Nhân trở về đã mời được Hắc Điều tới Diệt Thần Hiệu. Hắc Điều vừa tới thì thấy gã Điều Nhân nghĩ ra kế mời hộ pháp đến đang bị trọng thương ở một bên cánh, thấy vậy Hắc Điều nghiêm mặt :

- Có chuyện gì xảy ra ? Sao ngươi lại bị thương nặng như thế này ?

- Thừa hộ pháp, tất cả là do cái cục sắt vụn kia, chính nó đã làm thuộc hạ bị thương ! – Tên Điều Nhân uốn ba tấc lưỡi.

Hắc Điều quay sang nhìn Diệt Thần Hiệu, nhăn mặt mà nói :

- Diệt Thần Diệt sao ?! Ta đã có lệnh tránh xa, mặc kệ nó cơ mà ?

- Chúng thuộc hạ tất nhiên không dám kháng lệnh, nhưng đang trên đường bay thì cục sắt đó đột ngột đổi hướng va vào thuộc hạ, mới khiến thuộc hạ trúng thương nặng như này ! – Gã Điều Nhân kia tiếp tục khua môi múa mép dù cho Diệt Thần Hiệu lúc này đang lơ lửng trời khá chậm.

Hắc Điều đáp lên trên Diệt Thần Hiệu rồi quay sang nói với giọng nghi ngờ :

- Với vận tốc này, bảo chậm thì không chậm, nhưng nhanh thì cũng không nhanh, không lý nào ngươi lại không tránh được ?!

- Xin đại hộ pháp minh chứng, đúng là thuộc hạ đã cố tránh , nhưng lại bị một cục sắt nhô ra va vào, thật không dám nói sai ! Mong ngài lấy lại công bằng cho thuộc hạ ! – Gã Điều Nhân nói tiếp.

Nhìn lại thì các cục vuông và chữ nhật nhỏ ở ngoài Diệt Thần Diệt thì thoảng lại dịch chuyển, đổi chỗ cho nhau, cho nên cũng sinh ra cảnh lúc nhấp nhô thể này, lúc lại thò ra thụt vào kiểu khác.

- Hừm... – Hắc Điều suy nghĩ một hồi rồi nói lớn : - Ta biết Diệt Thần Hiệu đi qua đây không có ác ý, nhưng các người đã làm trúng thương người của ta, vậy mau cử một tên có thể nói chuyện ra đây đàm phán !

Một hồi lâu, vẫn im lặng không có gì xảy ra, đám người Điều Nhân đã rất sốt ruột, một tên khề nói :

- Nghe nói chủ nhân của Diệt Thần Hiệu là Yến Cuồng Đồ, hẳn là một kẻ điên khùng chính hiệu, mỗi lần xuất hiện đều chẳng hề nói lý, chỉ cần nổi hứng đều lập tức đồ sát tất cả sinh vật trước mặt.

Càng nói giọng hẳn càng lí nhí, dường như nghĩ tới nhân vật Yến Cuồng Đồ hẳn bỗng cảm thấy rùng mình, ròn rợn. Đúng là lúc đầu chẳng hề suy nghĩ chọc vào Diệt Thần Hiệu, nếu thật sự chẳng may đụng phải Yến Cuồng Đồ, liệu chúng có còn mạng hay không ?! Nghĩ tới đám Điều Nhân có chút toát mồ hôi, vài tên cắn răng lăm bắm gì đó, cầu mong Yến Cuồng Đồ không ra mặt xuất hiện.

- Hay là bỏ qua đi ? – Một tên Điều Nhân khác cắn răng khề nói, hẳn sợ Yến Cuồng Đồ nhưng cũng sợ Hắc Điều, chỉ dám nói ý kiến của mình thật bé, vừa mong Hắc Điều nghe thấy và chấp thuận, lại cũng vừa mong Hắc Điều không nghe thấy để tránh xử phạt tội bạc nhược.

Hắc Điều khề lườm sang khiến hẳn chết cứng cả người, nhưng hiểu tâm lý của bọn chúng cho nên Hắc Điều không thêm nói gì, khề nhếch mép khó chịu, đồng thời cũng tỏ ý khinh bỉ :

- Nếu là hảo hán thì đâu cần giấu mặt, chẳng dám lộ diện sao ?!

Nói đoạn, Hắc Điều phát kinh đâm liên chục quyền vào một điểm, các quyền liên tiếp như những cú mổ của loài chim gõ kiến, nơi tiếp xúc dần dần nứt

cuối cùng là thùng một lỗ. Nhưng điều kì lạ lập tức xảy ra, nơi bị thùng dần tách ra thành một khối sắt hình vuông nhỏ, rồi xoay mặt khác lấp chỗ thùng, đồng thời sau đó lập tức dịch chuyển vào trong, một khối sắt khác lấp sang bên, chưa đầy một phút, Diệt Thần Hiệu tiếp tục bình thường như chẳng có gì xảy ra.

- Khốn kiếp, đồ con rùa rút đầu rút cổ ! Tưởng trốn bên trong thì an toàn vô sự sao ?! Để ta lôi đầu nguoi ra thử xem mặt mũi thế nào ! – Hắc Điều nghiêng răng gần giọng.

Vỗ mạnh cánh bay lên không trung, hai chân Hắc Điều lập tức tung cước. Từng cước từng cước tiếp tục với phong thái như những quyền vừa nãy, lập tức phát huy hiệu quả, nơi bị tấn công đã thùng một mảng khá lớn, đủ để một người lách vào trong. Nhưng Hắc Điều còn chưa kịp xông vào thì đã có một bóng đen khác nhảy xổ ra, lần này thực sự kinh động đến người bên trong rồi. Liệu kẻ ra mặt xuất hiện có phải là Yến Cuồng Đồ ? Lẽ này sẽ xảy ra đại chiến giữa Diệt Thần Hiệu và Thủ Vương Thành ? Nếu quả thực thế thì đây lại là trận chiến kinh thiên động địa chấn động cả thế giới !

Diệt Thiên đến rừng sâu, lúc này đã tìm được người cần tìm, tuy nhiên hình dáng của người trước mặt bị khói mờ che khuất, hoàn toàn không nhìn rõ là nam hay nữ, thân thể béo hay gầy, hình dạng ra sao. Chỉ thấy một giọng nói đáp lại lời :

- Tới rồi hả ? Đã lâu không gặp rồi, ông có gì cho ta đây ?!

Nhìn người trước mặt, Diệt Thiên bỗng nhớ lại một câu chuyện trước đây ông được nghe kể. Khi loài người còn chưa chuyển tới Tân Thế Giới, trước đây xuất hiện một có sức mạnh kinh thiên, sánh ngang với thần. Hắn ta xuất hiện, giống như một tử thần hiện diện trên thế gian, với thanh đao đặc biệt trên tay, hần chỉ diễn cuồng mà chém giết, không hề quan tâm đến bất cứ một điều gì; loài người khi đó còn chưa tới nỗi khí cấp 1, gặp kẻ như thế sao có thể chống lại. Chính quyền các nước khi đó đã phải liên minh, hợp tác với nhau và dùng tới vũ khí nguyên tử để nhằm mong giết được hắn. Sau một vụ nổ chẳng khác gì mười người khí cấp 5 cùng tung toàn lực, biến mọi vật trong phạm vi sát thương đều biến thành cát bụi thì chỉ còn lại độc một thanh đao ở đó. Mọi người kinh ngạc không tả nổi sao thanh đao đó có thể không chút tổn hại sau vụ nổ, nhưng tiêu diệt được tên thần chết nên cũng chẳng ai suy nghĩ gì thêm. Chỉ lo sợ thanh đao đã nhiễm phóng xạ, cho nên chính phủ các nước đã tạo lập một khu hầm để cất nó đi. Sau khi chuyển đi, tới Tân Thế Giới thì chẳng còn ai nhớ về thanh đao đó, cũng chẳng còn ai biết được hình dáng của nó như nào. Nhưng sao khi gặp người trước mặt Diệt Thiên lại bỗng nhớ về câu chuyện đó, có phải kẻ trước mặt có quan hệ gì với tên thần chết trước đây ? Hắn là hậu thế sau này hay lại chính là tên thần chết đó ? Nhưng chỉ biết sự việc tính đến nay đã hơn một trăm năm. Và Diệt Thiên gặp kẻ bí ẩn này là vì chuyện gì ? Thân thể của hắn như thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Sáu Kì Bình

- Cũng có thể nói là có chút manh mối ! – Diệt Thiên trả lời người bí ẩn.

- Vào nhà đã rồi nói tiếp ! – Người bí ẩn đáp.

Cả hai đi vào trong nhà, bên trong khói tỏa còn mù mịt hơn cả bên ngoài khiến chẳng thể nhìn rõ nhân dạng của người bí ẩn, Diệt Thiên bước từng bước chậm rãi tới bàn trà rồi ngồi xuống, đưa tay đỡ chén trà người bí ẩn vừa rót, ông nhâm nhi rồi khẽ tán thưởng :

- Tuyệt thật, đúng là chẳng có nơi nào có được loại trà này !

- Vào vấn đề chính đi, ông có tin tức gì ? – Người bí ẩn trầm mặc hỏi.

Uống một ngụm nhỏ rồi Diệt Thiên từ từ đặt chén xuống và đáp :

- Tin tức thì không, nhưng theo tôi được biết thì có vẻ nếu tập hợp đủ sáu kì bình thì sẽ xuất hiện dị biến !

- Dị biến ? – Người bí ẩn có chút khần trương hơn.

- Phải, có thể là một chỉ dẫn, một con đường hoặc là một cánh cửa, tuy chưa được rõ nhưng xác thực là tập hợp được chúng thì tất có cơ hội ! – Diệt Thiên nghiêm nét mặt nói.

- Vậy về sáu kì bình sao rồi ? – Người bí ẩn có vẻ sốt ruột. Truyện "Tân Thế Giới" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diệt Thiên tiếp tục thưởng thức một ngụm trà, sau đó suy nghĩ gì đó rồi nói tiếp :

- Đã sẵn có một rồi, còn năm loại nữa !

- Chúng là ...?

- Đó là Địa Ngục Đao, Phá Thiên Cung, Thiên Tà Kiếm, Thánh Long Thủ và Bá Vương Thương, hiện giờ chúng ta chỉ có được Thiết Bảng. – Diệt Thiên đáp.

- Vậy ông có thể tập hợp chúng không ? – Người bí ẩn ngày càng sốt sắng hơn.

Diệt Thiên thở dài :

- Hiện mới chỉ biết được tung tích của Địa Ngục Dao, Thiên Tà Kiếm và Bá Vương Thương, còn hai kì binh Phá Thiên Cung và Thánh Long Thủ thì vẫn chưa rõ tung tích. Nhưng tôi sẽ cố gắng tập hợp chúng một cách sớm nhất có thể.

- Được, vậy tôi yên tâm rồi. Nhưng thời cơ mà qua thì phải đợi rất lâu nữa đó, mong ông hiểu ! – Người bí ẩn nói với giọng cực kì nghiêm trọng.

- Tôi hiểu, tôi sẽ cố gắng ! Ừm, chắc tôi không thể rồi đi trước khi thương thức hết binh trà này mất ! – Diệt Thiên vừa nói tay vừa nâng bình trà lên rót.

- Được, cứ tự nhiên ! Tôi xin phép trước !

Người bí ẩn vừa dứt lời khói mù trong nhà cũng bỗng dần tan biến đi, chỉ vài giây sau cảnh vật đã hiện rõ ràng, toàn bộ khói trong nhà lẫn bên ngoài đều bỗng chốc tan trong hư vô không để lại vết tích, và cả người bí ẩn kia cũng đã hoàn toàn mất dạng.

- Hừm, lại nữa sao ! Bất tôi phải đi tìm suốt như này mà còn lo lắng đến chuyện thời cơ cơ đấy ! – Diệt Thiên giọng có chút cáu kỉnh, nhưng sau khi nhấp một ngụm trà lại lấy lại vẻ mặt vui tươi. Lúc sau, ông ta cũng rời đi.

Trở lại Thú Vương Thành, Hắc Điều đang bị tấn công bởi một bóng đen. Lao tới như một mãnh thú vô mồi, điên cuồng dùng tới cả răng hòng cắn xé đối phương, bóng đen rõ ràng là một người nhưng hoàn toàn chẳng chút giống người. Hắc Điều vẫn là nhân vật có cấp số, chẳng hề nao núng, xoay người né tránh đồng thời tặng một cước cho kẻ vọng tưởng kia, trúng chiêu bóng đen đâm sầm từ trên cao xuống đất tạo một tiếng nổ lớn, khói bụi mù mịt, chẳng lẽ chỉ một chiêu Hắc Điều đã có thể hạ gục địch nhân.

- Gàoooooooo... ! – Từ trong làn bụi một tiếng gầm lớn vang lên, gã quái nhân lộ diện hình dạng đầy đủ tứ chi bình thường như một con người bình thường.

Tuy nhiên bộ dạng điên loạn, quần áo rách dưới, mái tóc dài xõa ra như mười năm rồi vẫn chẳng thêm động tới, liên tục giật lên từng cơn, từ mồm chảy nước dãi như bị bệnh dại, ánh mắt cô hồn liên tục ngoái nhìn tứ phía như thể đã rất lâu rồi mới lại được thấy cảnh vật bên ngoài. Bỗng Diệt Thần Hiệu xuất hiện biến động lớn, từ bên dưới mở ra một lỗ hổng khá lớn, lập tức gần mười quái nhân khác giống hệt kẻ điên loạn kia xuất hiện, từng tên từng tên từ trên lao xuống mặt đất. Bọn chúng vừa nhìn thấy nhau bỗng điên cuồng gào thét như chuẩn bị lao vào cắn xé nhau ngay lập tức, nhưng chúng còn chưa kịp động một giọng nói kì lạ phát ra :

- Hắc hắc, quên mất luật cấm cắn nhau ở bên ngoài rồi sao ?! Đừng để ta phải lôi về ! – Giọng nói từ Diệt Thần Hiệu phát ra nhưng vang vọng như không phải tiếng người nói từ miệng.

“Dùng khí phát âm sao ?! Là kẻ nào mà có nội lực kinh khủng như thế ?!” Hắc Điều nghĩ đến cũng khẽ rung mình. Để luyện phát âm bằng khí đã cần có một nguồn nội lực dồi dào, không hề thể tiếng nói này vang lớn tứ phía, cách cả quãng xa vẫn có thể nghe được, đủ để thấy kẻ phát âm khủng khiếp nhường nào. Đám người điên loạn phía dưới vừa nghe được lập tức rụt cổ như đám chó ngoan ngoãn tán ra tứ phía, cùng với đó vài giây sau chúng lại lập tức trở nên điên loạn như cũ, tàn sát bất cứ sinh vật sống nào trên đường chúng gặp phải. Sau khi thả xuống gần chục tên, Diệt Thần Hiệu lại trở lại như bình thường, một cục sắt kín mít nội bất xuất ngoại bất nhập. Truyện "Tân Thế Giới" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Khốn...khốn kiếp ! Các ngươi mau trở xuống triệu tập lính vũ trang tiêu diệt đám chó điên đó, đồng thời sơ tán những người không có năng lực chiến đấu đi ! – Hắc Điều hét lớn, nhìn về mặt của Hắc Điều đủ để đám Điều Nhân biết tình hình nghiêm trọng như nào, chúng lập tức làm theo mệnh lệnh không dám thắc mắc gì thêm.

Hắc Điều quay sang nhìn Diệt Thần Hiệu lại tiếp tục lơ lửng trôi đi, không thêm biến động gì nữa thì cắn chặt răng, lăm bắm vài câu chửi thề gì đó rồi lao xuống nhắm tới một mục tiêu gần nhất trước mắt. Hắc Điều hiểu muốn đột phá vào bên trong Diệt Thần Hiệu sẽ tốn không ít thời gian và khí lực, và lại mình hấn vào bên trong cũng chưa chắc làm được gì cho nên việc cấp bách hơn hiện tại là tiêu diệt sạch sẽ đám điên loạn vừa được thả xuống trước. Hắc Điều xả xuống như điều hâu vô mồi, liên tiếp trúng cước của Hắc Điều, các vết thương rách toạc để lộ cả xương trắng hếu ra nhưng đám điên loạn này đúng là không còn phải là người nữa. Tên trúng đòn vừa nằm gục xuống lại bật dậy điên cuồng đánh trả, cắn loạn, cào xé, đám người điên loạn tấn công như những con thú.

- Mẹ nó chứ, chết cho ta ! – Hắc Điều bực tức.

Vùng chân đá bay đầu đối phương, lần này thì hẳn ta nằm gục hẳn không còn cựa quậy thêm được gì. Quay lại nhìn xung quanh, Hắc Điều thấy đám lính đang bị tấn công điên cuồng, một bên là những kẻ điên, bên còn lại thì là những dị nhân cũng điên cuồng chẳng kém, trận đánh chẳng khác gì trận cắn xé của những con thú. Bên dị nhân đã thiệt hại không ít mạng, thấy vậy Hắc Điều hét lớn : Truyện "Tân Thế Giới" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Nhắm vào đầu, cho đầu của chúng lia khỏi cổ !

Chỉ đạo xong, Hắc Điều tiếp tục nhắm vào mục tiêu khác rồi lao tới tấn công, đám lính nghe được lập tức làm theo lời, nhiều kẻ quây một, cố gắng xé đứt đầu kẻ địch xuống. Sau gần cả giờ đồng hồ, thiệt hại nhân mạng không ít, Hắc Điều cùng đám lính dị nhân của mình cũng đã tiêu diệt được toàn bộ những kẻ lạ, quay lên nhìn Diệt Thần Hiệu, Hắc Điều nhận thấy nó đã gần trôi ra khỏi địa phận, sớm muộn cũng tới biển, thoát khỏi vùng đất Nam. Nghiến răng liên tục, Hắc Điều cố lấy lại bình tĩnh, quay người nói :

- Ta cần đi gặp đại vương gấp, mau tìm hiểu rồi báo cáo thiệt hại khi ta quay về !

- Rõ ! – Đám lính hô to rồi theo lệnh mà làm.

Còn Hắc Điều nhanh chóng lao tới Quý Nham Sơn để xin gặp Hắc Báo. Sau khi kể lại toàn bộ sự tình cho Hắc Báo, Hắc Điều hung hăng :

- Xin đại vương ra lệnh, thuộc hạ lập tức xuất phát thề chết cũng đập nát chúng !

Hắc Báo đang trầm mình giữa lòng dung nham, xung quanh là nham thạch nóng với nhiệt độ cực cao, Hắc Điều chỉ đứng trên thoi đã vã mồ hôi ướt áo, vậy mà cường nhân này còn ngâm dưới đó, đủ thấy sức mạnh bá đạo, bên cạnh Hắc Báo còn lại Địa Ngục Dao, cả lưỡi dao cũng ngâm mình xuống theo, chỉ còn chuôi dao bên trên, tận trên chuôi dao có một đầu lâu nhỏ hướng mặt về phía Hắc Báo, hình dạng chiếc đầu lâu khiến người ta liên tưởng như nó muốn lập tức ăn thịt Hắc Báo vậy. Hắc Điều đã thấy nó nhiều lần nhưng cứ mỗi lần gặp lại vẫn luôn có cảm giác bất an, hẳn thấy được có điều gì đó bất thường từ thanh dao. Hắc Báo khẽ ngẩng mặt lên nhìn Hắc Điều và nói :

- Nếu thiệt hại không đáng kể thì bỏ qua đi. Nếu lần sau nó còn xuất hiện thì lập tức đến báo cho ta !

Hắc Điều im lặng, hơi nhăn mặt tỏ ý khó chịu, nhưng liền sau đó cúi đầu hành lễ :

- Thuộc hạ hiểu, vậy thuộc hạ xin lui !

Hắc Điều biết Hắc Báo là người như nào cho nên y chẳng dám tỏ thái độ gì quá.

- Được, nếu không còn việc gì thì lui trước đi ! Tiếp tục cẩn thận, làm tốt công việc là được. – Hắc Báo nói đoạn rồi từ từ nhìn theo cái bóng khuất dần của Hắc Điều. Khi không còn thấy bóng dáng của Hắc Điều đâu cả, Hắc Báo khẽ lầm nhảm : - Đừng quá mong chờ, người còn phải ở đây dài dài ! – Nói xong Hắc Báo tiếp tục trầm mình, không gian lại trở nên im lặng như cũ.

Mặt trời đã lên quá đỉnh đầu, đã là buổi trưa, Lam Thiên cũng luyện công được lúc lâu, anh tự nhẩm có lẽ vợ chồng nhà Tư Mã đã dậy. Mồ hôi nhễ nhại ướt cả giường, Lam Thiên bước xuống thay y phục rồi trở ra ngoài tìm người. Sau khi hỏi vài người hầu, anh biết được Tư Mã Anh Hùng hiện đã ra ngoài, chỉ còn Tiêu Ngọc Nhi đang trong phòng ngủ. Lam Thiên lập tức tới, anh gõ cửa xin phép vào, vừa vào anh thấy Tiêu Ngọc Nhi đang ngồi đan khăn, thấy anh cô tươi cười :

- Mau tới đây ngồi đi.

Lam Thiên bước tới ngồi xuống ghế đối diện Tiêu Ngọc Nhi và nói :

- Tôi tới gặp là có chuyện muốn nói.

- Cậu cứ nói đi, đừng ngại gì cả, cậu là ân nhân cứu mạng tôi mà. – Tiêu Ngọc Nhi cười hiền dịu.

Những lúc cô cười như vậy lại khiến Lam Thiên ngờ ra như người mất hồn vài giây, một tuyệt thế mỹ nhân như vậy nếu là gái chưa chồng thì chẳng biết anh qua được mấy lần như vậy. Khẽ lắc đầu, rung mình xua ý đi ý nghĩ linh tinh, Lam Thiên nghiêm nét mặt mà nói :

- Là thế này, chẳng giấu gì, tôi là do có việc quan trọng, do sự việc xảy ra nên cũng đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian rồi. Nay muốn cáo từ, nếu có thể sau này nhất định sẽ trở lại thăm mọi người !

- A, cậu muốn đi sao ? – Tiêu Ngọc Nhi bỏ chiếc khăn đang đan xuống, nét mặt hơi ngạc nhiên, nhưng rồi lại khẽ mỉm cười nói : - Cậu muốn đi tới đâu dám giữ ! Nếu cậu muốn ở lại, chúng tôi nhất định sẽ tiếp cậu như người nhà, nhưng nếu cậu có việc muốn rời đi, vậy mong cậu bảo trọng ! Để tôi tiễn cậu.

Nhìn những biểu cảm trên nét mặt Tiêu Ngọc Nhi đều thật dễ thương, đủ khiến mọi nam nhân trong thiên hạ khó kìm lòng, Lam Thiên cũng không ngoại lệ, hà huống trước đây anh cũng nổi tiếng là một kẻ đào hoa.

- Thôi, thật sự không cần phiền đến cô đâu ! Tôi có thể tự đi được mà ! – Giọng của Lam Thiên nửa muốn lập tức rời đi, nửa lại như muốn ở lại bên Tiêu Ngọc Nhi thêm chút nữa.

“Á”, bỗng một giọng nữ vang lên, đã có chuyện gì xảy ra ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Cự Sa Vs Bạch Sa

Đó là tiếng hét của Tiêu Ngọc Nhi, đã có chuyện gì xảy ra với cô ta ? Lẽ nào Lam Thiên đã không kìm chế nổi bản thân ?! Vài nữ hầu bên ngoài nghe

thấy tiếng kêu lập tức đẩy cửa bước vào, bọn họ hét lớn khi thấy cảnh tượng trước mắt. Lam Thiên đang đứng trước Tiêu Ngọc Nhi tay chân lúng túng, Tiêu Ngọc Nhi đang nằm dưới đất, chân của cô đã bị thương, bên cạnh là thanh kiếm của Tư Mã Anh Hùng đang cắm xuống đất. Màu sắc nguy dị và tà khí tỏa ra từ nó khiến người ta khó thở, hơn nữa nó còn đang rung lên bần bật từng hồi dù không ai chạm vào, thật dị thường.

- Không...không phải là tôi ! – Lam Thiên nhìn đám nô tỳ lập tức xua tay thanh minh.

Nhưng trong phòng chỉ có hai người, liệu có ai tin lời của anh được không. Đám nô tỳ hét lớn :

- Á... Người đầu, mau tới đây, có thích khách, á....á... – Cả đám hò loạn cả lên tạo nên một không khí hỗn loạn.

- Này này, thực sự không phải tôi mà ! Cô nói gì đi chứ ! – Lam Thiên không thanh minh nổi đành quay sang cầu cứu Tiêu Ngọc Nhi.

Nhưng lúc này Tiêu Ngọc Nhi đang nằm dưới đất, vẻ mặt đau đớn không cất nổi lời nào. Đám lính rầm rập chạy tới ngay một gần hơn, tình thế trước mắt khiến Lam Thiên rối trí không biết phải làm sao. Nhìn Tiêu Ngọc Nhi như sắp ngất đi anh thầm nghĩ : “Cô ta mà ngất đi thì sẽ không ai tin lời mình cả. Chết tiệt, nếu thế Tư Mã Anh Hùng nhất định giết mình trước khi mình kịp mở mồm ra nói”, nghĩ đoạn Lam Thiên cắn răng, lao ra cửa hòng phi thân trốn đi.

- Xin lỗi cô, nhất định sau này tôi sẽ quay lại tạ lỗi ! – Lam Thiên khề liếc Tiêu Ngọc Nhi mà khổ sở nói.

- Thích khách vô lại, muốn bỏ trốn sao ?! – Một giọng nói vang lên khiến Lam Thiên giật mình.

Lam Thiên vừa lao mình lên không thì bị giọng nói giật lại, còn chưa kịp quay đầu nhìn xem là ai thì anh thấy vùng gáy nhói mạnh. Sau đó đầu óc quay cuồng, choáng váng, bầu trời bỗng tối sầm lại, ngã gục xuống. Lam Thiên ngất đi sau đòn tấn công của người vừa tới. Người vừa đánh ngất Lam Thiên là ai ? Liệu tính mạng của anh ta sẽ ra sao ? Truyện “Tân Thế Giới” được copy từ diễn đàn Luong Son Bac (LuongSonBac.com)

“Yaaaa....” một tiếng thét lớn vang lên, kèm theo sau đó là những vụ nổ đình tai nhức óc “Ầm...ầm...ầm...ầm...”, một cột nước lớn cao cả chục mét văng lên không trung tạo nên những làn sóng chấn động mạnh. Cả một vùng nước lớn đầy những xác chết, lúc này chỉ còn hai sinh vật sống đang đối diện nhìn nhau. Một con cá mập to khủng khiếp, trên người khá nhiều vết thương, tuy nhiên hầu hết chỉ là trầy da, nó đang nhe nanh, trừng trừng nhìn sinh vật phía trước như muốn ăn tươi nuốt sống ngay lập tức. Con cá mập đó chính là Bạch Sa, và đương nhiên trước mặt nó chính là Cự Sa điên cuồng. Hắn vẫn điên như thế, trên người chỉ chít những vết thương đang rỉ máu, nhiều vết rách lớn thậm chí cực kì nguy hiểm đến tính mạng, nhưng hắn vẫn đang cười, nụ cười điên cuồng, khoái chí :

- Khắc khắc, lâu rồi chưa thống khoái đến vậy, tới đây nào ! Khắc khắc khắc, TỚI ĐÂY NÀO !

Cự Sa hét lớn tạo nên dư chấn khắp xung quanh, nhưng Bạch Sa là vua nơi đây, nó cũng không thương, lập tức lao tới với vận tốc kinh hoàng nhắm thẳng vào Cự Sa mà tấn công. Từ mấy tháng trước, Cự Sa chưa từng rời khỏi vùng biển này, mấy tháng trôi qua Cự Sa chỉ có một công việc duy nhất : Giữ mạng. Nghe thì có vẻ đơn giản nhưng để duy trì mạng sống ở nơi đây thật là chuyện cực khó khăn, không chỉ khó khăn do lực cản của nước khiến các chuyển động chậm lại thì vùng biển sát thủ này toàn là những sinh vật hầu chiến, máu lạnh. Nơi kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu này, bất cứ sinh vật nào chạm mặt nhau đều lập tức xô vào tấn công lẫn nhau, chỉ cho đến khi một kẻ mất mạng mới thôi. Suốt mấy tháng qua, Cự Sa chỉ dám đánh với những con quái vật khác và luôn phải tránh mặt Bạch Sa, cho đến hôm nay, tự tin vào sức mạnh của mình, Cự Sa muốn đặt cược tính mạng. Sống và chiến thắng để trở thành một con người mới, một cường nhân đích thực hay thất bại, đồng nghĩa với cái chết và bị quên lãng, trở thành miếng thịt cho kẻ chiến thắng. Cả hai đã quần nhau chạm mốc ba ngày, chẳng hề nghỉ ngơi gì suốt thời gian đó, bọn họ ăn thịt và uống máu kẻ địch để lấy sức tiếp tục cuộc chiến, một trận chiến điên loạn giữa những sinh vật điên cuồng. Tuy nhiên Bạch Sa vẫn thể hiện vị thế của nhà vua, sự lão luyện và sức mạnh của nó ngày càng nhìn hơn so với Cự Sa, lúc này chỉ một chút lơ dềnh đủ để nhận cái giá rất đắt, và do quá mệt mỏi, Cự Sa đã để lộ ra sơ hở chí mạng, hắn ngay lập tức phải trả giá. Bạch Sa chớp cơ hội cực nhanh, sơ hở tuy lộ ra chưa đầy một giây nhưng nó đã lập tức có thể khoét sâu vào, một vết cắn chí mạng vào sườn trái khiến Cự Sa lộ rõ vẻ đau đớn. Lộ ra cả xương sườn, Cự Sa vẫn cố gắng cắn răng chịu đựng, nhưng hắn đã hơi vào thế yếu, chỉ còn cố thể dồn sức chống chịu. Nhưng chống đỡ mãi tất cũng đại bại, lĩnh một cú quật đuôi vào giữa ngực, Cự Sa mất cực nhiều không khí, chiến thuật đại loạn, lập tức nhận thêm vài cú cửa vây khác của Bạch Sa, vây của nó sắc chẳng kém gì đao kiếm, Cự Sa trúng đòn nguy hiểm khác vào cổ, máu tủa ra dòng dòng. Đột mất một môi, đau đớn chỉ chực nhắm nghiền, Cự Sa thầm nghĩ về số phận, có lẽ nào hắn sẽ chết ở nơi đây. Bạch Sa đang há rộng hàm răng lao tới, một ngoạm của nó chắc chắn xé đôi người Cự Sa ra làm hai, đôi mắt lơ lơ nhìn Bạch Sa đang lao tới còn không rõ, Cự Sa sao có thể chống lại, bó tay chờ chết rồi sao. Không ! Còn bao nhiêu việc phải làm, tâm nguyện lớn nhất còn chưa hoàn thành , Cự Sa sao có thể chịu chết. Gầm lớn một tiếng, Cự Sa vận toàn lực xuất ra tuyệt học mạnh nhất của mình, chiến quả ra sao, thành bại như nào, sau chiêu này quyết định sống chết của cả đôi bên. “Cự Sa Quyền : Cự Sa Thôn Thiên”, một chiêu như thiên địa cùng nhập, hai quyền đánh mạnh chặn thế công tới của Bạch Sa, khí kinh tạo nên một con cá mập khác lớn không kém gì Bạch Sa, nhìn từ xa giống như hai con quái vật đang nhe nanh cắn nhau. Dư chấn dữ dội, xác các sinh vật xung quanh từ dạt ra tứ phía bị khí thôn tính, nát vụn cả xương, không còn vết tích. Sau cường chiêu, chỉ thấy Cự Sa nổi lên trên mặt nước, hai mắt nhắm người, từ trên người máu chảy dòng dòng từ miệng các vết thương. Cự Sa chết rồi sao ? Chưa biết tình hình sống chết của Cự Sa như nào nhưng Bạch Sa từ dưới nước chồm lên, lộ chiếc vây khổng lồ của mình trên mặt nước, nó đang nhim chăm chăm vào Cự Sa. Nó vẫn còn sống, vậy là trận chiến đã ngã ngũ, đã xác định được người thắng kẻ thua, vậy là kết cục của Cự Sa sẽ là bị Bạch Sa ăn thịt ?! Bạch Sa bị thương không nhẹ sau cường chiêu vừa rồi, nó cần ăn, không những thế mà còn cần ăn rất nhiều thịt nữa, chiến đấu đã lâu, lại thêm một môi, đau đớn vì các vết thương, có lẽ nó đang tức điên lên rồi, cái xác trước mặt chắc chẳng bỏ một ngoạm của nó. Bạch Sa lừ lừ bơi tới phía Cự Sa, và chuyện kinh ngạc đã xảy ra, nó lách người vác Cự Sa lên lưng và đưa vào bờ. Phải, Bạch Sa tức điên với kẻ mà nó cứu, nó muốn ngay lập tức ăn thịt Cự Sa lắm chứ, nhưng Cự Sa đã lấy được sự tôn trọng từ phía nó. Cự Sa dù lần này không có được thành công chiến thắng, nhưng cũng đã có được sự tôn trọng của một con quái vật điên cuồng chỉ biết chém giết và ăn thịt như Bạch Sa dành cho hắn, đây cũng đã có thể coi là một thành công rồi. Sau khi đưa Cự Sa lên bờ, Bạch Sa lập tức phóng mình đi, lúc này nó chỉ muốn có thể kiếm được con mồi nào đó ngay tức khắc để thỏa mãn cơn đói, quả thật đen đủi cho sinh vật xấu số nào đụng phải Bạch Sa lúc này. Nằm mê man cả ngày, cuối cùng Cự Sa cũng có thể tỉnh, hắn đúng là một gã điên sống dai dẳng nhất thế giới. Vừa có đảo mắt nhìn xung quanh, Cự Sa hiểu ngay ra là mình đã thua, hơn nữa còn được Bạch Sa thương hại cứu vào bờ, tâm trạng của hắn lúc này như nào. Thật là chẳng ai biết được và có thể hiểu được, chỉ thấy Cự Sa cười lớn điên cuồng suốt một tràng dài không nghỉ, vang vọng tận xa vẫn nghe thấy được. Tiếng cười khiến một đám dã thú ăn nghe thấy được, chúng lập tức mò tới nơi phát ra tiếng động. Một đàn hổ hai đuôi gần chục con sắp lại gần Cự Sa, một con mồi thoi thóp gần chết, thực

là bữa đại tiệc cho chúng. Ngay lập tức chúng lao tới chực xé miếng thịt trước mặt, lẽ nào Cự Sa vẫn phải bỏ mạng, chút hơi tàn của hắn sao chống lại nổi đám thú hung hãn. Cả sức nhắc tay lên cũng không nổi, Cự Sa gặp nguy hiểm lớn thật rồi, một con hổ hai đuôi lao tới nhắm vào cổ họng Cự Sa chực một cắn xé nát nó ra để tận hưởng thì ngay lập tức nó lại trở thành cục thịt bị tấn công. Đòn toàn bộ sức lực còn lại của mình Cự Sa nhắc đầu dậy tấn công lại con hổ, cổ họng của con hổ lúc này đang bị Cự Sa ngoạm chặt lấy, vận sức hắn nghiêng răng xé mạnh ra rồi ăn ngấu nghiến miếng thịt trong mồm. Chỉ một miếng thịt liệu có đủ cho Cự Sa, đương nhiên là không, nhưng mùi máu thịt lại kích thích bản tính điên cuồng của Cự Sa, hắn vùng lên, đánh trả đàn hổ. Gần hai mươi phút đàn hổ hai đuôi cảm thấy đã gặp một kẻ khó nhằn, không muốn mất sức thêm nữa, chúng dần bỏ đi, Cự Sa dùng chút hơi tàn nhưng vẫn giết được hai con trong đó, nhưng thương thế lại càng nặng hơn, thêm cả đồng vết thương mới, lại cả vết thương cũ lại toác ra, nhìn Cự Sa lúc này như vừa tắm trong bể máu ra. Dù thoải mái nhưng Cự Sa vẫn cố di chuyển đầu cắn từng miếng thịt từ con hổ mình vừa hạ được, nhìn hắn nhai từng miếng, máu tươi phọt ra từ mồm thật là một cảnh tượng kinh dị. Nhưng nhờ thế Cự Sa đã hồi lại được phần nào, đã ăn no, hắn lật ngửa người ra nhìn lên bầu trời rồi suy nghĩ gì đó mà lại cười lớn hơn. Lần này may mắn hơn, không còn loài thú nào đến tấn công hắn, Cự Sa có thể nằm chờ hồi khí. Lúc này trở về sau khi tới từ môn quan, Cự Sa đã thoát thai hoán cốt, trở thành một kẻ còn điên cuồng hơn, đáng sợ hơn, báo hiệu một cuộc đại sống gió lớn hơn ập xuống đất liền.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thăm Sát 1

Cửu Vân Long và Hầu Vương ra ngoài điều tra cũng đã được một thời gian, nhưng tên sát nhân như bốc hơi khỏi nhân gian, không hề thấy hắn gây ra thêm vụ thăm sát nào, cũng không nghe được tung tích gì về hắn nữa cứ như sự việc chưa từng xảy ra vậy. “Hắn không thể nào bỗng nhiên biến mất như vậy được ! Rốt cuộc hắn đang âm mưu gì đây ?!” Cửu Vân Long trầm nghĩ. Lúc này anh đang ngồi trên một mỏm đá cao chót vót nhìn xa xăm, không gian tĩnh lặng êm đềm khiến anh bất chợt nhớ về quá khứ. Chỉ bỗng thấy Cửu Vân Long bồi hồi, hai tay siết chặt lại, trong lòng hỗn loạn những cảm giác khó tả, niềm vui cũng có nhưng nhìn ra nét mặt đủ thấy anh ta cảm thấy đau buồn và giận dữ phần nhiều hơn.

- Trại chủ đang suy nghĩ gì đó ? Cảnh đẹp như tranh trước mắt mà cũng không màng sao ? – Một giọng nói bất chợt khiến Cửu Vân Long quay về thực tại.

Quả thực lúc này cảnh hoàng hôn trước mặt đẹp không bút nào tả xiết, Cửu Vân Long ngẩng nhìn một hồi rồi mỉm cười :

- Hầu Vương đó hả, cậu có tin tức gì không ?

Người vừa tới là Hầu Vương, cậu ta trong khoảng thời gian này đã tiến bộ không ít, đầu óc cũng đã linh hoạt hơn không còn ngây thơ như trước. Hai người bây giờ thường tách nhau ra để thu thập nhiều thông tin hơn. Đáng tiếc ! Truyện "Tân Thế Giới" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Vẫn chẳng có chút manh mối gì cả, hắn ta chẳng hề lộ diện thêm một lần nào nữa khiến chẳng biết đường bắt đầu tìm hắn ở đâu ! – Hầu Vương nói với vẻ bức tức, khó chịu.

Cửu Vân Long im lặng không nói gì, anh biết tên sát nhân chẳng dễ gì lại im hơi lặng tiếng đến như vậy, đây vốn chỉ là bình yên tạm thời, con bão sau đó nhất định sẽ lớn hơn trước nhiều lần. Hai người đang trầm mặc, bỗng một giọng nói vang tới :

- Trại chủ, trại chủ !

Một thuộc hạ trong trại mà Cửu Vân Long đang ở từ đâu hốt hả chạy tới, nét mặt cực kì gấp gáp, khăn trương.

- Có chuyện gì thế ? – Cửu Vân Long có chút lo lắng, liệu điều anh lo sợ đã tới.

- Dạ thưa tổng trại ở đất Bắc báo cáo bốn ngày qua họ liên tục xảy ra các vụ mất tích, mà không phải là người dân bình thường, đã gần hai mươi võ sư khí cấp 3 biến mất mà chưa thấy trở về. Không những thế hôm nay bọn họ còn tìm thấy một dấu đầu rồng bị một thanh kiếm đâm ở trước cổng trại ! – Người cáo báo trình bày tình hình.

Cửu Vân Long nghe tới đây thì thất kinh nói lớn :

- Sao cơ ! Việc quan trọng như vậy tại sao bây giờ bọn họ mới báo cơ chứ ! Không được rồi, Hầu Vương chúng ta mau lên đường thôi.

Cửu Vân Long rõ ràng một khi dấu hiệu xuất hiện, cuộc đại đồ sát sẽ sớm xảy ra mà thôi, từ vị trí hiện tại muốn tới tổng trại ở đất Bắc này nhanh nhất cũng phải hai ngày, anh ta rất mong rằng mình sẽ tới kịp.

- Trước đây đều là trại nhỏ thì không nói làm gì, nhưng đây là tổng trại của chúng ta ở nơi này, lẽ nào bọn chúng có cả một đội quân sao ?! – Hầu Vương khinh công theo sau Cửu Vân Long, cậu cố với theo thắc mắc. Truyện "Tân Thế Giới" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Đối phương có lẽ còn đáng sợ hơn thế nhiều ! Chỉ mong rằng bọn họ có thể cầm cự cho tới khi ta đến ! – Cửu Vân Long cắn răng, giọng nói cực kì lo lắng.

Tổng trại Cửu Long Thành Trại ở đất Bắc, nơi đây lãnh thổ là ba ngọn núi liền kề nhau, có thể nói người đông thế mạnh, tuy rằng thua kém Cửu Long Trại chính ở đất Trung nhưng so ra có thể sánh ngang bằng với các vương quốc tầm trung. Sau khi phát hiện được dấu hiệu trước cổng trại, ba đại cao thủ giữ cương vị đứng đầu nơi đây đang tập hợp trong chướng bàn việc.

- Ta thấy chẳng việc quái gì phải sợ cả, chúng ta đâu đến nỗi yếu nhược cơ chứ !

- Phải, phải, hơn nữa lần này nếu lập công bắt được tên hung thủ biết đầu địa vị chúng ta sẽ còn lên cao hơn Cửu Trại Trường ở trại chính cũng không biết chừng.

- Hừm, ta thấy vẫn nên cẩn thận là hơn ! Có lẽ vẫn nên mời cao thủ từ các nơi về trợ giúp !

- Mẹ kiếp, sao phải sợ cơ chứ ?! Võ lực chúng ta đâu có thua kém gì mấy tay Trại Chủ ở trại chính, nhưng trước giờ mọi người vẫn coi chúng ta kém hơn chúng một bậc, đây chẳng phải là thời cơ để nâng cao danh tiếng của chúng ta sao !

- Phải đó, ta thấy nếu mời thêm người về, dù có bắt được hung thủ có khi danh tiếng vẫn sụt giảm chứ đừng nói là có thể củng cố được gì cả. Hai bọn ta đã quyết rồi, chỉ còn chờ vào ý kiến của ngài thôi đó !

- Hừm..., thôi được rồi, vậy thì quyết vậy đi ! Ba chúng ta hợp lực đối phó vậy. – Thấy hai người kia quyết chí như vậy, người cuối cùng cũng đành nghe theo, ông ta lẩm bẩm : - Mong rằng vượt qua được ải lần này !

Vậy là ba thủ lĩnh của trại đã đưa ra quyết định, bọn họ cho đóng cổng trại, nội bất xuất ngoại bất nhập, võ sư có năng lực đều được đưa ra bên ngoài cố thủ, tất cả đều ngưng thần chờ đợi cuộc tấn công. Sấm tối, từ trong rừng có động tĩnh, đám người trong trại hít mạnh một hơi chờ đợi đội quân tới tấn công sẽ hùng hậu như nào, nhưng thật quá bất ngờ kẻ tới chỉ có một.

- Cái quái gì vậy, là tên do thám sao ? Mau quay trở về gọi hết đám quân lính các ngươi có tới đây, ta không muốn ra tay với một tên lính quen đâu !

- Từ người hấn phát ra tà khí thất kinh, nội lực có vẻ cực thâm hậu, không coi thường được đâu !

- Thì sao chứ, có coi hấn là đệ nhất cao thủ đi, nhưng với một mình hấn thì làm được gì, huống hồ chúng ta đã chuẩn bị cẩn thận. Nếu chỉ có mình hấn thì chỉ nạp mạng mà thôi.

Ba vị thủ lĩnh cãi nhau inh ỏi, tuy nhiên kẻ tới chẳng thèm để ý, hấn mặc bộ quần áo bình thường, để lộ hai cánh tay vạm vỡ. Bên tay phải có một hình xăm một con rồng đỏ thẫm đang găm thét, thân thể bị đao kiếm đâm chém chẳng chịt, hấn lừ lừ bước tới từng bước một, sát khí tỏa ra bao trùm cả một vùng khiến vạn vật lạnh gáy.

- Ta khuyên các ngươi nên sớm tự tử nếu không muốn chết thảm, đừng nghĩ tới việc chạy trốn bởi không một kẻ nào có thể thoát khỏi tay ta cả ! – Tên sát nhân cất giọng đầy kiêu ngạo nói.

- Mẹ kiếp, cái quái gì chứ ! Với thằng nhóc miệng còn hôi sữa như mày thì một mình tao là đủ để cho mày ngậm mồm tức khắc rồi ! – Một trong ba thủ lĩnh tức điên khi thấy kẻ tới ngạo mạn, tự phụ không coi ai ra gì.

Ông ta lao xuống tung ra một chiêu thái sơn áp đỉnh, thế như vũ bão. “ẦM” một tiếng nổ lớn vang lên, chỉ thấy tên sát nhân dễ dàng dùng một tay chặn đòn tấn công lại, vị thủ lĩnh kia cũng không vừa, biến chiêu tức khắc nhắm thẳng vào cổ của địch thủ. “Roẹt” một sát chiêu đích thực, tên sát nhân đã không thể đỡ được, cổ họng bị rạch một đường máu bắn tóe ra, lẽ nào thực lực của hấn chỉ đến thế, sau chiêu này chắc chắn đã trúng thương chí mạng.

- Mẹ nó chứ, đúng là chỉ được cái mồm ! Ha ha, chẳng cần tới ba người, chỉ mình ta là đủ hạ thằng nhóc láo toét này rồi ! – Vị thủ lĩnh sau khi tấn công hiệu quả thì ngưng thể cười lớn.

Nhưng ông ta đã phạm một sai lầm chí mạng, kẻ tới tất nhiên không dễ đánh bại như thế, máu từ cổ của hấn ta bỗng tụ lại, tạo thành hình một con rồng lao thẳng tới vị thủ lĩnh kia. Tốc độ lao tới cực nhanh, vị thủ lĩnh kia tuy có chút bất ngờ, nhưng phản ứng cũng mau lẹ lập tức tung ra một chưởng cản thế tới, đánh tan con rồng tạo từ máu kia. Nhưng ông ta chưa kịp vui mừng thì dị biến lại xuất hiện, máu bắn từ phía nhưng chưa văng chạm đất thì lập tức tụ lại thành mấy con rồng nhỏ khác, chúng ngay tức khắc uốn lượn tấn công vào các vị trí yếu hiểm trên cơ thể vị thủ lĩnh. Đương nhiên trúng chiêu vị thủ lĩnh nọ trúng thương, nhưng chỉ như thế thì chưa đáng kể gì, chỉ tiếc trong giây phút thất thần, tử thần thực sự đã áp sát trước mặt, tên sát nhân tự lúc nào đã tiến tới bên cạnh vị thủ lĩnh nọ.

- Cẩn... ..thận...! – Người bên trên con chưa kịp hô hết câu đã thấy đầu của vị thủ lĩnh bên dưới đang văng trên không trung.

- Chết tiệt ta đã bảo các ông là phải cẩn thận rồi mà, giờ thì lớn chuyện rồi ! – Một thủ lĩnh nhăn mặt đầy lo lắng.

- Đến nước này thì còn trách gì nhau được, tập trung vào kẻ địch trước mắt đi !

- Bây giờ đành thế chứ biết phải làm sao. Tất cả cẩn thận, tập trung toàn bộ tinh thần, sức lực vào, sơ sẩy một chút cũng trả giá bằng mạng sống đó !

Vị thủ lĩnh nọ còn chưa kịp ra lệnh hết câu thì một tiếng nổ lớn vang lên “ẦM”, cổng chính đã trại bị đánh tan nát, tên sát nhân đã đứng ở giữa trong trại, cả đám người lập tức siết chặt vòng vây nhưng chỉ dám ngưng thần thủ thế, chưa một ai vọng động tấn công.

- Mau bắn cung tên tiêu hao sinh lực địch !

Vừa nghe được lệnh đâm vô sự lập tức nhắm thẳng vào tên sát nhân mà bắn ra cả một trận mưa tên, chẳng chịt chẳng chút lối thoát, tên sát nhân liệu có chịu chết dưới làn loạn tiễn. Hắn ta quả thật đành phải đứng yên, chỉ che chắn được những chỗ yếu hại nhưng trên người đã trúng hơn chục mũi tên. Lẽ nào hắn ngu ngốc đến như thế, xông vào giữa vòng vây để trúng thương nặng nề như vậy thì sao có thể sống sót được. Chỉ thấy hắn ta bỗng hét lớn, vận sức đẩy tất cả mũi tên ra, đồng thời từ trên người máu phun ra ngoài hàng nhiều tia. Hắn ta có lẽ là kẻ ngu ngốc thật sự rồi, mất nhiều máu như vậy thì sinh mạng còn được bao nhiêu. Nhưng bỗng thấy một vị thủ lĩnh nét mặt bằng hoàng, hoảng hốt hết lớn : Truyện "Tân Thế Giới " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Tất cả cẩn thận !

Lời nói vừa dứt thì những tia máu từ trên người tên sát nhân tụ lại với nhau, tất cả các luồng máu tạo thành hình sáu con rồng, chúng lập tức nghe nhanh tỏa ra từ phía tấn công tất cả người có mặt ở đó.

- Không...không ổn rồi, mau cho người sơ tán toàn bộ người dân ngay lập tức ! Còn ta và ông mau chóng tìm hãm hắn lại. – Một vị thủ lĩnh ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Thảm Sát 2

Mệnh lệnh đưa ra nhưng chẳng kịp nữa rồi, đàn huyết long lúc này đang tàn phá nhà cửa, giết hại bất cứ người nào xuất hiện trên đường đi của chúng. Tiếng kêu thét vang trời, nhà cửa sập đổ, một cảnh tượng hỗn loạn chưa từng thấy xuất hiện ở nơi đây.

- Chết tiệt, thật đúng là chết tiệt mà ! Mau, ta và ông hợp sức đánh bại hắn càng sớm càng tốt, nếu không sẽ không còn ai sống sót được dưới tà công của hắn ! Truyện "Tân Thế Giới " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Hai vị thủ lĩnh cùng hợp lực, trái phải tề phát, liên tục ép lui tên sát nhân. Có phải do mất quá nhiều máu, tiêu tốn thể lực không ít cho nên tên sát nhân liên tục ở thế hạ phong, nhìn cảnh hắn chống đỡ vất vả và có thể thấy hai vị thủ lĩnh sớm muộn cũng hạ được hắn ta.

- Hừm, hắn ta cùng lúc vừa dùng máu, vừa dùng khí để tạo nên đám quái vật kia. Có thể chẳng còn mấy sức lực, chúng ta mau dồn toàn lực sớm giết tận tên khốn này ! – Một vị thủ lĩnh khản khản.

Phải, tình thế hiện tại đang rất lạc quan, chỉ cần có thể tiêu diệt kẻ địch trước mặt thì thảm cảnh hiện tại sẽ có thể chấm dứt, nhưng vị thủ lĩnh còn lại vẫn nhăn mặt nhíu mày lo lắng gì đó, ông ta cảm thấy có gì đó không phải, nhưng trí nhớ của mình vẫn đang mơ hồ chưa rõ mình lo lắng điều gì. Bất chợt ông ta nhớ ra điều gì đó, lập tức hét lớn :

- Khoan, dừng lại !

Nhưng không kịp rồi, vị thủ lĩnh còn lại đã tung ra sát chiêu cực mạnh, đòn tấn công tạo cả một lỗ thủng lớn ở bụng tên sát nhân, máu liên tục trào ra. Nhưng trúng sát chiêu như vậy, càng có lợi cho bọn họ, tại sao vị thủ lĩnh kia lại ngăn cản người còn lại. Và điều lo sợ của ông ta lập tức ứng nghiệm, chỉ thấy tên sát nhân khẽ mỉm cười gian tà, máu từ bụng của hắn lại tiếp tục tụ lại, một con huyết long lớn hơn cả thấy mấy con ban đầu gộp lại xuất hiện. Nó hung hãn lao tới, vị thủ lĩnh vừa tung sát chiêu chưa kịp hồi khí lập tức chết thảm sau cú ngoạm của con huyết long, người còn lại thất kinh không kịp phản ứng lập tức cũng bị trúng sát chiêu, ông ta nằm gục xuống, chết không nhắm mắt, trước khi hết hơi lẩm bẩm vài câu : Truyện "Tân Thế Giới " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Vô công ngại dĩ, dùng máu tạo hình, Huyết Hình Ma Công, tại sao ta không sớm nhớ ra cơ chứ !

Chỉ kịp dứt lời thì ông ta cũng lập tức tắt thở. Đến khi chết ông ta mới nhớ ra trước đây có nghe qua tà công dị pháp này, Huyết Hình Ma Công phải dùng máu tươi của chính bản thân, sau đó dẫn nội lực vào tạo thành hình dạng sinh vật sống. Càng nhiều máu thì sinh vật càng hung hãn, mạnh mẽ, tuy nhiên người luyện võ công này tuổi thọ giảm sút cực nhiều, đa phần không sống qua tuổi bốn mươi. Trước khi chết mới có thể nhớ ra nhưng dù cho vị thủ lĩnh kia có sớm nhớ ra võ công tà dị này thì liệu ông ta có đủ sức để thay đổi thế cục này, câu trả lời khó mà biết được, chỉ biết sau ba giờ đồng hồ tàn sát, nhận thấy không còn dấu hiệu của sự sống, tên sát nhân mới dùng tay, những con huyết long từ người hắn dần quay cả lại rồi từng con từng con chui vào mồm hắn, cho đến khi con cuối cùng hoàn toàn nằm gọn vào bên trong, tên sát nhân mỉm cười ngạo nghễ rồi từ từ biến mất vào hư không. Vài tiếng đồng hồ sau, hai người Cửu Vân Long mới kịp đến, nhìn thấy thảm cảnh trước mắt, xác chết đầy khắp nơi, nhà cửa bị tàn phá vỡ vụn gần hết, Cửu Vân Long hai mắt rưng rưng, anh cố kìm không để nước mắt chảy ra chỉ phát tiết ngẩng mặt lên trời mà hét lớn một tràng dài. Hầu Vương nhìn thấy khung cảnh hoang tàn này cũng khó kìm nổi lòng, nhưng cậu ta biết Cửu Vân Long lúc này còn đau lòng hơn mình gấp trăm ngàn lần, cố bình tĩnh để nói vài lời trấn tĩnh Cửu Vân Long :

- Trại chủ, đừng quá đau lòng, chúng ta đã cố gắng tới đây nhanh hết sức rồi mà !

- Cố gắng... ? Như thế chưa đủ ! – Cửu Vân Long cúi gầm mặt xuống, nét mặt sa sầm tự trách bản thân : - Chỉ tại ta vô dụng, người dân của mình cũng không bảo vệ nổi ! Là do ta vô dụng mà !

Nhìn Cửu Vân Long tự trách bản thân như thế, Hầu Vương rất đồng cảm, cậu ta đang không biết nói gì thêm, bồng giật mình hét lên :

- Trại chủ, ngài xem kia... hình như vẫn còn người sống sót !

Cửu Vân Long nghe vậy giật mình nhìn ra hướng Hầu Vương chỉ, quả thật thấy một người vẫn còn thoi thóp. Hai người vội chạy tới đỡ người kia dậy, đó là một người dân trốn đi trong trận chiến, tuy trúng thương nặng nhưng may mắn vẫn sống sót.

- Trại chủ... Ngài tới... rồi, thật...tốt...quá ! – Người dân cố giọng nói.

- Đừng cố sức, để ta giúp cậu trị thương ! – Cửu Vân Long trấn an và truyền nội công giúp giảm thương thế.

Lúc sau người kia bình phục năm phần, tuy chưa thể cử động nhưng đã tỉnh táo hơn, có thể nói chuyện được. Người sống sót kể lại mọi chuyện cho Cửu Vân Long nghe, nghe xong Cửu Vân Long lập tức cắn chặt răng :

- Quả thật là người của bọn chúng ! Đám cô hồn bất tan, muốn suốt đời đeo bám ta sao !

Nghe Cửu Vân Long nói nhảm, Hầu Vương suy tư “Hừm...! Tên đó cũng xẩm rờng như trại chủ, liệu có liên quan gì nhi ?!”.

- Hắn ta rồi đi theo hướng kia ! – Bất chợt người sống sót chỉ tay về phía tên sát nhân rồi đi. Truyện "Tân Thế Giới " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Cửu Vân Long và Hầu Vương quay nhìn theo hướng tay chỉ, sau đó Cửu Vân Long nói :

- Cậu đưa anh ta về trại gần nhất đường thương đi, sau đó ở lại đó đợi tin tức của ta.

- Ngài định đuổi theo hắn, không nói đến tên sát nhân mà nơi đó cũng gần địa phận lãnh thổ của Hoàng Kim Thành, liệu chúng ta có nên trở về bàn bạc kĩ hơn không ?! – Hầu Vương đây về lo lắng.

- Yên tâm đi, đó là ranh giới giao nhau giữa Vô Tranh Quốc và Hoàng Kim Thành. Nếu ta ở bên Vô Tranh Quốc thì đám người Hoàng Kim Thành nhất định tìm đến được đâu ! – Cửu Vân Long trấn an Hầu Vương.

- Hm... – Hầu Vương suy nghĩ một hồi, cậu ta vẫn cảm thấy lo lắng, bất an : - Vậy thì ngài phải cẩn thận, đừng làm gì ngu ngốc đó ! Nhất định phải sống sót trở về để tôi hoàn thành lời hứa của bản thân đó !

- Được, nhất định là vậy rồi ! Nếu lâu mà vẫn không tìm ra hắn ta sẽ lập tức trở về ! Giờ thì theo kế hoạch mà tiến hành thôi ! À mà thử kiểm tra xem còn ai khác còn sống nữa không đây. – Nói xong Cửu Vân Long lao mình đi.

Hầu Vương nhìn theo thờ dài, cậu ta chẳng thể nào an tâm được, nhưng đã bàn bạc xong, cậu ta đành làm theo, tìm kiếm một hồi nhưng chẳng nhận thấy được có người nào khác còn sống, cậu ta lập tức đưa người sống sót duy nhất trở về.

Ở một nơi khác, Lam Thiên dần dần lấy lại ý thức, anh cảm thấy đầu mình đau như búa bổ, hình ảnh còn sót lại cuối cùng trong đầu là hình bóng của kẻ tấn công sau lưng anh : Trác Thanh. Trước khi bị đánh ngất đi, Lam Thiên đã kịp nhìn thấy, lúc này anh dần hiểu ra tất cả đều là âm mưu để giam hãm mình lại, nhưng anh vẫn chưa biết đó là chủ ý của ai, Trác Thanh hay vợ chồng Tư Mã và họ muốn giữ anh lại nhằm dụng ý gì. Cánh cửa gian phòng giam cầm Lam Thiên bật mở, người tới thái độ cực kì bức tức, hung hăng, đó chính là Tư Mã Anh Hùng, đi đằng sau là Trác Thanh. Tư Mã Anh Hùng vừa tới lập tức đưa thanh kiếm lên trước mặt Lam Thiên, anh ta định làm gì, lẽ nào muốn giết Lam Thiên.

- Cậu biết đây là gì đúng không ? – Tư Mã Anh Hùng hỏi.

Lẽ nào trong chuyện này không có phần của Tư Mã, anh ta đơn thuần không hề biết gì, Lam Thiên suy nghĩ, chưa biết thật giả như nào, nhưng dựa vào thái độ của Tư Mã Anh Hùng thì nếu không trả lời anh ta, người chịu thiệt tất là mình, Lam Thiên đáp :

- Đó chẳng phải là kiếm của Tư Mã huynh sao.

- Phải, là kiếm của ta, và cậu có biết được hậu quả khi rút nó ra khỏi vỏ không ?! – Tư Mã Anh Hùng gầm giọng.

Lam Thiên khẽ lắc đầu, anh thực sự không biết Tư Mã Anh Hùng có ý gì. Tư Mã thấy vậy quay sang Trác Thanh mà nhìn, lập tức Trác Thanh mỉm cười, cất giọng :

- Thôi nào, Lam huynh đệ không cần phải giấu làm gì, mọi người đều biết cả rồi. Thiên Tà Kiếm nổi danh khắp thiên hạ, nào ai không ham muốn sở hữu, lại tương truyền người được chọn có thể đề thăng cảnh giới võ học lên tầng cao mới, thiết nghĩ Lam huynh đệ cũng không phải ngoại lệ ! – Trác Thanh tuôn một tràng, Lam Thiên còn chưa kịp thanh minh gì cả thì lập tức tiếp tục bị chặn họng : - Và lại, ta còn biết được mục đích cậu quay trở lại Vô Tranh Quốc lần này.

- Mục...mục đích của ta ?! – Lam Thiên nhăn mặt không hiểu Trác Thanh đang nói gì.

- Phải, quá khứ của cậu ta đã nghe qua. Lần trở lại này chẳng phải muốn lấy lại những gì đã mất, ngồi lên ngôi báu mà trước đây cậu đã không thành công, chẳng phải là thế sao ?! – Trác Thanh mỉm cười đầy gian trá.

- Ng...ngươi... ngươi rõ ràng là ngấm máu phun người mà... ! – Lam Thiên bị gọi lại ký ức cũ, không những thế còn trắng trợn bị Trác Thanh, kẻ ngoài cuộc vu oan khiến anh tức muốn ọc máu.

- Được rồi, không cần nói thêm nữa. Ta cũng đã nghe qua chuyện của cậu, thật không ngờ cậu là con người như vậy ! Nể tình cậu có ơn cứu mạng Ngọc Nhi, ta tha mạng cho cậu, nhưng hai cánh tay của cậu, nhất định không giữ được ! – Tư Mã Anh Hùng gằn giọng quả quyết.

- Các người... rõ ràng các người gài bẫy ta, các người mới đúng là lũ lòng lang dạ thú ! – Lam Thiên thất kinh khi nghe Tư Mã Anh Hùng nói.

Chẳng hề nghe thêm nghe lời nào của Lam Thiên, Tư Mã Anh Hùng gọi người mang một thanh đao tới. Lần này Lam Thiên đúng là lãnh ít dữ nhiều, số phận của anh ta sẽ ra sao ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Suy Nghĩ Của Mỗi Người

Tư Mã Anh hùng nhận kiếm từ tay Trác Thanh, đoạn vung lên định nhắm tay Lam Thiên mà chém xuống, đúng lúc đó có tiếng hét lớn vọng tới. Một binh lính chạy vào bẩm báo với Tư Mã rằng Tiêu Ngọc Nhi đã tỉnh lại, nghe xong Tư Mã vứt thanh kiếm xuống vội đi đến chỗ vợ mình, Trác Thanh có chút nhân mặt khó chịu, nhưng gọi gì Tư Mã Anh Hùng cũng không nghe nên cũng đành bỏ đi theo. Phút chốc căn phòng chỉ còn lại mình Lam Thiên, lúc này anh may mắn lành lặn nhưng sau đó sẽ ra sao, Lam Thiên cần rằng cố tìm cách mau chóng thoát khỏi đây. Tư Mã Anh Hùng chạy đến bên giường Tiêu Ngọc Nhi sốt sắng : Truyện "Tân Thế Giới " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Nàng không sao chứ ?!

- Không...không sao, cũng may là có Lam Thiên, nếu không muội đã mất mạng rồi ! – Tiêu Ngọc Nhi nói

Nghe đoạn, Tư Mã Anh Hùng giật mình hỏi dồn :

- Sao cơ, không phải là Lam Thiên tấn công nàng ?

Tiêu Ngọc Nhi khẽ lắc đầu nói :

- Lúc đó thanh kiếm của huynh không biết từ đâu bay tới, nhắm thẳng vào muội, may mà có Lam Thiên kịp ra tay làm chệch hướng.

- Vậy...vậy là cậu ta lại cứu nàng một lần nữa sao ?! – Tư Mã Anh Hùng kinh ngạc, tự nói thầm

- Phải, thật không biết lấy gì để cảm ơn, cậu ấy đã hai lần cứu mạng muội rồi ! Cậu ta đâu rồi, có còn ở đây không ? – Tiêu Ngọc Nhi khẽ hỏi

Tư Mã Anh Hùng thoáng có chút bối rối, điều đó không qua được mắt của Tiêu Ngọc Nhi, cô tỏ ra lo lắng :

- Không có chuyện gì chứ ?

- Không...không có gì, chỉ là ta lầm, tưởng cậu ta là hung thủ hại muội, suýt chút đã hại ân nhân rồi ! Muội yên tâm nghỉ ngơi đi, ta sẽ điều tra ra chuyện này, bây giờ ta phải đi thả Lam Thiên ra để tạ tội với cậu ta đã ! – Tư Mã Anh Hùng nói xong vội rời đi.

Nhưng khi anh ta tới phòng giam thì đã không thấy Lam Thiên đâu cả, Tư Mã Anh Hùng vội gọi một lính canh tới tra hỏi :

- Người đâu rồi ?

Tên lính canh cúi đầu nói nhỏ :

- Dạ thưa đại đương gia, tổng quân sư đã đưa cậu ta đi rồi ạ !

- Sao cơ ! Vậy Trác Thanh đã đưa cậu ta đi đâu ?! – Tư Mã nghe vậy nổi nóng, sắc mặt rất khó coi, anh hét lớn.

Tên lính thấy vậy toát mồ hôi kinh sợ :

- Dạ, việc này tiểu nhân không hay biết, mong đại đương gia tha tội !

Nói xong tên lính canh quỳ sụp xuống, Tư Mã Anh Hùng cố nén cơn giận, thở mạnh rồi nói :

- Vậy Trác Thanh đâu rồi ?

- Thừa đại đương gia, tổng quân sư nhận được mật thư, đã tới Vô Tranh Quốc rồi ạ ! – Tên lính bẩm báo.

Trác Thanh đã đưa Lam Thiên đi đâu ? Liệu có phải tới Vô Tranh Quốc giao nộp ?

Cửu Vân Long lúc này đang trên đường đuổi theo tên sát nhân, anh tới một ngôi làng nhỏ, bên trong làng người dân thưa thớt, dường như đã bỏ đi nhiều. Anh ta bước lại gần một ông lão :

- Thừa cụ, tại sao nơi đây rất nhiều nhà cửa mà dân cư lại thưa thớt, hầu hết toàn là người già thế này, có chuyện gì xảy ra chẳng ?

- Ấy dà, chàng trai trẻ từ xa tới ư ?! Thật hiếm có đấy ! Nơi đây gần vùng đất tranh chấp, mọi người sợ liên lụy nên đã bỏ đi hết rồi. Chỉ còn vài người già cả cứng đầu không muốn bỏ quê hương cố bám trụ thôi ! – Ông lão thở dài.

- Tranh chấp ? – Cửu Vân Long nhíu mày.

- Phải, là tranh đất giữa Hoàng Kim Thành và Cái Thế Đường. – Ông lão nói tiếp.

Cửu Vân Long thoáng chút kinh ngạc, Cái Thế Đường thì anh đã từng nghe qua danh, nhưng không ngờ lại dám đối địch với cả Hoàng Kim Thành hùng mạnh.

- Cái Thế Đường sao ? Bọn họ lại dám đối đầu với Hoàng Kim Thành ?! – Cửu Vân Long nói với giọng ngạc nhiên.

- Lão nghe nói, trước đây, dòng họ Tư Mã đã lập nên một vương quốc ở vùng đất đó, nhưng do có phản biến, bọn họ phải rời bỏ đất nước. Nhưng trước khi trở đi đã lập một giao kèo với Hoàng Kim Thành rằng trong thời gian họ đi, Hoàng Kim Thành có toàn quyền cai quản, khai thác tài nguyên ở đó, nhưng cho đến khi họ nhà Tư Mã đủ sức quay trở lại thì bọn họ phải trả lại vùng đất đó. – Ông lão thuật lại những chuyện mình biết được cho Cửu Vân Long nghe. Truyện "Tân Thế Giới" được copy từ diễn đàn Luong Son Bac (LuongSonBac.com)

- Là thế ư ! Vậy tại sao vẫn xảy ra tranh chấp ? – Cửu Vân Long hỏi tiếp.

- Ha ha, chuyện lợi ích của mình thì đám người có quyền lực cao nào ai muốn ít chút nào. Đám người Hoàng Kim Thành thì cho rằng vùng đất này hiện tại đã sát nhập, trở thành đất của bọn họ. Còn nhà Tư Mã cũng không vừa, nghe nói trưởng nam họ Tư Mã hiện nay là Tư Mã Anh Hùng, sau khi gặp nhiều may mắn, được nhiều quý nhân giúp đỡ, thực lực lên cao, quyết quay trở lại đòi lại vùng đất của tổ tiên. Đám người bọn họ hung hăng như thế khiến ai chẳng lo sợ chiến tranh sẽ sớm xảy ra. Nếu bọn họ đánh nhau thật thì lúc đó chạy cũng không kịp, chỉ bằng sớm rời đi, chịu chút thiệt hại trước mắt nhưng tránh được họa sát thân. Cho nên mọi người bỏ đi cả, mấy vùng lân cận cũng thế thôi ! – Ông lão nói tiếp.

- Ô ! – Cửu Vân Long đã hiểu, anh lại sức nhớ ra : - À phải, chẳng hay cụ có nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi trên phải có xăm hình một rồng màu đỏ không ?

Ông cụ suy nghĩ một lúc rồi trả lời :

- Người ở lại đã chẳng còn mấy, người đến đây lại càng ít hơn, hình như người như cậu miêu tả đã từng xuất hiện ở đây.

- Thật...thật sao ?! Vậy cụ có biết hiện giờ hắn còn ở đây hay không ? – Cửu Vân Long nghe vậy lập tức khẩn trương.

- Ừm, theo như lão nhớ thì trước đây có một đám người khoảng năm sáu người cao to, ăn mặc kín đáo, nhưng trong đó có một người trẻ tuổi giống như cậu miêu tả. – Ông lão vừa nói vừa cố nhớ lại.

- Vậy bọn họ hiện giờ có còn ở đây ? – Cửu Vân Long sốt ruột khôn tả.

- Trước đây khi tới thì họ ở ngôi miếu cuối làng, hiện tại không rõ còn ở đó không ! – Ông lão nói.

Cửu Vân Long vừa nghe xong lập tức cảm ơn ông lão rồi phóng vút đi, anh tức tốc tới ngôi miếu theo đường ông lão chỉ. Đến nơi anh thấy chỉ còn lại chút tro tàn của đồng lửa đã nguội ngắt từ lâu, cho thấy đám người đã rời đi từ rất lâu rồi. Cửu Vân Long nhìn quanh một hồi, bỗng anh thấy có kí hiệu lạ ở phía bức tượng phật, anh bước tới gần để nhìn cho rõ. Các kí hiệu kì lạ, về các loại kí hiệu thì mỗi bang phái, quốc gia đều có, chỉ có binh lính, quân đội của họ có thể giải mã, tuy rằng cũng có không ít cao nhân có tài đọc mật mã, có thể suy đoán ra được từ các kí hiệu kì lạ mà người khác để lại, nhưng liệu Cửu Vân Long có được biệt tài đó không. Chỉ thấy bộ dạng hốt hoảng của anh ta, Cửu Vân Long vừa tới gần nhìn được đám kí hiệu lập tức lộ vẻ mặt kinh hoàng thấy rõ, anh lao ra ngoài phóng đi với tốc độ cao nhất của mình. Rốt cuộc Cửu Vân Long đã đọc được gì mà khiến anh ta hoảng sợ đến vậy.

Cự Sa nghỉ ngơi đã mấy ngày, sức lực hồi phục bảy tám phần. Trong thời gian này, hắn cũng chỉ ở gần vùng biển Đen chứ không hề rời đi, đến cuối ngày hắn lại nhìn xa xăm ra phía biển và nở một nụ cười man dại, đồng thời phía xa một bóng đen lớn dưới biển cũng chăm chăm nhìn lại hắn, cả hai đối diện với nhau đầy vẻ khiêu khích. Có vẻ như sau trận tử chiến, giữa Cự Sa và Bạch Sa như bỗng có một sợi dây liên kết vô hình, khiến cả hai to ra tôn trọng, kính nể đối phương. Cho dù trong mắt mọi người, cả hai là những sinh vật điên loạn, cuồng sát, nhưng nào ai biết được trong đầu của họ nghĩ gì. Cho dù Bạch Sa không phải người thì sao, với sức mạnh của nó liệu có mấy cường giả đạt tới, cũng đâu phải nó không có suy nghĩ, lý trí của riêng mình, chỉ là kẻ tầm thường thì không thể thấy được, nghe được, cảm nhận được. Còn Cự Sa, hắn điên cuồng nhưng liệu có mấy người hiểu được tại sao, hắn ghét sự ràng buộc, thói thường của nhân loại, nếu cứ phải sống gò bó, khuôn khổ thì thà hắn làm một con thú còn hơn. Một con thú bá đạo, đủ sức mạnh để có thể làm bất cứ gì mình thích, không kẻ nào có thể ngăn cản, nắm bắt được. Cả hai nhiều ngày qua, dù không nói chung ngôn ngữ, nhưng chỉ cần nhìn ánh mắt nhau, đủ để trao đổi không ít điều, cảm giác thấu hiểu, thân thiết với nhau hơn, nhưng dù là vậy thì sao, hai sinh vật điên cuồng này có thể làm bạn của nhau không ?! Câu trả lời thật khó nói, chỉ thấy Cự Sa đưa tay lên chỉ thẳng vào Bạch Sa cười đầy sát khí :

- Chờ đó, tới ngày tao hồi phục hoàn toàn mười phần sẽ trở lại đấu tiếp với mày, khi đó tao sẽ không tha mạng cho mày đâu, dù trước đây quá khứ có như nào !

Cự Sa điên loạn là thế, hấn chẳng màng đến ân nghĩa, oán thù của người thương, hấn có suy nghĩ, tín niệm của riêng mình. Còn về phần Bạch Sa, chẳng hề tỏ thái độ gì cả, không hung dữ đáp lại, nó im lặng quay đầu bơi đi một mạch. Tò ý khinh thường như muốn nói, dù cho Cự Sa có tới bao nhiêu lần, kết quả vẫn chỉ có một mà thôi. Bạch Sa cũng thế, nó không những điên cuồng chẳng kém, mà phong thái bá giả cũng chẳng kém một cường giả nào, cô độc, cao ngạo. Đến khi Cự Sa hồi phục hoàn toàn, trận tử chiến giữa cả hai là không thể tránh khỏi, khi đó kết cục sẽ như thế nào ? Liệu có phải là đoạn kết của một trong hai ?!

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Cự Sa Trở Lại

Cự Sa đã hồi phục 100%, cảm nhận toàn thân ngứa ngáy khó chịu, chỉ muốn lập tức phát tác, hấn lập tức lao xuống biển đồng thời đánh mạnh một quyền xuống đáy biển. Ngay sau đó tạo nên một xoáy nước điên cuồng, chấn động một vùng biển rộng lớn, hủy đi hàng trăm sinh mạng gần đó.

- Khắc...khắc, ha ha haaaaa ~ ! – Cự Sa cười lớn, hấn lúc này đang hùng hực khí thế, cảm thấy bản thân mình đã đạt được một tầng mới của sức mạnh.

Bỗng Cự Sa lại im bất, hấn đã nhận ra được vua của vùng biển này đã tới, Bạch Sa đang đứng trước kẻ quấy rối vùng biển của nó mà nhìn chằm chằm đầy đe dọa. Cự Sa lúc này khẽ nhếch mép cười đầy khó hiểu, nhưng cũng chẳng cần dài dòng nữa, bởi hấn đợi giây phút này đã lâu rồi, lập tức lao tới tấn công mục tiêu. Cả hai bắt đầu một trận tử chiến khác, vẫn là những sát chiêu nhắm thẳng tới kẻ địch, vẫn là ý niệm muốn một chiêu lập tức hạ sát kẻ địch trước mặt, nhưng dù nhìn cả hai dù hung hăng, điên cuồng lại có nét gì đó như thương thức, luyện tập với nhau vậy. Trận chiến này không còn như lần trước, kết thúc chỉ trong vòng chưa đầy một ngày, chỉ có Cự Sa từ mặt biển lừ lừ đi lên còn mặt biển lúc này hoàn toàn tĩnh lặng chỉ toàn là máu nổi lên bề mặt, lẽ nào hấn đã sát hạ được Bạch Sa ? Chỉ thấy Cự Sa im lặng mỉm cười đầy tà ác bước đi.

Cũng đã khá lâu rồi, Cự Sa Chiến Hạm do Lý Trầm Châu chỉ huy cứ chỉ mãi lênh đênh trên biển, đám thuyền viên đã dần bắt mất ra mặt hơn nhiều, chúng sắp không còn chịu được cảnh yên bình, vô vị ngày qua ngày như này nữa, nếu không sớm đề chúng phát tác tất sẽ xảy ra cảnh nổi loạn. Dù Lý Trầm Châu vẫn luôn tự tin vào thực lực của mình có thể áp chế, xử lý êm thấm mọi việc xảy đến nhưng anh ta cũng càng ngày càng mong Cự Sa trở về hơn. Một phần vì nếu cuộc nổi loạn xảy ra thật thì dù giải quyết được thì thực lực của hạm đội anh xây đắp bấy lâu nay tất suy giảm cực nhiều, phần khác lớn hơn vì anh ta nhớ Cự Sa, những mảnh quá khứ bỗng hiện lại trong tâm trí của anh ta. Khi đó Lý Trầm Châu mới chỉ năm tuổi, anh ta là một đại thiếu gia, nhưng trẻ con còn chưa hiểu chuyện, và lại cha mẹ cậu chưa bao giờ cho cậu ra khỏi nhà cho nên anh ta cũng chẳng biết được nhiều chuyện. Một buổi tối, anh ta đang chơi ở đại sảnh bỗng có tiếng hỗn loạn, huyền não bên ngoài. Rồi sau đó anh ta thấy mẹ mình và vài người chạy vào trong nhà, mẹ anh ta ôm chặt lấy anh ta run rẩy sợ hãi, người bên cạnh nói lớn trấn an : Truyện "Tân Thế Giới" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Phu nhân yên tâm, có thuộc hạ ở đây bọn chúng không làm được gì đâu !

Tuy miệng người lính đó nói cứng nhưng có tiếng nói khẽ bên cạnh từ người lính khác :

- Rốt cuộc bọn chúng là bọn quái nào, tại sao đúng lúc đại vương và các vị đại tướng có việc rồi đi thì bọn chúng lại lập tức đến sau đó cơ chứ ! Truyện "Tân Thế Giới" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Chỉ nghe đến đây cũng đủ biết đám người tới không tầm thường, bọn chúng đã có tình báo từ trước mới có thể xuất hiện đúng lúc như thế.

- Không cần biết chúng là ai, mục đích của chúng là gì, ta đã cho người cấp tốc báo cho đại vương rồi, chỉ cần cầm chân đến sáng là được ! – Người lính nọ nghiêm mặt nói.

Lúc sau, hàng chục tên áo đen bịt kín mặt lao vào, chỉ thấy ngoài cửa là cảnh chém giết, máu và lửa khắp nơi, dù cho mẹ của Lý Trầm Châu ôm chặt cổ che không để anh ta nhìn thấy cảnh trước mặt, nhưng anh ta vẫn hé mắt nhìn được, từng thuộc hạ bảo vệ cho hai người dần dần gục ngã trước sự hung hãn, khát máu của bọn người áo đen. Cuối cùng đám lính bảo vệ không còn đủ sức, chỉ lay lắt còn vài người, dù thấy đám người áo đen bước tới chỗ hai mẹ con Lý Trầm Châu cũng chẳng đủ sức thoát vây tới ngăn cản. Lý Trầm Châu lúc đó mới chỉ năm tuổi nhưng đã phải tận mắt chứng kiến cảnh mẹ mình bị người ta chém chết, sau đó anh ta còn bị đám áo đen bắt đi. Qua ba ngày sau, Lý Trầm Châu từ một đại công tử hồng hào mũm mĩm, lúc này nhìn như một bộ xương, gầy gò bần thiêu, anh ta bị bọn chúng nhốt trong một cái kho và còn chưa từng được cho ăn gì cả. Anh ta nằm một chỗ thoi thóp, khẽ nghe được đám áo đen nói chuyện với nhau.

- Mẹ kiếp, thằng già nó không trả tiền để chuộc nó thì còn giữ nó làm gì !

- Hm..., được vậy giết nó đi !

Nghe đến đây, Lý Trầm Châu cắn răng, anh không ngờ cha mình lại không cần mình, không nỡ bỏ một khoản tiền ra chuộc mình về. Nhưng lúc này, đã

sắp mất mạng rồi, dù chúng chẳng giết anh ta sớm thì anh ta cũng chết vì đói mà thôi. Lúc này có cảm hận thì cũng đâu thể làm được gì, bỗng anh ta nghe được một giọng nói vang lên :

- Khắc khắc, ánh mắt vừa nãy đâu rồi ?

Lý Trầm Châu cố liếc mắt lên nhìn, anh ta thấy một gã đầu trọc nhìn cực kì du côn đang ngồi trước mắt nhìn mình mà cười cợt. Anh ta thấy hắn nói tiếp :

- Không còn thấy hận kẻ bỏ mặc sống chết của bản thân nữa hả ?

Nghe vậy, về mặt của Lý Trầm Châu có vẻ hơi trùng xuống, ánh mắt lấy lại vẻ căm hận khi nghĩ đến điều kẻ trước mặt nói.

- Ha, đúng, đúng, là ánh mắt đó ! Tốt lắm, nhớ lấy, sau này đi theo Cự Sa ta thì đừng bao giờ để mất nó !

Hóa ra kẻ đó chính là Cự Sa. Đám người áo đen lúc này bước vào nhìn thấy hắn thì ngạc nhiên nói lớn :

- Thằng quái nào đây ?! Sao nó vào đây được ?

- Mẹ kiếp, để ý làm gì, giết cả hai chúng nó rồi biến khỏi đây lẹ thôi !

Nói đoạn, cả đám lao tới, nhưng khi đó dù còn trẻ nhưng đối phó với đám người này Cự Sa cũng dư sức. Chỉ qua vài chiêu đã thấy thực lực cách biệt, Cự Sa đánh tan tác hết cả đám, không những thế hắn còn điên cuồng giết tất cả không chừa lại một mạng, tên cầm đầu đám áo đen kinh hãi vội bỏ chạy. Cự Sa muốn đuổi cùng giết tận nhưng giật mình khi thấy Lý Trầm Châu đã sắp không còn nổi sức để thở, khiến hắn do dự, cuối cùng Cự Sa cắn răng lăm bằm gì đó rồi quay lại giúp Lý Trầm Châu. Từ đó, Lý Trầm Châu đi theo Cự Sa, anh ta được Cự Sa giúp đỡ rất nhiều, không những cứu mạng còn nuôi sống và dạy võ công, Lý Trầm Châu khi đó đã thể sẽ cả đời trung thành, sẵn sàng bỏ mạng vì Cự Sa.

Cho tới hiện tại, Lý Trầm Châu đang nhìn xa xăm ra biển mà suy nghĩ thì bỗng có tiếng ồn ào bên dưới khiến anh ta sực tỉnh.

- Có chuyện gì vậy ?! – Lý Trầm Châu bước tới chỗ ồn ào nói.

- Hà, Lý đại ca à, anh em chúng tôi thực sự sắp không chịu nổi nữa rồi ! Trước đây theo Lý đại ca là do nhận được lời hứa sau này sẽ được vui vẻ suốt ngày. Nhưng cho đến nay vẫn cứ chỉ lênh đênh trên cái biển chán chết này, chưa được giải tỏa chân tay tý nào, nếu cứ như vậy thì chúng tôi... – Tên thuyền viên nói đến đó thì chợt im lặng nhìn Lý Trầm Châu.

- Thì sẽ thế nào ?! Ta đã nói chờ cho tới khi Cự Sa đại vương trở lại kia mà ! Ta không muốn nhắc lại nữa đâu, còn kẻ nào làm loạn thì đừng trách ! – Lý Trầm Châu gằn giọng đe dọa.

Nhưng đám thuyền viên chịu đựng đã lâu, lúc này dù cho Lý Trầm Châu có đe dọa nhưng vẫn có những tiếng nói nhỏ vang lên :

- Cự Sa đại vương biết bao giờ mới trở lại chứ !

Lý Trầm Châu quay lại thì thấy ba trong số bốn tên có thực lực nhất trong đám thuyền viên đang đứng trước mặt, bọn chúng đều là những kẻ có thực lực, trước đây đi theo là do lời hứa của Lý Trầm Châu.

- Thế này... là muốn gì đây ! – Nét mặt Lý Trầm Châu trùng xuống, hai tay nắm chặt.

Từ phía tòa ra đầy sát khí khiến không khí cũng có đặc khó thở, báo hiệu trận chiến xảy ra. Bỗng một tiếng nói vang lên từ phía chiếc ghế mà bấy lâu nay Lý Trầm Châu vẫn đề đó đợi Cự Sa quay lại :

- Muốn vui vẻ hả, điều này cũng dễ thôi mà ...

Cả đám giật mình quay lại nhìn kẻ vừa tới, chúng không biết được đó là ai mà lại có thể nhẹ nhàng xuất hiện mà không kẻ nào phát hiện được. Chỉ có Lý Trầm Châu run run, anh ta biết kẻ tới là ai, xô cả đám sang hai bên anh ta lao tới hét lớn :

- Cự Sa đại vương, thực sự là ngài sao ?!

- Khắc khắc, không phải ta thì là thằng mẹ nào chứ hả ? Lâu không gặp mà quên cả giọng của thằng này rồi sao ?! – Cự Sa nhếch mép cười.

Cả đám nghe thế biết được đây chính là Cự Sa, tức thì một tên bước tới nói :

- Vậy ra đây là Cự Sa đại vương sao, cuối cùng thì ngài cũng tới. Vậy Lý đại ca, anh có thể thực hiện lời hứa rồi chứ ?!

- Mẹ kiếp, đại vương vừa trở về chưa kịp nghỉ ngơi ! – Lý Trầm Châu sùng sỏ, lúc này đã muốn ra tay lập tức.

- Bình tĩnh đi nào tiểu Lý ! – Cự Sa nói rồi quay sang phía tên vừa tới : - Được, được muốn chơi hả ? Tất nhiên là được chứ, nhưng đã chơi thì phải chơi lớn ! – Nói đoạn Cự Sa im lặng cười mỉm.

- Chơi lớn ? – Cả đám đồng thanh chờ đợi lời tiếp theo của Cự Sa.

- Khắc khắc, lần này ta sẽ chơi cho cả thế giới phải biết được Cự Sa ta đã quay trở lại ! Tiểu Lý cho thuyền tới Đồ La Thành. – Cự Sa cười phấn khích.
- Sao...sao cơ, ngài muốn chơi ở đó sao ?! – Cả đám thuyền viên ai ai cũng giật mình khi nghe tới.
- Sao hả, chẳng phải muốn chơi thật vui sao ? Khắc khắc, đi với Cự Sa ta đã chơi thì phải chơi thật lớn, chơi thật vui, kẻ nào không có gan có thể lập tức phản khởi đây. Truyện "Tân Thế Giới" được copy từ diễn đàn Luong Son Bac (LuongSonBac.com)

Cả đám nghe Cự Sa nói, nhìn vẻ tự tin đó lập tức phấn khích hơn hàng chục lần, cả đám kêu gào ầm ĩ huyên náo :

- Đúng, đã chơi thì phải thế ! Đi theo Cự Sa đại vương đúng là chính xác !

Cả chiến hạm như loạn lên, tiếng hò hét vang trời, ai ai cũng phấn khích. Cự Sa Chiến Hạm đã nhắm thẳng tới Đồ La Thành. Rốt cuộc nơi đó là nơi như nào ? Lần này Cự Sa sẽ chơi lớn tới đâu ? Kết cục ra sao ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Gặp Lại Lam Hỏa

Trác Thanh bí mật tới gặp Lam Hỏa, hai người đang ngồi đối diện trong một căn phòng, nhưng ngoài ra không còn ai hết, vậy Lam Thiên đâu ?!

- Đã nghĩ ra kế rồi sao, quả nhiên trí tuệ hơn người ! – Vừa gặp Lam Hỏa đã lên tiếng tán thưởng Trác Thanh.

- Cũng chưa hẳn, nhưng có lẽ ngài sẽ muốn biết. – Trác Thanh khi nói chuyện vẫn luôn giữ vẻ mặt kiêu ngạo, tự tin khiến người đối diện có cảm giác khác nhau. Kẻ yếu thì e dè, lo sợ, còn với kẻ mạnh thì có thể là khó chịu, chướng mắt hay cũng có thể là tán thưởng, khâm phục.

Chỉ thấy Lam Hỏa im lặng nhìn Trác Thanh, chờ đợi xem điều tiếp theo hắn nói là gì.

- Chẳng hay đã lâu ngài không gặp tiểu đệ thân thiết của mình, liệu có còn muốn gặp lại hay không ?! – Trác Thanh cười mỉm.

Lam Hỏa nghe tới liền nhíu mày :

- Ý người là ...

- Ha ha, chẳng là tôi bất ngờ có duyên gặp được quý nhân, không biết ý của ngài thế nào. Tôi nghĩ cậu ta có lẽ rất mong gặp ngài đó ! – Trác Thanh nói đầy ẩn ý.

Lam Hỏa im lặng suy nghĩ gì đó, hồi lâu vẫn chưa cất lời. Cuối cùng, anh ta thở dài, nhưng ánh mắt bỗng sắc lạnh hơn, như vừa nghĩ ra gì đó :

- Hừm, nói vậy người đang giữ nó sao ?! – Lam Hỏa hỏi nhưng Trác Thanh im lặng không trả lời, chỉ khẽ mỉm cười. Lam Hỏa hiểu ý, nói tiếp : - Được, dù sao cũng đã lâu rồi, ta có một số chuyện muốn đối chất với nó !

Trác Thanh như mở cờ, trong bụng thầm mỉm cười, nhưng ngoài mặt vẫn là nét mặt lạnh tanh với nụ cười vô hồn, giả tạo thường thấy :

- Tất nhiên, việc gia đình đoàn tụ thật là việc vui, ai ai cũng mừng. Tuy nhiên... ừm... tôi cũng đã tốn không ít công sức mới mời được đại nhân vật về...

Nói tới đây, Trác Thanh liền im lặng không nói gì tiếp, chỉ tiếp tục cười mà nhìn Lam Hỏa như chờ đợi. Đương nhiên, đã nhiều năm trôi qua, Lam Hỏa sửa đổi khá nhiều, bớt nóng nảy hơn và đầu óc cũng lạnh lẽo hơn nhiều. Dù rất khó chịu nhưng đối phương đang nắm đằng chuôi, Lam Hỏa cố giữ nét mặt bình tĩnh đáp lời :

- Tất nhiên sẽ không để bên người chịu thiệt. Về chuyện đó sẽ chuyển sang chủ lực là ta, bên người chỉ cần hỗ trợ. Không điều kiện gì thêm nữa, đồng ý hay không là tùy ở người !

“Hừm, ai bảo tên này không biết dùng đầu óc chứ ! Đám tình báo đúng là ăn hại cả lũ. Thôi được, dù sao cũng tránh được tổn thất lực lượng” Trác Thanh nghĩ thầm trong đầu, bên trong đã đồng ý nhưng ngoài mặt vẫn còn tỏ vẻ suy nghĩ đắn đo, chưa quyết định. Sau vài hồi quay đầu, đảo mắt, Trác Thanh mới tỏ vẻ thờ dài bất lực mà đồng ý. Một lúc sau, Lam Hỏa lên một xe ngựa mà Trác Thanh gọi tới, bên trong hoàn toàn kín mít khó nhìn ra bên ngoài. Đi một hồi, cả hai tới một cứ địa bí mật của Trác Thanh, chỗ này chỉ mình hắn và những thuộc hạ cực thân tin dưới trướng hắn mới biết được. Lam Hỏa được đưa vào bên trong, tới một căn phòng, Trác Thanh chỉ tay tới và nói :

- Không làm phiền việc đoàn tụ của ngài. Cứ tự nhiên, thoải mái thời gian, sẽ không có ai làm phiền được !

Lam Hỏa không trả lời, bước tới mở cửa phòng, bên trong là Lam Thiên đang bị trói chặt trên một chiếc ghế. Bốn mắt nhìn nhau, Lam Hỏa hơi tỏ chút ngạc nhiên, còn Lam Thiên há hốc mồm, kinh ngạc lấp ló :

- Hòa ca... là huynh thật sao !

Lam Hòa thoáng chốc ngạc nhiên rồi lấy lại vẻ im lặng, lạnh lùng tiến đến, lấy một chiếc ghế đặt phía đối diện rồi ngồi xuống nói :

- Bỏ trốn bao lâu, sao lại tới nỗi này.

- Đệ... – Lam Thiên muốn lập tức thanh minh, nhưng nhìn vẻ lãnh đạm của đại ca mình thì lại im lặng, cúi đầu mà nói tiếp : - Là câu chuyện dài.

- Tốt, ta cũng không có thời gian để nghe. Đệ nên biết nếu là ta năm xưa thì đã một chương giết đệ rồi. – Nói tới đây Lam Hòa thấy Lam Thiên ngược lên nhìn mình rồi lại im lặng cúi xuống, anh ta nghĩ thầm gì đó trong đầu rồi nói tiếp : - Nhưng ta cũng không thể mãi là kẻ như thế. Phù.. chỉ là muốn biết tại sao năm xưa đệ lại làm vậy !

- Thực sự, việc đó không phải là do đệ, khi đệ tới thì cha đã ... – Nói tới đây Lam Thiên run run không kiềm nén được cảm xúc, hai mắt của anh ươn ướt. Cổ trần tỉnh, Lam Thiên nhìn chằm chằm vào Lam Hòa mà nói : -Đệ như nào, chắc chắn huynh là người hiểu rõ nhất. Lẽ nào đến huynh còn không tin đệ !

Lam Hòa nghe tới vẫn im lặng nhìn Lam Thiên không nói gì, khẽ đảo mắt suy nghĩ gì đó một hồi, anh ta vẫn tiếp tục giữ vẻ lãnh đạm nói :

- Quả thực, ta cũng không tin là đệ có thể làm chuyện đó. Nhưng khi đó Sái thúc quả quyết rằng là do đệ làm.

- Ngoài huynh ra thì Sái thúc cũng là người thân thiết và hiểu đệ nhất kia mà, sao thúc ấy có thể nghĩ đệ làm chứ ! – Lam Thiên nói với vẻ đầy đau khổ.

- Hừm, năm đó quả thật ta còn quá ngu ngốc, hoàn toàn tin vào lời ông ta. Nhưng vài năm qua, ta âm thầm giữ mình để điều tra, đến nay ta đã có thể hoàn toàn khẳng định được hung thủ của tất cả mọi sự việc, ám sát phụ vương, đồ hết mọi tội lỗi cho đệ là kẻ nào ! – Những lời của Lam Hòa khiến Lam Thiên như bừng tỉnh, thấp sáng hi vọng rửa mọi tiếng oan của anh.

- Huy...huynh thật sự đã biết được hung thủ rồi sao ?!

- Phải, năm xưa ta còn chưa dám chắc chắn, nhưng hôm nay gặp đệ, ta đã có thể khẳng định được... hung thủ năm xưa chính là Lam Sái ! – Lam Hòa nghiêm nghị nói.

- Sao...sao cơ ? Sao có thể là Sái thúc được, huynh không nhầm chứ ?! – Lam Thiên kinh ngạc, anh ta vẫn chưa thể tin được những lời Lam Hòa vừa nói.

- Ta có thể chắc chắn. Năm xưa ông ta công cáo với tất cả mọi người rằng mọi việc đều là do đệ làm, khi ta nói muốn điều tra lại sự việc thì ông ta hoàn toàn bác bỏ đi, khẳng định hung thủ chính là đệ. Sau đó tuy ta lên ngôi vị nhưng mọi quyền hành đều bị ông ta thu tóm. Kết bệ phải với những kẻ chức vị cao, đồng thời liên tục kết thân với các vị tướng, thu nạp nuôi binh để đàn áp tất cả những người chống đối. Qua đó ta có thể khẳng định, năm xưa ông ta đã muốn đoạt quyền. – Lam Hòa nói với vẻ đầy tức giận.

- Sái thúc thật sự là người như vậy sao ?! – Lam Thiên lắp bắp nói thầm nghĩ về người thúc thúc vui tính, đầy thân thiết năm xưa. Anh ta vẫn không thể tin nổi ông ta là người như vậy. Nhưng hiện giờ sự việc hiện hiện trước mắt, sao có thể không tin được.

- Phải, dù ông ta không thành công do ta được người dân ủng hộ kẻ vị. Nhưng những năm gần đây, liên tục các anh em huynh đệ của chúng ta kẻ mất tích, người bỗng lâm bệnh mà mất đầy bí ẩn. Có thể thấy ta sẽ sớm trở thành nạn nhân mà thôi, chắc chắn khi đó ông ta sẽ nghiêm nhiên lên ngôi. Bởi hiện giờ chỉ còn ta và đệ còn sống !

Những lời Lam Hòa vừa nói khiến Lam Thiên thất kinh. Quả thật nếu toàn bộ anh em của anh ta đã chết, thì khi Lam Hòa bị hại thì Lam Sái chắc chắn là người được toàn bộ mọi người tin tưởng tin nhiệm cho ngôi vị. Nhưng điều khiến Lam Thiên đau đớn và không ngờ nhất lại chính là người thúc thúc mà anh đầy kính trọng lại là kẻ lòng tin dạ thủ đến như vậy. Không hiểu từ đâu một sức mạnh trong Lam Thiên bộc phát, chấn động cả căn phòng, khiến Lam Hòa cũng phải vận khí phòng thân. Nghe thấy tiếng động lớn, đám binh lính vội chạy tới thì thấy bên trong phòng lúc này là Lam Hòa đang ngã ra đất, đồng thời toàn bộ xích trói Lam Thiên đều bị phá nát, văng hết ra, còn Lam Thiên đang đứng sừng sững về mặt đầy tức giận, sát khí không ngừng tỏa ra. Đám lính dưới trướng Trác Thanh thấy vậy lập tức vận khí, sẵn sàng tấn công thì bất ngờ thấy Lam Hòa đứng dậy ra hiệu dừng lại.

- Người này ta sẽ cùng ta ra khỏi đây !

Đám lính nghe Lam Hòa nói thì ngơ ngác không biết nên làm thế nào. Trác Thanh không ở đây, y đã đi đâu ? Không có mệnh lệnh của y liệu đám lính có để Lam Hòa và Lam Thiên rời đi ?

Lúc này Cửu Vân Long đang vận toàn tốc lực để trở lại đại trại đã bị tên sát nhân tấn công. Rốt cuộc tại sao anh ta lại phải hốt hoảng trở về nơi đã bị tàn phá rồi, chỉ thoáng thấy Cửu Vân Long cản chặt mỗi lần bấm :

- Làm ơn đừng có xảy ra việc gì !

Quay trở lại khi anh ta ở trong ngôi miếu, sau khi đọc được những dòng ám hiệu, hóa ra nó có nghĩa là : “Trở về ngôi làng để nhận xác thằng nhóc loi chơi cạnh người !”. Đám người này biết được Cửu Vân Long sẽ tới đây, và lại theo lời lẽ thì có vẻ chúng và anh ta biết khá rõ về nhau, rốt cuộc quan hệ của họ là như nào. Cửu Vân Long quay lại đại trại, lúc này không hề thấy Hầu Vương đâu cả, chỉ thấy bốn kẻ trùm kín đầu giống như lời ông cụ miêu tả. Rõ ràng bọn chúng chính là đám người đó, nhưng còn tên xâm hình rỗng ở cánh tay đâu, lẽ nào hắn ta đang núp chờ cơ hội, hay hắn ta đang giữ Hầu

Vương, Cửu Vân Long gần giọng :

- Mau giao nộp người !
- Ha ha, mẹ kiếp, đúng là khẩu xuất cuồng ngôn. Gan người càng ngày càng lớn đó.
- Còn lo cho thằng nhóc đó ư, lo cho bản thân mình đi !
- Im lặng, trở về cùng bọn ta thì mạng người còn giữ được.
- Chịu tội đi !

Bốn tên thi nhau trả lời, đe dọa Cửu Vân Long, có vẻ bọn họ đều quen nhau. Tuy nhiên Cửu Vân Long hoàn toàn không để ý gì đến lời của đám trùm đầu.

- Nếu cậu ta có mệnh hệ gì, các người đều không được chết tốt đâu ! – Cửu Vân Long nghiêng răng đe dọa.

Cả bầu không khí tràn ngập mùi sát khí, đám người trùm đầu vây Cửu Vân Long ở giữa, tất cả ngưng thần tụ khí, đại chiến sắp xảy ra rồi !

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đô La Thành

Đám người vây quanh Cửu Vân Long từ từ rút thủ đao hai bên hông, tất cả tám thanh đều có chuôi hình đầu rồng. Lúc này Cửu Vân Long trong lòng cực kì lo lắng cho an nguy của Hầu Vương anh muốn tốc chiến tốc thắng một cách nhanh nhất, lập tức vận mười phần sức mạnh, khí thế kinh hồn, cát bụi từ phía bị cuốn lên mù mịt. Đám người kia cũng không vừa, sau màn phủ đầu của Cửu Vân Long lập tức cổ thủ, luân phiên tấn công từ các hướng, từ thế bị động dần dần lấy lại được cục diện cân bằng. Về phía Cửu Vân Long dù một đánh bốn nhưng vẫn không hề rơi vào thế hạ phong, ngược lại liên tục xuất chiêu ép đối phương không thể trả đòn, dù gấp nhưng không hề loạn, chiêu chiêu đều có sự tính toán chuẩn xác, chưa hề để lộ sơ hở khiến bốn tên trùm đầu nhất thời chưa thể phản công. Tuy nhiên dù Cửu Vân Long dù vẫn chiếm thế thượng phong nhưng lại không thể một kích tất sát, đám địch thủ cũng thể hiện bọn họ đều là những kẻ lão luyện từng trải, hơn thế còn phối hợp, bọc lót cho nhau cực kì nhuần nhuyễn, một tên để lộ sơ hở thì lập tức người bên cạnh trám vào. Hai bên đã giao tranh hơn trăm chiêu nhưng vẫn chưa phá vỡ được thế cân bằng, Cửu Vân Long vẫn dùng Thiết Long Thể suốt từ đầu trận đánh đến giờ, nhưng lúc này anh đã nhận thấy sơ hở chí mạng. Một trong bốn tên có phần gấp gáp, vận lực mạnh hơn ba tên còn lại, trận đồ phối hợp của bốn tên yêu cầu tất cả đều phải vận lực gần như ngang nhau, không được hơn cũng không được kém, bởi nó sẽ gây ra sự mất cân bằng. Lúc này hẳn ta sơ sẩy, khiến ba tên còn lại bị khựng nhịp, phải điều chỉnh lực khiến tốc độ bị chậm đi trong giây lát, nhưng Cửu Vân Long nào để chúng kịp làm vậy, vận Lôi Long Thể khiến anh có tốc độ như một tia sét tấn công tên mắc sai lầm. Không tên nào kịp phản ứng, tên bị tấn công lập tức phải bỏ mạng sau cú sốc điện của Cửu Vân Long, ngay sau đó ba tên còn lại cũng lập tức vỡ trận, lần lượt từng tên ngã xuống. Tuy nhiên Cửu Vân Long giữ lại mạng cho một tên, lúc này anh đang nắm lấy cổ hắn, anh nghiêng răng gần giọng :

- Một cơ hội cuối cùng cho người !

Tên kia chỉ cười nhạt đáp :

- Thử quay về cái trại người trốn mấy ngày trước xem, có thể kịp nhận xác của chúng đó, ha ha haaaaa ...

Dứt lời, hắn ta bộc phát sức mạnh, muốn ngọc đá cùng nát, nhưng Cửu Vân Long đã kịp thoát khỏi phạm vi sát thương của vụ nổ, đồng thời anh cũng lập tức phi thân về trại nhỏ mà mấy ngày trước anh cùng Hầu Vương trú chân. Những lời cuối cùng vừa rồi liên tục vang lên trong đầu Cửu Vân Long, liệu anh có trở về kịp không ? Căn trại đó có phải chịu số phận giống đại trại, tận diệt hoàn toàn ? Hầu Vương hiện tại ra sao ? Trong đầu Cửu Vân Long ngổn ngang câu hỏi, còn lòng anh thì nóng như có lửa đốt, chưa bao giờ anh bị quay đến tối tăm mặt mũi như này.

Trên mặt biển, một chiến hạm lớn đang rẽ sóng lướt nhanh, nhìn kĩ thì ra đó chính là Cự Sa Chiến Hạm. Chẳng phải đích đến của nó là Đô La Thành hay sao, rốt cuộc bọn chúng muốn tới đó để làm gì. Sơ lược về Đô La Thành một chút thì đây là tòa thành phồn hoa, sang trọng bậc nhất. Nơi đây được xây dựng lên để cho đám vương tôn quý tộc, đại gia lăm tiền nhiều của đến để ăn chơi hưởng thụ. Bên trong tòa thành có sông bạc lớn nhất thế giới, ngoài ra còn vô vàn những trường đua, sân cá độ, những trò tiêu khiển đầy bạo lực máu me của thế giới ngầm. Do tính chất của nó nên tòa thành còn được gọi là Thành Phố Ánh Sáng, bởi nơi đây chưa bao giờ không có ánh đèn điện liên tục sáng rực rỡ suốt cả ngày lẫn đêm. Đồng thời thu nhập ước tính mỗi năm của Đô La Thành lên tới 1/10 tổng thu nhập cả thế giới đủ để thấy nơi đây phồn hoa tới cỡ nào, chỉ với một tòa thành diện tích cỡ nhỏ mà thu nhập đủ để khiến nhiều quốc gia lớn cũng phải phát thèm. Do tập trung phát triển kinh tế nên quân đội đều là lính đánh thuê ở nhiều nơi tụ tập về, đám người này đều vì lương bổng cao mà bán mạng, ngoài ra do ở gần Hoàng Kim Thành cho nên mỗi năm Đô La Thành đều bỏ ra một khoản lớn để có được sự bảo trợ của Hoàng Kim Thành, và còn có quan hệ với rất nhiều kẻ tiếng tăm có thế lực khác, nhờ thế mà nơi đây không bị cướp bóc bởi các thế lực khác. Ông trùm của tòa thành này chỉ một số ít người chức cao vọng trọng hoặc giàu có hàng đầu thế giới mới có thể gặp mặt, cho nên người đời chỉ được nghe truyền miệng, người thì nói ông ta là một gã béo suốt ngày chỉ biết ăn chơi hưởng lạc, người thì nói ông ta cực kỳ phong độ, bất kỳ lúc nào cũng đều toát ra phong thái hoàng giả, cũng có lời đồn rằng ông ta thực chất là một ông già sắp xuống lỗ, cả ngày chỉ nằm một chỗ, thực hư thế nào thực sự chưa thể bàn tới. Lúc này bên trong sông bạc của Đô La Thành đang cực kỳ huyền ảo, có thể nói sông bạc này chưa lúc nào ngớt người. Nhiều kẻ có tiền thậm

chỉ còn ở đây đã vài năm mà không thêm bước ra ngoài nửa bước, bởi nơi đây chỉ cần có tiền thì đều được phục vụ như những ông hoàng, tất cả nhu cầu đều có thể được thỏa mãn, không hề thiếu thốn bất kì gì cả. Không ít người kiếm được cả một gia sản ở nơi đây, nhưng số người tán gia bại sản thì không kể xiết, rất nhiều kẻ trước đây là người đức cao vọng trọng, có tiếng tăm nhưng bị cuốn vào ham mê đỏ đen ở nơi đây đến trắng tay, không còn gì cả, nhiều người không chịu nổi nhục nhã của số phận không tiền bạc phải tự tử, chết thảm đã đành nhưng có khi còn kéo theo cả gia đình, hay hàng trăm, nghìn gia đình khác đang làm việc cho bọn họ. Cả đám người, ai có thú riêng của người nấy đều đang đắm mình vào trong các bàn bạc đỏ đen, bỗng có một tiếng hô lớn vang lên khiến tất cả đều phải quay ra để nhìn :

- Nhìn... nhìn kia, là Đồ Vương.

Người vừa bước vào trước hàng nghìn ánh mắt suýt xoa, trầm trồ là Đồ Vương, ông hoàng cờ bạc ở nơi đây. Kể từ khi ông ta tới đây chưa từng có một kẻ nào có thể thắng được ông ta ở những trò cờ bạc đỏ đen, cho nên ông ta cực kỳ nổi tiếng. Đồ Vương vừa tới lập tức có người đến dẫn đường, đưa ông ta tới một căn phòng sang trọng, kín đáo nhất. Bên trong phòng toàn là những kẻ tiếng tăm khác, tỷ phú giàu nhất thế giới Bảo Kim, Dịch Thiên Hạ phó giáo chủ của Hắc Huyết Giáo. Đồ Vương bước tới ngồi xuống một ghế trống.

- Ha ha, lão Đồ nay đến muộn thế, bắt bọn ta đợi mãi. – Bảo Kim lên tiếng.

- Chẳng phải vẫn chưa đủ người hay sao, Ông Trùm đâu, giờ này ông ta phải ở đây rồi chứ ?! – Đồ Vương đáp.

Lúc này trên bàn bốn ghế đã đủ ba, chỉ còn một ghế trống phía đối diện Đồ Vương.

- Chắc, thuộc hạ của ông ta nói ông ta bỗng ốm đột xuất, hôm nay không thể chơi được. – Dịch Thiên Hạ nét mặt cực kì vênh váo, lúc nào cũng nhìn kẻ khác với tư thế ngẩng cao đầu nhìn đời bằng nửa con mắt nói.

- Hà, vậy chẳng phải thiếu người sao, thế thì chơi bởi gì nữa ! Thôi ta đi xem đua ngựa còn hơn, thật là mất thời gian, hẹn bọn ta đến rồi lại cáo bệnh mà được sao ! – Bảo Kim hơi gắt gỏng đoạn định đứng lên bỏ đi.

Lập tức một người hầu bước đến :

- Đại nhân xin đừng nóng, Ông Trùm không tới được nhưng đã mời người khác tới thay, mong ngài chờ thêm vài phút, có lẽ vị đại nhân đó cũng sắp tới rồi !

- Hm... lần này lại mời kẻ nào đến đây ?! Cái tên này lại dùng bọn ta để tạo mối quan hệ rồi ! – Từ lời Dịch Thiên Hạ cho thấy bốn người thường chơi cùng nhau, tuy nhiên ông trùm cũng không ít lần mời người có quyền lực khác đến thay mình, mục đích tạo quan hệ.

Ba người cũng không phải đợi lâu cho lắm, chưa đầy một phút sau, cánh cửa phòng mở ra, một bóng đen bước vào phòng.

- Hừm, là ông sao... – Bảo Kim hơi ngạc nhiên, tuy thế có vẻ ông ta biết người mới đến là ai.

- Ha ha, để các vị đợi lâu, thật thất lễ quá ! – Người vừa tới bước đến ngồi xuống chiếc ghế còn trống : - Vậy chúng ta chơi gì đây ?

Dịch Thiên Hạ không nói gì, cho thấy ông ta cũng biết người vừa đến.

- Để xem, hôm nay chơi gì cho thú vị... – Đồ Vương vẫn vẻ lãnh đạm thờ ơ nói.

Có vẻ tất cả ba người đều có quen biết với người vừa đến, vậy đó là ai ?! Tại một trường đua mô tô, một thanh niên trẻ tuổi đang chuẩn bị cho chiếc xe của mình trước cuộc đua. Nhìn kĩ thì đó chính là Lý Minh, anh ta chẳng phải cùng người bạn của mình là Trần Khải gia nhập vào đội quân của Hoàng Kim Thành sao nay lại ở đây, và anh bạn Trần Khải đang ở đâu, sao lại không có mặt cùng anh ta ở đây. Hóa ra sau khi hai người ra nhập, đã được điều tới bảo an ở Đồ La Thành, do nơi đây chẳng thể xảy ra vụ việc nào lớn ngoài vài vụ xô xát nhỏ cho nên công việc cực kì nhàn nhã, đồng thời cũng cực nhàn chán. Lý Minh rảnh rỗi thường tham gia đua xe để tìm niềm vui. Bước ra đường đua, ngoài anh ta ra còn có năm tay đua khác, bọn họ đều nhắm vào giải thưởng với khoản tiền kèch xù, còn Lý Minh thì không quan tâm lắm tới nó, anh chỉ muốn tìm cảm hứng để quên đi những ngày nhàm chán. Đường đua là một không gian thực mà ảo, rộng 90 mét vuông, nhưng xây dựng như một căn nhà nhiều tầng, khán giả bên ngoài nhìn hoàn toàn rõ bên trong, nhưng tay đua thì phải đội mũ bảo hiểm đặc biệt, khiến những bức tường xuyên thấu trở thành những bức tường bình thường, che chắn hoàn toàn tầm nhìn, các tay đua phải hướng tới đích là đi từ trên tầng thượng xuống được điểm cuối cùng ở dưới đất, từ điểm xuất phát tới đích cực nhiều đường rẽ, không ít đoạn cua tử thần, cũng không ít ngõ cụt, giống như một mê cung vậy. Cho nên các tay đua không chỉ cần nhanh mà còn phải chuẩn xác ở từng khúc cua, chuẩn xác ở những đoạn đường chọn đi và cần thêm may mắn trong đó nữa. Ngoài ra, ở nhiều đoạn còn có hố tử thần, tay đua có thực lực mà may mắn thì coi như là rút ngắn được đoạn đường, xuống dưới nhanh hơn, nhưng cũng không ít kẻ mất mạng bởi chúng cho nên họ phải lựa chọn giữa việc lao tới, hoặc quay đầu lại chọn đường khác. Cuộc đua thu hút khá nhiều con bạc tới cá độ, đặt cược cho nhiều người muốn tham gia do tiền thưởng lớn, ngoài ra đường đua cực kì thú vị cho nên không ít kẻ có máu phiêu lưu mạo hiểm muốn tham gia để thử sức như Lý Minh. Lúc này, cuộc đua sắp bắt đầu, cả sáu tay đua đều ngưng thần chờ đợi tiếng súng hiệu lệnh, “Đoàng”, tiếng động vừa phát ra lập tức các xe đua rú ga lao đi, cả khán đài như nổ tung, tiếng cổ vũ vang lên không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đại Chiến Trong Thành

Trước mặt các tay đua lúc này chia ra rất nhiều ngã đường, mỗi người tự chọn cho mình một đường rồi chia ra. Đã qua vài đoạn rẽ nhưng đằng sau Lý Minh vẫn có một tay đua khác kè kè phía sau, dường như hắn ta muốn thử sức. Lý Minh khẽ cười nhạt rồi lập tức tăng tốc, liên tục chọn những đoạn cua khó, tốc độ xử lý diễn ra chóng mặt, tuy nhiên tay đua bám theo sau cũng rất cứng tay, đã qua hàng chục đoạn cua nhưng vẫn có thể bám theo sau Lý Minh như hình với bóng. Lý Minh hơi nóng mặt nhưng lại cũng cảm thấy thú vị, anh khẽ cười :

- Xem ra cũng có chút thú vị ! – Bỗng hai mắt của Lý Minh sáng bừng lên : - Ha, cho người chút kinh hỷ !

Đoạn đường phía trước mặt chính là một hồ tử thần, nếu có thể thuận lợi thì sẽ rút ngắn được đoạn đường đáng kể để xuống tầng dưới, Lý Minh càng lúc càng tăng tốc, liệu tay đua đằng sau có bỏ cuộc quay đầu. Không, hắn ta cũng tăng tốc bám theo, giữ nguyên khoảng cách. Lý Minh sẽ lao xuống, tất cả khán giả trên khán đài im lặng hồi hộp chờ đợi. Tới rồi, nhưng anh ta lại không lao xuống, ngoặt đầu xe, Lý Minh làm tất cả hã hốc mồm kinh ngạc khi anh ta đang phóng như bay trên tường. Một việc còn khó hơn cả lao xuống tầng dưới, xưa nay hiếm được chiêm ngưỡng, tay đua bám theo có vẻ kinh ngạc không ngờ tới được, hắn rú ga bốc đầu phi vọt lên giữa không trung, nhưng đoạn hồ cực xa, nếu không phải theo cách của Lý Minh thì không thể nào vượt qua được. Tay đua kia lao được tới 2/3 quãng đường thì dần bị hút xuống, “Ầm”, một cú rơi mạnh, nhưng chiếc xe đua cực tốt cộng với tay lái vững khiến hắn giữ được thăng bằng sau vài mét chệch choạc. Dừng xe, hắn ta đưa mắt lên trên nhìn thăm nghĩ điều gì đó, rồi tiếp tục phóng đi, còn Lý Minh lúc này đã vượt qua đoạn hồ, anh cũng đang tiếp tục đường đua của mình.

- Ha, cũng cứng đấy nhưng chưa đủ, muốn bám đuôi ư, còn phải luyện nhiều ! – Lý Minh hoàn toàn vượt trên cơ đối thủ, anh cảm thấy tự hào về bản thân. Nói gì chứ đua xe thì anh ta hoàn toàn có thể xưng bá.

Lúc này trên bờ biển gần Đô La Thành một chiếc hạm đang âm thầm neo vào một vùng vắng người, từ trên tàu hàng trăm tay đô con vạm vỡ lũ lượt kéo xuống nhằm thẳng tòa thành mà tiến tới. Bên trong thành mọi người vẫn ăn chơi hưởng thụ như mọi ngày thường khác mà không hề biết rằng một con phong ba sắp ập đến. Canh gác ngoài cửa thành khá lỏng lẻo bởi nơi đây chưa từng có vụ đụng độ nào lớn xảy ra cả, ngoài hai tên lính trực ca bắt buộc thì đám người khác kẻ không ở sông bãi thì cũng ở trường đua ...

- Haizz, mẹ nó, chán chết mất, bao giờ mới hết ca đây ! – Một tên lính trực uể oải : - Này định trốn trực hả ?!

- Mẹ kiếp, đi tiểu cũng không được hả. – Tên còn lại bực tức.

Một lúc sau vẫn chưa thấy tên kia đâu, tên lính còn lại tỏ ra bực bội :

- Sao lâu thế nhỉ, không lẽ nó trốn đi chơi thật rồi !

Nghĩ vậy hắn ta lập tức đứng dậy bước ra ngoài, nhưng vừa ra tới cửa thì một dáng người to lớn sừng sững đứng trước mặt hắn, tên lính chỉ kịp nhìn thấy một điệu cười nham nhở mà chẳng kịp nhận ra kẻ trước mặt dùng thủ pháp gì để kết liễu mình.

- Khắc khắc, vào thôi anh em. – Kẻ tới chính là Cự Sa, hắn vừa dứt lời tức đám người theo sau ồ ạt xông vào.

Bọn người Cự Sa không những cướp bóc mà còn mặc sức chém giết, chẳng thèm lý lẽ gì cả, chỉ làm theo ý của bản thân. Cả đám cuồng đồ nhện đã lâu ngày, nay được bộc phát không gì kìm nén nổi, nhiều tên ác nhân còn giết người bằng những thủ pháp cực kỳ tàn nhẫn, tiếng la hét vang trời. Lúc này Lý Minh cũng vừa hoàn thành cuộc đua, anh hoàn toàn xứng đáng vô địch, nhưng cũng cùng lúc đó một tên lính chạy tới hét vang :

- Mau... mau có... có biến...

Lý Minh mau chóng nhận ra có kẻ tấn công, anh mặc kệ giải thưởng và đám người đang tung hô mình, chạy vội tới phòng nghị cảm bộ đàm và hét lớn :

- Mau chóng tập hợp toàn bộ tới cổng phía Tây !! Nhắc lại triệu tập toàn bộ binh lính có khả năng chiến đấu tới cổng phía Tây ngay lập tức !

Đồng thời sau Lý Minh cũng phi ra ngoài trường đua nhắm thẳng cổng Tây mà tới.

- Trần Khải đang ở đâu rồi ? – Lý Minh hỏi một tên lính khác đang trên đường cùng mình.

- Cậu ta đang ở đấu trường. – Tay lính trả lời.

- Cho người tới gọi cậu ta, bảo đang làm gì cũng lập tức dừng lại để tới cổng Tây. – Lý Minh gấp gáp.

- Rõ thưa đội trưởng ! – Tay lính lập tức đổi hướng tới đấu trường.

Tiếng còi hú báo động vang lên khắp cả Đô La Thành, khá nhiều người đã biết được sự việc nhờ tin tức tình báo, dần dần lan truyền sang tất cả mọi người, các nơi bắt đầu loạn hết lên.

- Hình như bên ngoài xảy ra chuyện gì hả ? – Đổ Vương khẽ ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa.

Tức thì có một thanh niên trẻ tuổi bước tới cười nói :

- Không sao, chỉ là việc nhỏ, chúng tôi sẽ lập tức xử lý !

Người thanh niên trẻ tuổi chỉ mới hai lăm, hai sáu nhưng toàn thân toát ra phong thái vương giả, đồng thời trên mặt lúc nào cũng nở một nụ cười thân thiện, toát lên vẻ tự tin.

- Ô chẳng phải là Tiêu Đình sao ?! Chẳng lẽ Ông Trùm cũng tới đây rồi hả ? – Bảo Kim tỏ ra khá hồ hởi khi thấy nhân vật trước mặt.

Người thanh niên trẻ tuổi có tên Tiêu Đình này là thuộc hạ thân tín nhất của Ông Trùm, luôn kề kề như hình với bóng sau lưng ông ta.

- Thật tiếc quá, Ông Trùm vẫn đang tình duyên nghỉ ngơi. – Tiêu Đình cười đáp : - Mọi người cứ tự nhiên, tôi còn công việc phải xử lý, sau khi xong nhất định quay trở lại để tạ lỗi.

Ngoài đại sảnh ở sông bạc lúc này đang rất hỗn loạn, lòng người đầy hoang mang về những kẻ hung thần ác sát ngoài kia, ai ai cũng lo cho tính mạng và tiền bạc của mình. Tiêu Đình từ trong bước ra, vẻ mặt tươi cười bình tĩnh nói lớn trấn an :

- Chắc quý vị đều đã biết việc xảy ra ở cổng Tây. Nhưng mong mọi người yên tâm, tôi đã cử đội đặc nhiệm tới giải quyết, chắc chắn mọi chuyện sẽ lại yên ổn đâu vào đấy trong chốc lát, xin mọi người cứ yên tâm tiếp tục chơi vui vẻ. Ngoài ra chúng tôi xin đền bù cho mỗi người 100 thẻ, mong mọi người nhận lấy thay lời xin lỗi của chúng tôi !

Thấy Tiêu Đình bình tĩnh, đồng thời 100 thẻ ở sông có giá trị liên thành cực lớn, đám người trong sảnh dần cảm thấy yên tâm, đồng thời vỗ tay hoan hô lớn rồi ai nấy tiếp tục quay trở lại bàn tiếp tục chơi. Sau khi ổn định cục diện, Tiêu Đình quay sang khẽ hỏi một tên thuộc hạ theo sau :

- Thế nào rồi ?

- Dạ thưa, đã tập hợp đám lính đánh thuê và đám chiến tướng của Hoàng Kim thành, tất cả đang xuất phát đến cổng Tây để dẹp loạn. Ngoài ra đã cử người sang cầu viện ở Hoàng Kim Thành để phòng sự việc xảy ra ngoài tầm kiểm soát. – Tên thuộc hạ đáp.

Chỉ thấy Tiêu Đình khẽ mỉm cười đầy bí ẩn rồi lăm bắm khẽ :

- Ta thấy chẳng cần phải cầu viện Hoàng Kim Thành làm gì đâu !

Rồi từ từ trở vào trong. Lúc này trong một đấu trường ngầm, trên võ đài là hai kẻ to lớn hơn người bình thường khá nhiều, cả hai đang lao vào tấn công nhau đầy điên loạn, đám khán giả vây quanh võ đài hò hét cổ vũ, khung cảnh máu me rợn người. Nhìn kĩ hơn, trên võ đài là Trần Khải và một đấu sĩ khác, dù Trần Khải đã to lớn, nhưng tên kia thậm chí còn kinh khủng hơn, Trần Khải chỉ cao đến ngực hắn, còn so với người bình thường thì chỉ đứng đến bụng. Hiện tại Trần Khải đang chỉ biết đứng im chịu trận, tên đấu sĩ kia say máu tấn công điên cuồng, được thể không tha như muốn ăn tươi nuốt sống đối thủ trước mặt.

- Hay, ha ha, giết nó...

- Mẹ mày, đặt hết cửa mày rồi đó, đừng có thua !

- Sao lại đặt thẳng ăn hại này chứ, đã nợ lại chồng thêm nợ rồi ...

- Tốt lắm, hạ gục nó đi. Ha ha, ăn lớn rồi !

Dưới võ đài đám khán giả hò hét cổ vũ càng khiến đấu sĩ bên trên hăng máu, điên cuồng hơn. “Rầm”, một tiếng động lớn vang lên khiến cả trường đấu đang lớn tiếng bất ngờ im bật, tất cả trợn mắt há mồm kinh ngạc. Trần Khải đang trong thế bị dồn ép bỗng bất ngờ phản công, một quyền đánh nát đầu tên đấu sĩ kia, sau đó anh ta đứng đó mỉm cười man dại về đầy thỏa mãn. Dưới khán đài dần dần ồn ào huyền não trở lại, tiếng vỗ tay khen hay vang lên không ngớt, bọn họ đã quá quen với cảnh giết chóc này, chỉ là ngạc nhiên trong một phút khi Trần Khải có thể từ thế thua thành thắng chỉ sau một đòn.

- Grào... – Trần Khải gầm lớn đi lại xung quanh tỏ vẻ đắc ý như muốn còn kẻ nào muốn khiêu chiến thì hãy thượng đài.

Bất ngờ từ bên dưới một tay lao lên, khán giả lại hò hét ầm ĩ, ra kèo với nhau bắt xem kẻ nào sẽ thắng. Bỗng thấy Trần Khải nghiêm mặt, lao xuống võ đài rồi theo sau người vừa tới, hóa ra đó là người lính nhận lệnh của Lý Minh tới. Cả hai trở xuống khiến đám khán giả ngạc nhiên, cả bọn chửi mắng si và không ngớt. Hồi sau là hai đấu sĩ khác thượng đài, cảnh đánh giết, bạo lực đầy máu me lại tiếp tục. Ngoài cổng Tây, quân đội của Lý Minh đã chạm mặt đám người của Cự Sa, đôi bên lao vào nhau mà đánh giết. Lý Minh chưa vội lao vào mà nhìn xung quanh một hồi rồi chọn một kẻ mà lao tới tấn công, tất nhiên kẻ được nhắm tới phải là kẻ mà anh ta nhận thấy võ nghệ cao cường, có tư chất cầm đầu. Lý Minh muốn mong chóng dẹp yên loạn, đã đối đầu với kẻ được nhắm tới, liệu đó có phải Cự Sa ? Kết quả trận chiến sẽ ra sao ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nhân Duyên 1

Cửu Vân Long vừa trở về tiểu trại đã lại phải chứng kiến khung cảnh hoang tàn nơi đây, nhà cửa vẫn còn đang bốc cháy âm ỉ, xác chết la liệt khắp nơi, anh cảm thấy như bầu trời sụp đổ; liên tục mấy ngày các trại bị tàn sát, dù là người già hay trẻ nhỏ cũng không toàn mạng nhưng kẻ thù ác vẫn nhờn nhợt thậm chí khiêu khích bằng đủ trò, thù đoạn đủ để khiến bất kì người đứng đầu nào cũng cảm thấy bất lực, đau đớn khó gượng nổi. Cửu Vân Long đứng chôn chân tại chỗ, im lặng không thốt nổi nên lời, anh dường như thấy được cảnh giết chóc vừa xảy ra, cảm nhận được đau đớn của những thi thể kia. Bất ngờ Cửu Vân Long nhận thấy những kí hiệu để lại ở một tầng đá lớn gần cổng trại, bước tới để nhìn cho rõ hơn, miệng khẽ lẩm bầm :

- Trở lại ngôi miếu để kết thúc cuộc chơi.

Cửu Vân Long cảm thấy mặt mình nóng phừng phừng, tất cả những mạng sống kia mà hắn ta chỉ coi như trò chơi sao. Anh ta cắn răng thề chết cũng phải cho tên sát nhân kia gánh chịu hậu quả hắn gây ra, nghĩ đoạn anh lao người vụt đi.

Trở lại nơi giam giữ Lam Thiên, cả đám người đang vây quanh hai anh em. Lam Hóa giọng đanh thép muốn lập tức rời đi, nhưng đám lính chỉ vâng lệnh của Trác Thanh, chưa có lệnh của anh ta, đám lính không thể để hai người đi. Nếu đã như vậy, chỉ có cách giết ra, Lam Hóa đằng đằng sát khí nói :

- Cơ hội cuối của các ngươi, sau ba giây nếu vẫn còn cản đường thì đừng trách ta.

Vừa nói Lam Hóa vừa ngậm vận công, sát khí từ phía anh ta tỏa ra dồn ép đám lính khiến bọn chúng trong vô thức lùi lại vài bước, nhưng chưa có lệnh của Trác Thanh, bọn chúng vẫn phải cố gắng đứng vững tại chỗ. Lam Hóa tức điên, hai tay đã muốn động, vừa lúc này bỗng xuất hiện một quái nhân, khắp cả gương mặt bị che phủ bởi mái tóc dài khiến người đối diện cũng không thể nhìn được diện mạo, quái nhân vừa tới, đám lính lập tức rẽ lối.

- Vô Diện đại nhân ! – Đám lính đồng thanh chào quái nhân vừa đến.

- Ừm – Quái nhân vừa tới là thân tín của Trác Thanh, kẻ này hành tung bí ẩn, ngay cả Tư Mã cũng không biết đến. Hắn khẽ đưa tay lên, đám lính hiểu ý lập tức rút đi, đội chỉ còn lại ba người, Vô Diện cười nói, nhưng giọng yếu ớt như một kẻ bệnh hoạn sắp chết :

- Đầu thế để quý nhân bản tay bởi trò giết chóc được. Trác đại nhân có việc gấp đã rời đi trước, thật có lỗi với đại vương.

- Không cần nhiều lời, ta muốn đưa người đi, ngươi cản... hay không ?! – Lam Hóa hỏi nhưng hàm ý đầy đe dọa.

- Đương nhiên tiểu nhân sao dám cản ngài, Trác đại nhân cũng đã để lại lệnh phải nghe theo mọi ý muốn của ngài. Chỉ là mong ngài cho một đặc ân. – Vô Diện đáp.

- ... – Lam Hóa im lặng chờ đợi, nếu yêu cầu quá đáng thì anh lập tức ra tay giết kẻ trước mặt.

- Ngài muốn rời đi, chúng tôi tất nhiên phải cung kính tiễn, chỉ mong hai người rời đi bằng xe của chúng tôi. – Vô Diện giọng khàn khàn yếu ớt nói.

Lam Hóa thấy điều kiện cũng chẳng có gì khó khăn, và lại lúc đầu tới đây cũng là bằng xe của bọn họ, đâu còn phương tiện nào khác để rời đi, và lại dù sao anh ta vẫn cần sự trợ giúp của đám người này, vậy là đôi bên đạt được thỏa thuận. Xe vào tận bên trong đón hai người, chỉ là bên trong hoàn toàn kín mít, không nhìn ra được bên ngoài, dù cũng không có gì to tát nhưng Lam Hóa vẫn lăm vế tỏ ra khó chịu :

- Khác nào bắt bọn ta ngồi trong cái hòm !

- Ha ha, khổ cho ngài một phen rồi, thật sự mong ngài tha lỗi ! – Vô Diện biết Lam Hóa chỉ ra vẻ nên cũng cười xòa.

Chiếc xe đưa hai anh em Lam Hóa, Lam Thiên rời bánh càng lúc càng xa, một bóng người nhìn theo từ bên trong. Đó chính là Trác Thanh, tại sao hắn ta vẫn ở đây mà lại nói đã rời đi, thực chất hắn chỉ lo nếu đụng mặt Lam Thiên có thể khiến anh ta bất mãn, nguy hại đến giao kèo với Lam Hóa nên tránh mặt đi. Chiếc xe đưa hai người đến gần địa phận Vô Tranh Quốc thì dừng lại theo lệnh của Lam Hóa. Xuống xe, Lam Hóa quay sang phía Lam Thiên nói :

- Để tạm thời tới nhà trọ ta sắp xếp, đợi thời cơ đến ta sẽ minh oan cho đệ trước mặt toàn thể mọi người, giúp đệ rửa sạch tiếng xấu.

- Được. – Lam Thiên lúc này vẫn đang rất vui mừng, trước khi rời đi cố gắng quay lại : - Đệ thật sự biết ơn huynh, cảm ơn huynh đã tin đệ !

- Có gì đâu, huynh đệ mà, ta không tốt với đệ thì tốt với ai. – Lam Hóa đáp.

Sau khi cho người sắp xếp chỗ ở cho Lam Thiên, Lam Hóa lập tức rời đi, đồng thời cho người gọi khá nhiều lãnh đạo cấp cao tới gặp ở phòng riêng của mình.

Lam Thiên đã lâu không trở về quê hương, sao anh có thể kìm nén nổi cảm xúc mà ở yên trong phòng. Vận một bộ trang phục che kín gương mặt, Lam Thiên bước đi từng bước trên đường, ngắm nhìn sự đổi thay nơi đây. Ghé vào một quán nước, Lam Thiên gọi đồ uống ưa thích của mình rồi ngồi nhắm nháp thưởng thức, đã lâu rồi anh mới được thưởng thức lại hương vị này. Khẽ phà hơi nóng sau ngum đầu, tâm hồn Lam Thiên lúc này thực sự thư thái, dường như quên hết bao mệt nhọc những ngày qua. Bỗng anh ta nghe được cuộc bàn tán của một đám người, họ tuy xì xào nhỏ, nhưng hai bên cách không bao xa, đồng thời Lam Thiên khẽ vận công tăng cường thính giác để nghe ngóng. Nghe hết câu chuyện, Lam Thiên đứng dậy tính tiền rồi rời đi, trên đường anh tiếp tục dò hỏi vài người khác về tin tức trong thành. Tình hình Vô Tranh Quốc lúc này quả thực căng thẳng hơn anh nghĩ rất nhiều, tuy biết là có nhiều biến cố, tranh đấu sau cuộc nói chuyện với Lam Hóa nhưng sự việc hoàn toàn hơn thế rất nhiều. Quốc gia lúc này tuy bên ngoài sóng yên biển lặng, ngày ngày trôi qua trong yên bình, nhìn thì bình thường không có gì xảy ra nhưng bên trong dậy sóng lớn. Lúc này phần lớn binh quyền đều nằm trong tay Lam Sái, ngoài ra ông ta được ủng hộ rất lớn của phần đông nguyên lão trong triều, mọi việc lớn nhỏ của quốc gia đều qua tay ông ta xử lý. Còn Lam Hóa chỉ có tiếng mà không có miếng, nhưng sao anh ta có thể để mọi việc cứ dễ dàng như thế, dù không ra mặt nhưng ai ai cũng hiểu anh ta

đang ngằm chuẩn bị cuộc cách mạng, lấy lại thực quyền về tay. Thời gian qua, Lam Hóa không ngừng thu binh, ngoài việc thường xuyên gặp gỡ bàn bạc riêng với những người mới, trẻ và những người bất mãn với Lam Sái trong triều, anh ta còn ra sức tạo mối quan hệ, mua chuộc các vị tướng trấn ải bên ngoài. Việc nội bộ đã rắc rối, lúc này người dân cũng đã phong phanh nghe được Lam Hóa ra mặt ủng hộ Cái Thế Đường của Tư Mã Anh Hùng trong chuyện tranh đất với Hoàng Kim Thành, mà việc giữa đôi bên lúc này căng thẳng không thể bàn bạc thành lời, chiến tranh có thể xảy ra bất cứ lúc nào, Vô Tranh Quốc mà nghiêng về Cái Thế Đường ra mặt như thế chắc chắn không tránh khỏi liên tục, phải đánh với Hoàng Kim Thành. Những sự việc lớn tiềm ẩn đầy nguy cơ như thế đều lộ rõ, chỉ là không ai biết được lúc nào thì tất cả sẽ bùng phát mà thôi. Lam Thiên có chút chán nản, lang thang trên đường suy nghĩ mông lung, anh không nghĩ được sẽ có ngày người thân trong nhà lại dẫu đã đến độ giết lẫn nhau như này, thật mong trở về tuổi thơ, vô lo vô nghĩ, mỗi ngày là một niềm vui. Nhưng con người ai cũng phải trưởng thành, phải lớn lên, phải đối mặt với những mặt trái, đen tối của cuộc đời, chỉ là Lam Thiên lúc này vẫn chưa thể chấp nhận được nó, anh vẫn chưa có tinh thần để tìm cách vượt qua chuyện này. Cứ lang thang trong những suy nghĩ, bỗng Lam Thiên giật mình khi nhận ra mình đã tới gần địa phận đang tranh chấp giữa Cái Thế Đường và Hoàng Kim Thành. Lý trí lập tức mách bảo anh rời đi khỏi đây ngay lập tức nhưng đôi chân Lam Thiên như sững lại, hai mắt anh liên tục nhìn chăm chăm vào phía trước, một cảm giác khó tả khiến Lam Thiên chững lại, không muốn bỏ đi dù anh đang đứng ở nơi nguy hiểm trùng trùng.

Cửu Vân Long lòng như lửa đốt, không thể dùng phương thức thông thường để duy chuyển, anh sử ra Lôi Long Thề, cả người phóng đi như một tia sét, tốc độ không tưởng khiến anh sớm trở lại ngôi miếu. Đến nơi, trên mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, đã mấy ngày phải di chuyển liên tục không được nghỉ ngơi, lại vừa phải vận công để dùng thần công suốt cả quãng đường dài khiến thể lực anh ta hao tổn cực nhiều. Từ bên ngoài, Cửu Vân Long đã nhận thấy từ bên trong ngôi miếu là một luồng khí bá đạo đang toát ra, nhưng chẳng thể đợi thêm, cũng như chẳng cần suy nghĩ nhiều, kẻ thù ác làm bao nhiêu chuyện bất nhân đang ở trong, Cửu Vân Long lập tức xông thẳng vào trong. Trước mặt anh ta lúc này một nam thanh niên chỉ mới hai mươi, nhưng khí chất ngang tàng, đang nở một nụ cười cao ngạo. Cửu Vân Long đưa mắt nhìn xuống cánh tay phải của hắn, quả nhiên có hình xăm rồng màu đỏ như máu nổi lên rõ ràng.

- Người thực sự là người của họ ?!

Họ mà Cửu Vân Long nhắc đến là ai. Chỉ thấy thanh niên trước mặt cười khẩy đáp :

- Phải, và người đang được đứng trước mặt Đệ Nhị Sát Thủ của tộc đó !

Lời nói vừa dứt, Cửu Vân Long sững người bàng hoàng, bất chợt kí ức về quá khứ hiện rõ mồn một. Rốt cuộc tộc mà hai người nhắc đến là gì ? Kí ức của Cửu Vân Long ra sao ? Chỉ biết rằng trận chiến giữa cả hai là không thể tránh khỏi, kết cuộc sẽ là ai thắng ai bại ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Nhân Duyên 2

Kí ức trước đây của Cửu Vân Long ủa về. Khi đó, anh chưa tới mười lăm, vô lo vô nghĩ. Là con của một gia đình tiếng tăm trong tộc, Cửu Vân Long được sự chăm sóc, dạy dỗ và chỉ bảo tận tình nhất, không phải động chân tay nhiều, thường ngày ngoài việc luyện võ ra thì anh chỉ còn việc phải nghĩ chơi gì cho hết ngày. Tuy nhiên, có một việc khiến anh cực kì bất mãn, đó là quy định hàng đầu của tộc : Nghiêm cấm bất kì thành viên nào rời khỏi tộc. Nếu trái lệnh, cả nhà sẽ phải chịu hình phạt nặng nhất. Đương nhiên hình phạt nặng nhất ở đây đó là tất cả người trong nhà đều phải chết, năm đó Cửu Vân Long là một thằng nhóc cực kì tò mò, tại sao tộc lại có điều lệnh như thế. Càng nghĩ càng khiến anh ta muốn làm trái lại luật, Cửu Vân Long vẫn thường lén trốn tất cả để ra bên ngoài, nhưng quanh đây địa hình cực kì hiểm trở, dù nhiều lần có thời gian dư dả nhưng anh ta vẫn chưa vượt ra khỏi khu rừng chứ đừng nói đến ra bên ngoài. Cho tới một hôm, Cửu Vân Long không còn chịu nổi, anh lén bỏ cả buổi luyện võ để cố gắng vượt ra khỏi khu rừng. Dù địa hình hiểm trở, sương mù thường trực nhưng Cửu Vân Long di chuyển trong rừng đã quen, lại thêm việc anh có năng khiếu, công phu võ thuật tốt nên những khó khăn này cũng giảm bớt phần nào. Nhưng có vẻ đường ra ngoài khó khăn hơn anh suy nghĩ rất nhiều, từ sáng sớm cho tới tối muộn, Cửu Vân Long lúc này mới thấy được đường trước dường như rừng cây dần thưa bớt, cảnh vật trên bầu trời cũng dễ nhìn hơn, lúc trước trong rừng sâu dù ngược lên trời cũng chỉ nhìn thấy đám cây rậm rạp che phủ kín tất cả. Cảm thấy phấn chấn hơn rất nhiều, Cửu Vân Long như quên đi mệt mỏi, anh lao nhanh tới phía trước, cuối cùng cũng vượt qua khỏi khu rừng rồi, liệu anh sẽ gặp chuyện gì tiếp theo ?

Vừa ra được khỏi khu rừng, Cửu Vân Long khựng lại, thần thờ không nhúc nhích nổi, cũng không cất lên được lời gì. Là do khung cảnh trước mắt ? Mặt trăng tròn to, cực lớn và cực rõ nổi trên làn nước tạo nên một khung cảnh huyền ảo trước mắt. Không, cảnh này đúng là rất đẹp, rất nên thơ, nhưng anh cũng đã thấy nhiều rồi; điều này Cửu Vân Long kinh ngạc sững sờ nhất chính trước mặt toàn là nước, một vùng biển lớn, từ phía không hề có một vùng đất nào khác. Hóa ra tộc của anh ở một hòn đảo độc lập, cách xa đất liền, thất vọng và chán nản, Cửu Vân Long gục xuống, ngồi im bất động, không nói gì, cũng không nghĩ được gì nữa, anh đã quá mệt, dần dần thiếp đi mà không còn để ý chuyện gì. Mãi cho đến sáng hôm sau, Cửu Vân Long mới giật mình tỉnh lại, lúc này anh mới nhận ra tính nghiêm trọng của việc mình làm. Mỗi tối trưởng tộc lại cho điểm danh toàn bộ mọi người, nhất định hôm qua mọi người đã nhận ra Cửu Vân Long không có mặt. Bây giờ anh ta mới thấy hối hận vì sự nông nổi của mình, tuy nhiên vẫn chưa biết được cái giá phải trả cho việc thiếu suy nghĩ này đắt hơn anh tưởng rất nhiều. Vội trở mình đứng lên, Cửu Vân Long lao nhanh trở về nhà, nhưng chỉ vừa tới ngoài rìa gần khu trại, anh lập tức nhận thấy sự nhốn nháo của mọi người, chắc chắn lúc này họ đang cuống cuống tìm anh, mà những người lo lắng nhất chắc hẳn là cha mẹ của Cửu Vân Long. Khẽ im lặng, Cửu Vân Long trốn về nhà, vừa trở vào, anh thấy mẹ của mình đang ngồi trước cửa, nước mắt lưng chùng, hai mắt đỏ cả lên, dường như đã khóc suốt cả đêm. Căn răng đau đớn vì hành động ngu ngốc của mình, Cửu Vân Long lao tới ôm chặt lấy mẹ mình. Chỉ thấy bà khóc lóc nói không nên lời :

- Long nhi, sao...sao bây giờ... con mới... trở về...

- Con xin lỗi, tất cả là lỗi của con, con thật sự xin lỗi ! – Cửu Vân Long hai mắt rơm rớm nước mắt khi thấy sự đau khổ của mẹ.

- Cha con... đã bị tộc trưởng ... dẫn đi rồi... – Mẹ Cửu Vân Long nức nở không thành tiếng.

- Con...con sẽ lập tức đi gặp tộc trưởng, con sẽ nhận tội chịu phạt, chắc chắn họ sẽ để cha về thôi. – Cửu Vân Long nói đoạn liền đứng phắt dậy định rời đi.

Nhưng mẹ anh lập tức giữ anh lại :

- Không... không được đâu, họ đã tuyên bố... con có ý đồ rời đi... đã phạm phải tội nặng nhất... chắc chắn họ sẽ không tha cho con đâu...

Dù vậy Cửu Vân Long vẫn quyết tới gặp tộc trưởng, anh mong dù chỉ còn một chút hi vọng nhưng họ sẽ tha cho gia đình mình. Tuy nhiên chưa kịp bước tới cửa anh đã thấy trước mặt là cha mình đang trở về, đằng sau ông là hai hộ pháp của tộc trưởng. Vừa thấy Cửu Vân Long, cha anh lập tức vận công đánh ra một đòn cực mạnh về phía sau, đẩy lui hai hộ pháp, đồng thời nện lực lao tới phía trước mặt Cửu Vân Long.

- Sao... sao còn quay về, mau... mau rời khỏi đây.

Nói đoạn ông cầm tay Cửu Vân Long kéo anh ta đi, trên đường không quên quay lại nhìn vợ mình bằng ánh mắt đầy đau khổ. Bà ta như hiểu lòng chồng, chỉ khẽ gật đầu đồng ý với quyết định của ông, ngoài ra còn gắng gượng mỉm cười. Tới giữa khu rừng, Cửu Vân Long hét lớn :

- Cha... còn mẹ, còn mẹ thì sao ?!

Đồng thời giật mạnh tay lại. Cha của Cửu Vân Long khựng lại, quay về phía anh nói với giọng đầy tuyệt vọng :

- Bọn họ đã phán quyết cả nhà ta tội chết rồi !

Cửu Vân Long không giữ nổi bình tĩnh, anh khuyu xuống, không thể đứng vững :

- Sao cơ ~ ! Tất cả, tất cả là lỗi của con, con hại cha mẹ rồi ~ ! Để con quay về, nhận tất cả tội lỗi về mình, mong tộc trưởng nể tình mà tha cho người không liên quan !

- Không được đâu, tộc trưởng đã quyết, dù là gì cũng không thể thay đổi được. Bọn ta không hề trách con, nhìn con trưởng thành từng ngày, lanh lợi thông minh, có chí tiến thủ như này đã là hạnh phúc lớn nhất của đời rồi ! – Cha Cửu Vân Long ôm anh vào lòng nói đầy tự hào.

- Là con hại hai người, là con đáng chết ~ ! – Cửu Vân Long đã không còn kìm nổi lòng mình, òa khóc như đứa trẻ lên ba.

- Ha ha, thôi nào, đàn ông thì không nên khóc như trẻ con, huống hồ sau này còn phải tự lập, sẽ còn gặp nhiều khó khăn hơn. – Cửu Vân Long nghe vậy càng khóc lớn hơn. – Trước đây ta đã sớm biết sẽ có ngày này, con là đứa trẻ ngoan nhưng lại luôn tò mò về thế giới bên ngoài. Ta đã sớm chuẩn bị. Tiếp tục đi thẳng trước mặt con sẽ đến được bờ biển, ngoài đó đã có sẵn một con thuyền.

Nói đoạn, ông dừng lại đưa tay vào túi lấy ra một quyển sách :

- Đây là bí kiếp độc môn, con có tư chất thiên phú, chắc chắn sẽ lĩnh hội được hết tinh hoa của nó. Sau này hãy sống cho cả phần của cha mẹ, nhớ chưa, phải sống cho tốt !

Dường như đã không còn thời gian cho hai cha con, một đám người đang phi tới với tốc độ cực nhanh. Cửu Vân Long bị cha đẩy mạnh đi.

- Nhớ, nhất định phải sống !

Cửu Vân Long chạy đi theo hướng cha mình chỉ, anh vừa chạy vừa quay đầu lại, chỉ nhìn được người đi đằng trước hai hộ pháp của tộc trưởng là Đệ Nhất Sát Thủ của tộc.

- Chắc, tình cảm gia đình thiêng liêng, nếu được ta thật sự không muốn làm tổn hại đến nó. – Đệ Nhất Sát Thủ nói giọng thương cảm.

- Ha ha, vậy mong anh tha cho đứa con nhỏ của chúng tôi, nó không có tội. – Cha Cửu Vân Long cổ cười đáp.

- Phải, trẻ con không có tội, nhưng còn sống được hay không thì còn tùy vào vận mệnh của nó. – Tay Đệ Nhất Sát Thủ này dường như cũng tỏ ý không đuổi cùng giết tận Cửu Vân Long.

Tuy nhiên, Cửu Vân Long muốn sống sót cũng không phải dễ dàng, với việc lênh đênh trên biển thì khó có người nào sống sót nổi nếu không gặp tàu thuyền đi qua cứu hoặc gặp được đất liền thì cái chết dần dần tới thậm chí còn đau đớn hơn.

- Ha ha, phải, tất cả tùy vào vận may của nó ! – Cha Cửu Vân Long nói đầy hi vọng, ông mong con mình gặp may mắn vượt qua kiếp nạn này. Đồng thời ông cũng đưa tay chịu trời, không phản kháng lại bởi ông biết đám người sẽ không đuổi theo nữa.

Sau đó, Cửu Vân Long lênh đênh trên biển nhiều ngày liền, cuối cùng khi anh hấp hối tưởng như đã chết thì may mắn được một ngư dân cứu sống. Người đó chính là Ngũ Tổng Sư bây giờ, sau khi cứu Cửu Vân Long, ông nuôi dạy anh lớn khôn, không những rất tốt, cho anh có được tình cảm gia đình đã mất mà còn giúp công không nhỏ để anh có được ngày hôm nay, cho nên có thể nói tình cảm của hai người gần bó không khác gì cha con.

Trở lại hiện tại, dù trước đây khá nhiều lần bị người của tộc truy sát, nhưng lần này thật sự hung hiểm hơn rất nhiều, lần đầu tiên mà xuất hiện Đệ Nhị Sát Thủ.

- Hừm, Long Tộc bây giờ cử cả một trong hai sát thủ hàng đầu tới sao, họ có vẻ không còn chịu nổi ta rồi nhỉ ! – Cửu Vân Long trầm giọng.

Tộc của Cửu Vân Long và tên sát nhân kia là Long Tộc sao ? Sơ qua một chút về bọn họ : Long Tộc như cái tên của mình, thờ bái những con rồng, có nhiều lời đồn đại về họ, có người nói bọn họ sống chung với loài rồng, cũng có người kể trước đây bọn họ đã tiêu diệt loài rồng. Do qui định khắc khe của tộc cũng như lối sống tách biệt với bên ngoài nên chẳng ai biết được. Tuy nhiên Long Tộc cũng khá nổi tiếng với những vụ ám sát, trước đây khá nhiều người thuê họ nhưng từ khi Hắc Huyết Giáo nổi lên thì bọn họ ít được biết tới hơn, phần vì khó tìm, phần vì Hắc Huyết Giáo nhận tất cả mọi vụ nên mọi người dần tìm tới đó mà quên đi Long Tộc. Đặc trưng của Long Tộc là tất cả võ công của họ đều liên quan tới rồng, cho nên cũng không ít đệ nhất cao thủ nhận ra được họ nếu có chạm trán.

Cuối cùng do trước đây là tổ chức ám sát cho nên bọn họ có một tổ chức sát thủ chỉ dưới quyền tộc trưởng, tất cả đều là cao thủ hàng đầu, nhưng hai người đứng đầu là mạnh mẽ vượt trội. Bọn họ là Đệ Nhất Sát Thủ và Đệ Nhị Sát Thủ do tộc phong, Đệ Nhị Sát Thủ được truyền lại võ công độc nhất vô nhị Huyết Hình Ma Công, do tính chất của môn công phu này nên tất cả các đời đều chết trẻ, không mấy người sống quá bốn mươi. Còn Đệ Nhất Sát Thủ thì khác, nhiều khi quyền hạn còn ngang bằng tộc trưởng (Chỉ tính trong hội sát thủ) cho nên chỉ chọn những cao thủ bậc nhất và phải có đầu óc lãnh đạo cộng thêm nhiều tố chất khác. Cho nên các đời Đệ Nhất Sát Thủ còn được tuyển chọn kĩ lưỡng hơn cả tộc trưởng, và bọn họ cũng đương nhiệm lâu hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Nhân Duyên 3 Cửu Vân Long Vs Huyết Sát Long

- Người thực sự là Đệ Nhị Sát Thủ của tộc sao ?! – Cửu Vân Long nói giọng nghi ngờ, dù sao Đệ Nhị Sát Thủ cũng cực kì quyền lực trong Long Tộc. Không phải những nhiệm vụ ám sát quan trọng thì có khi còn ít xuất hiện hơn cả Đệ Nhất Sát Thủ.

- Muốn thử ? – Tên sát nhân cười đều, rồi phát tay đánh một chưởng về phía bức tượng đồ bên cạnh : - Ha ha, lúc đầu muốn giết hán, nhưng rồi lại nghĩ nếu đánh bại người trước mặt hán, rồi trước mặt người mới giết hán thì sẽ thú vị hơn, nên ta để cho hán sống thêm chút.

Bước tượng vỡ nát, Hầu Vương từ đằng sau ngã lăn xuống. Cửu Vân Long thoáng giật mình, lập tức anh nhận ra cậu ta đang bị thương khá nặng, rõ ràng là đã giao chiến với tên sát nhân kia và thực lực đôi bên ra sao, kết quả như nào thì nhìn trước mặt là đủ rõ. Nhận thấy Hầu Vương cần sớm được chữa trị, Cửu Vân Long không chần chừ gì thêm, anh bước từng bước tới phía trước :

- Người là ... ?

- Đệ Nhị Sát Thủ đời hiện tại của Long Tộc : Huyết Sát Long. – Tên sát nhân trả lời, đồng thời cũng bước tới.

Hai bên đối diện nhau, chỉ còn cách một gang tay. Sát khí từ cả hai tỏa ra dày đặc khắp gian miếu, đồng thời lúc này cả hai đều vận công lên mức cực điểm, không chỉ bên trong mà cả bên ngoài, cát bụi cuốn mù mịt, xoáy tận lên trời. Động rồi, Cửu Vân Long xuất ra thần công Hỏa Long Thể, hỏa long từ quyền bên tay phải đánh tới với sức mạnh kinh thiên; Huyết Sát Long cũng không hề kém cạnh, hình xăm huyết long từ tay phải bùng như hiện hình, hóa ra đó là phương pháp xâm đặc biệt, máu từ cơ thể có thể xuất động từ nó ra bất kỳ lúc nào. Hai cường chiêu va chạm tạo nên một vụ nổ chấn động cả một vùng rộng lớn, cả căn miếu bị dư chấn đánh vỡ nát nổ tung. Cả hai cùng cố gắng áp sát và liên tiếp tung chiêu nhằm dồn ép đối thủ, nhưng do lối đánh có đôi phần giống nhau nên chưa ai chiếm được lợi thế. Cửu Vân Long vẫn giữ thể hỏa long, hai nắm đấm bốc cháy rừng rực, mỗi một chiêu thức đều tạo ra một luồng lửa cực mạnh gây sát thương diện rộng cực mạnh, không khí gần hai người bị nung đến nóng rực. Huyết Sát Long nhìn thì có vẻ dần bị dồn ép rơi vào thế yếu, nhưng thực chất ra sao thì chỉ hán mới biết được; cả hai liên tục trả đòn, hai luồng khí liên tục đối chọi, nhìn từ phía xa giống như hai con rồng không lồ đang giao đấu, liên tục quấn lấy, cắn xé địch thủ. Cửu Vân Long càng đánh càng mạnh, liên tục tăng nhiệt hỏa lên cao hơn, quả nhiên có tác dụng, Huyết Sát Long động tác chậm chạp đi, đồng thời khí kinh huyết long cũng giảm bớt sự hung hãn. Ngược lại, hỏa long khí của Cửu Vân Long càng được thể không tha, như một con quái vật hung hãn bỏ thẳng tới như muốn nuốt chửng kẻ thù, “ẦM”, trúng ! Một quyền cực mạnh của Cửu Vân Long đánh thẳng vào vùng bụng kẻ địch, hỏa kinh lập tức tỏa ra rồi nuốt trọn mục tiêu.

- Mạnh lắm, nhưng người không quên gì chứ ?! – Huyết Sát Long cắn chặt môi nhưng máu vẫn rỉ nơi khóe miệng.

Lời nói của Huyết Sát Long bỗng làm Cửu Vân Long giật mình, anh bất chợt nhớ Hầu Vương cũng đang ở đây và còn trong tình trạng nguy kịch. Lập tức anh đưa mắt sang liếc xem tình hình của cậu ta, quả nhiên đã trọng thương lại còn ở gần vùng chiến đấu của hai cao thủ, bị hỏa kinh của Cửu Vân Long nung nóng không khí khiến thể trạng của Hầu Vương càng kiệt quệ hơn, cậu ta lúc này đang quần quai, mồ hôi khắp người đổ ra như tắm. Cửu Vân Long thoáng chút giật mình, hỏa kinh bỗng dừng lại rồi hơi chùng xuống, khí kinh hỏa long cũng mất sự mạnh mẽ, hung bạo. Đòn tâm lý đã thành công, Huyết Sát Long chỉ chờ lúc này lập tức phòng mồm không nín nhịn bảo lưu, một dòng máu tươi bắn ra, khí kinh huyết long như được tiếp thêm sức mạnh, gào thét dữ dội, quấn chặt lấy hỏa long khí như muốn bóp nát vụn nó. Khí kinh hỏa long lúc này đang trong tình trạng cực kì nguy hiểm, nó gầm lớn, vùng vẫy nhưng vẫn không thoát ra khỏi sự kìm kẹp của huyết long khí, đó cũng là tình trạng của Cửu Vân Long, sau giây phút sai lầm để đối thủ chiếm được tiên cơ, anh đang phải vất vả chống đỡ những đòn tấn công cực kì hung hiểm của đối thủ. Huyết Sát Long đã thay đổi chiến thuật từ khi chiếm thế thượng phong, không còn tấn công liên tục, hán tự khí, giữ lực, chỉ phát tán khí vây lấy Cửu Vân Long nhằm phân tán sự tập trung, sau đó

nhắm kĩ bất kì sơ hở nhỏ nhất của địch thủ mà tấn công vào đó. Mỗi chiêu đều là đòn toàn lực, sức sát thương cực mạnh, Cửu Vân Long tâm trí có chút xao nhãng bởi sự an nguy của Hầu Vương cho nên mỗi lần bị công phá đều phải chịu tổn thương không nhiều thì ít, thể trạng dần sa sút, càng lúc càng vào thế sa lầy. Giao tranh thêm chục chiêu, Cửu Vân Long càng yếu thế rõ ràng hơn, anh nhả mặt thở dốc, chống đỡ vất vả những cường chiêu xuyên phá của đối thủ. Bên kia Huyết Sát Long ung dung, thoải mái dồn toàn lực mà tấn công, hẳn đã nắm bắt được việc Cửu Vân Long đang có tâm lý không được tốt. Điều tối kỵ trong cuộc đấu là phân tâm, hơn nữa cả hai đều là cao thủ hàng đầu, năng lực ngang ngửa, hơn kém không rõ ràng, Cửu Vân Long lại không thể xuất toàn lực bởi lo cho Hầu Vương, hậu quả cuối cùng cũng tới, tay phải của Huyết Sát Long chụm lại tạo thành một thủ đao, một phạt cực mạnh vào vùng cổ của Cửu Vân Long đánh bật cả thể thủ đồng thời rạch lên một vết rách khá lớn. Vết thương khiến Cửu Vân Long lập tức phải lùi cả chục bước về sau để lấy lại thể cân bằng, và che những sơ hở. Huyết Sát Long tính tình hiếu thắng, không thèm truy đuổi mà đứng lại nhìn đối phương mà cười đều :

- Hóa ra cũng chỉ được tới vậy, ta thật không hiểu nổi tại sao dám ăn hại trước đây không bắt được ngươi về !

Cửu Vân Long không thêm để ý đến lời của Huyết Sát Long, anh vận khí kim máu chảy ra ở miệng vết trên vùng cổ, đồng thời đưa mắt nhìn sang tình hình của Hầu Vương, nhìn cậu ta càng lúc càng yếu, tính mạng ngày một nguy hiểm hơn càng khiến anh lo lắng, mắt tập trung hơn. Chỉ thoáng trong giây phút không tập trung, một con huyết long đã nhẹ nhàng ập đến trước mặt Cửu Vân Long, may mắn phản ánh của anh cũng cực nhanh, móc một hỏa quyền từ phía dưới lập tức đánh tan nát đầu con huyết long. Chỉ thấy trước mặt Huyết Sát Long vung tay về phía Cửu Vân Long thì lập tức từ cánh tay của hắn xuất hiện năm con huyết long thể nhỏ khác lướt trong không khí lao tới phía trước nhằm thẳng mục tiêu mà giương nhanh giương vuốt. Cửu Vân Long tự khí bao quanh bản thân tạo nên một con hỏa long quấn quanh người, dễ dàng phá tan mấy con huyết long nhỏ kia, nhưng đó chỉ là hư chiêu của Huyết Sát Long, sát chiêu thật sự lập tức ập tới ngay sau khi mỗi nhữ bị phá. Hai tay chụm lại, hắn chém mạnh từ trên xuống, sức mạnh cực kì kinh khủng, khí kinh tạo nên hình thể một con huyết long khổng lồ từ trên trời bổ thẳng xuống đất. “Ủỳnhhhhh”, một tiếng nổ cực lớn vang lên, giữa làn khói bụi đang dần tan là cảnh Huyết Sát Long đang nở một nụ cười cực hung ác, còn Cửu Vân Long dù kịp thời đưa hai cánh tay vát chéo chặn đòn nhưng lúc này vẫn đang bị kinh lực dồn ép đến khuỷu chân xuống đất. Huyết Sát Long càng lúc càng gia tăng sức mạnh, dù chỉ nhích từng chút một nhưng thủ thế của Cửu Vân Long càng lúc càng yếu hơn, dường như sắp bị phá. Bất ngờ lúc này cả hai như nhận ra gì đó, cùng đưa mắt nhìn tới phía Hầu Vương, một người bỗng nhiên xuất hiện ở cạnh cậu ta, dường như đang truyền khí lực cho, được giúp đỡ thể trạng của Hầu Vương có chút tiến triển, không còn đau đớn quằn quại nữa. Cửu Vân Long thấy vậy trong lòng mừng thầm, bộc phát sức mạnh, phát khí đánh bật địch thủ ra rồi lao về phía Hầu Vương.

- Thật sự cảm ơn sự giúp đỡ của cậu ! Không biết cậu có thể giúp ta đưa cậu ta đi trị thương không ? Nhất định sau này ta sẽ trả ơn này. – Cửu Vân Long khấn khoản.

- Thấy người bị nạn sao có thể khoanh tay, tôi không biết các người có thù oán gì nhưng mạng người quan trọng, tôi sẽ đưa cậu ta đi nơi khác trị thương. Còn ơn nghĩa thì miễn cho, tôi giúp không phải để người khác mang ơn, và lại tôi cũng sợ bị người khác trả ơn lắm rồi ! – Người vừa tới thoáng nhíu mày khi nghĩ về điều gì đó.

- Ông này thật không biết lấy gì báo đáp, có thể cho tôi biết tên của cậu được chứ ? – Cửu Vân Long nói.

- Tôi là... – Suy nghĩ gì đó rồi mới tiếp tục nói : - A Lam, thật sự không cần phải trả ơn nghĩa gì cả. Nhưng tôi đưa cậu ta đi rồi, còn anh...? – A Lam hơi lo cho Cửu Vân Long khi thấy vừa rồi anh ta có vẻ yếu thế trước Huyết Sát Long.

- Không cần lo cho ta, chỉ cần cậu có thể giúp cứu mạng người này là đủ rồi ! – Cửu Vân Long đưa đầu nhìn Hầu Vương mà nhờ đối phương. Sau đó anh quay sang A Lam nói tiếp : - Sau này nếu có gặp khó khăn gì hãy tìm Cửu Vân Long của Cửu Long Thành Trại, ta nhất định giúp hết sức mình !

“Anh ta là Cửu Vân Long, trại chủ của Cửu Long Thành Trại nổi danh sao, trước đây đã từng nghe qua sức mạnh của anh ta. Quả thực mạnh như lời đồn, nhưng đối thủ của anh ta cũng không phải kẻ yếu... hm... thôi mặc kệ, dù sao cũng không phải việc của ta, cứu người này là được rồi !”, A Lam nghĩ thầm rồi vác Hầu Vương lên vai rồi rời đi :

- Vậy tôi đi trước !

Hầu Vương được đưa đi, cổ liếc nhìn Cửu Vân Long mà khẽ lẩm bẩm :

- Trại...trại chủ...

Rồi muốn nói gì đó thêm nữa nhưng lại không đủ sức. Hầu Vương được người tốt giúp đỡ, Cửu Vân Long trút bỏ được mối lo trong lòng, người nhẹ nhõm hơn hẳn. Lúc này anh bước tới phía Huyết Sát Long, ánh mắt cực kì tự tin. Cuộc đấu lại tiếp tục, lần tái chiến này kết quả sẽ ra sao ? Cửu Vân Long lấy lại tinh thần, nhưng lại có chống lại được sự hung mãnh của cường địch, nhất là một cao thủ hạng nhất được mệnh danh Đệ Nhị Sát Thủ trong Long Tộc như Huyết Sát Long ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Đánh Giết Vào Trong

Lý Minh đã nắm được đối thủ của mình, anh lao tới tung ra một cước phủ đầu, nhưng đối thủ cũng không tầm thường, nhanh lẹ né sang một bên đồng thời lập tức phản công, liên tiếp là những quyền lực nặng ngàn cân, ép Lý Minh thối lui.

- Hừm, cũng có chút bản lĩnh đó, nhưng dám tới đây làm loạn thì xui cho người rồi ! – Lý Minh nhếch mép cười gằn.

- Ha ha, to mồm lắm, nhưng ta xưa nay muốn chơi ở đâu thì chơi, muốn cãi ta ? Còn phải xem năng lực đã ! – Hóa ra địch thủ của Lý Minh chính là Lý Trầm Châu, lúc này cũng đang rất tự tin, không hề để đối thủ trong mắt.

Lý Minh không nói thêm gì, chỉ cười mỉm rồi phi tới áp sát đối thủ cùng lúc xuất ra Thiên Tàn Cước, cước cước hoa mỹ, tinh xảo, cử động chân mà còn nhuần nhuyễn hơn cả tay. Cước giáng như mưa lại có lực bạt núi khiến Lý Trầm Châu nhất thời phải thu mình chống đỡ vất vả, nhưng Lý Minh vận cước điêu luyện, đá đầu phá thế lực tức bồi thêm, Lý Trầm Châu trúng đòn mặt mày nhăn nhó vội lùi ra sau mấy bước. Chẳng lẽ bấy lâu Lý Trầm Châu chỉ chuyên tâm xây dựng hạm đội mà chảnh mảng luyện tập võ nghệ, câu trả lời là không, chỉ thấy anh ta đưa tay lên phui phui ngực rồi cười đều :

- Ra thêm chút lực vào cước đi, hay đó là toàn bộ sức mạnh của người ? Nếu thế thì ta thất vọng lắm đó !

- Còn nói cứng được ?! Được để ta cho người ngậm mồm lại ! – Lý Minh giọng đầy tự tin lại chiếm thế chủ động, lao tới tấn công.

Trong Thiên Tàn Cước đã có sẵn bộ pháp riêng của nó, cách di chuyển linh hoạt, áp sát đối thủ cực nhanh, đồng thời kết hợp cả giữa di chuyển và ra đòn cùng lúc khiến cước pháp cực kì ảo diệu, khó đoán. Chân phải của Lý Minh nhắm thẳng đầu của đối thủ mà đá tới, nhưng lúc này Lý Trầm Châu mới tung ra thực lực chân chính của mình, hất vai lên đỡ cước, ngay sau đó tạo được thế liên liên tiếp tung quyền, quyền chiêu giống như những đợt sóng liên miên bất tận. Dù cho Lý Minh vận cước tinh xảo nhưng nhất thời rơi vào thế bị động, trúng liên mấy quyền, nhưng Lý Trầm Châu nắm bắt cơ hội cực tốt, liên tục áp sát tấn công dồn dập khiến Lý Minh muốn dứt ra cũng không thể thoát nổi. Nếu cứ mãi như này tất sẽ càng lúc càng thua thiệt, Lý Minh dồn lực vào chân, định bụng tung ra một cước toàn lực nhằm đẩy lùi kẻ địch ra để lấy lại thế cân bằng, “Vụt”, xuất rồi, cước nhắm thẳng tới mặt Lý Trầm Châu mà tới, tốc độ cực nhanh. Nhưng có vẻ điều này đã nằm trong dự tính của Lý Trầm Châu, môi khẽ mỉm cười, anh ta đợi lúc này đã lâu, một cước toàn lực của Lý Minh tung ra cũng là lúc lực phòng thủ xuống thấp nhất, Lý Trầm Châu đưa tay phải ôm lấy cái chân đang đá tới, lực xoáy của cú đá cực mạnh, khiến cánh tay của anh ta rách toạc vài chỗ. Tuy nhiên như đã dự tính từ đầu, lúc này Lý Minh bị tóm, lại vừa vận toàn lực nên nhất thời khí chưa hồi, chưa thể thoát ra, Lý Trầm Châu nhắm lúc này, tung một quyền trái kinh lực giống như một con sóng thần ập tới. Lý Minh cảm nhận được sườn trái đau nhói, dường như đã gãy vài cái xương sườn, đồng thời miệng phun máu tươi, ngã ngửa ra sau. Chỉ thấy Lý Minh ôm sườn trái nằm quần quai vì đau đớn, vậy là thắng thua đã phân ? Từ xa Cự Sa ngồi nhìn toàn bộ trận chiến vừa rồi, mắt hần nhìn đắm chiêu, trong đầu nghĩ ngợi một điều gì đó. Nhưng rồi hần khẽ lắc đầu, muốn cái suy nghĩ trong đầu mình lúc này mau chóng biến mất, a ha, nhắm được con mồi rồi. Muốn quên đi những suy nghĩ lung tung thì phải chiến với kẻ mạnh, sự sống chết trong cuộc chiến sẽ khiến hần quên đi những suy nghĩ đó. Kẻ mà Cự Sa nhắm tới là ai ? Từ xa một bóng người to lớn điên cuồng lao tới phía Lý Trầm Châu.

- Gràoooo ~ ! – Người tới chính là Trần Khải, anh ta thấy Lý Minh trọng thương thì như nổi điên.

- Quái gì đây ! – Lý Trầm Châu thấy một kẻ lao tới mình hùng hổ như một con thú đói khát không thèm để ý đến gì khác ngoài con mồi thì thoáng chút giật mình, nhưng anh ta lập tức lấy lại bình tĩnh : - Hừm, tới đây nào !

Bỗng Cự Sa từ sau lao tới phía trước :

- Khắc khắc, có thể nhường cho ta tên này chứ ?!

- Nếu ngài có hứng thú ! – Lý Trầm Châu hơi ngạc nhiên nhưng nếu là ý muốn của Cự Sa thì anh ta sẽ không phản nản hay thắc mắc gì.

Nhưng Trần Khải không thèm để Cự Sa vào trong mắt, chỉ một mực gào thét muốn lao tới tấn công Lý Trầm Châu, kẻ đã đã thương Lý Minh.

- Bình tĩnh lại đi ! – Bất ngờ có tiếng hét lớn. Lý Minh sau một hồi đã bình phục được chút, nhưng chấn thương nặng, bây giờ chỉ còn bốn phần sức mạnh : - Cứ để tên đó cho tở, tên kia xem ra cũng là một trong những kẻ cầm đầu đám này, cậu xử hần đi.

- Ha ha, thằng nhóc này vẫn nói cứng được sao, thôi té đi, lần này ta tha mạng cho đó ! – Lý Trầm Châu cười khiêu khích.

- Đù bản lĩnh thì cứ thử đi ! – Lý Minh vừa rồi đã phải trả giá đắt cho thói khinh địch, tự phụ nên lần này sẽ cẩn thận hơn rất nhiều, nhưng sức lực lúc này đã thua kém đối thủ cực nhiều, liệu có đủ sức đấu tiếp.

Trần Khải theo lời Lý Minh, quay sang phía Cự Sa gầm lên thị uy, nhưng đối thủ của anh ta nào phải kẻ yếu nhược, Cự Sa khẽ cười gằn :

- Cũng lâu rồi mới có kẻ dám coi khinh ta, để xem người có bao nhiêu thú vị !!

Dứt lời trọng quyền của Cự Sa đã ập đến, một đám tùy tiện nhưng lực rồi núi lấp biển, Trần Khải còn chưa kịp phản ứng đã lình trọn quyền vào vùng bụng, cả thân hình to lớn mất trụ theo đà bay ra sau cả chục mét.

- Xem ra ta kì vọng hơi quá nhiều hã ?! – Cự Sa tỏ chút khinh bỉ cũng như cố tình khiêu khích đối phương.

Trần Khải chỉ sau một chiêu đã ngã gục ư, không, anh ta dần đứng dậy gương mặt lạnh tanh như chưa có gì xảy ra. Tiếp đó Trần Khải gầm lớn rồi lao tới, tay phải từ trên cao xuống, “Ầm”, nếu là người khác thì đã vội tránh, nhưng Cự Sa lại không phải người thường, hần thích lấy cứng đấu cứng, đưa tay phải lên cản chiêu đồng thời từ tay trái vận lực liên tung một đám thôi son khác vào bụng Trần Khải khiến anh ta lần hai bật ngửa ra sau. Nhưng lần này Trần Khải chỉ thối lui vài bước, vẫn có thể đứng vững mà không ngã, Cự Sa định thần nhìn kĩ thì thấy xung quanh thân thể Trần Khải bao bọc một luồng khí cô đặc.

- Ô, một thằng nhóc con có được Bất Hoại Kim Thân sao ?! Khắc khắc, tốt, lần này ta phải đánh cho sừng tay mới được, để xem quyền ta cứng hay

người người cứng ! – Cự Sa cười lớn tỏ vẻ khoái chí.

Sau đó Cự Sa lao tới liên tiếp tung hàng chục quyền, Trần Khải gần như không thể chống đỡ, trúng toàn bộ đòn, quyền quyền chẳng cần hoa mỹ, tung ra là trúng, kinh lực kinh người. Nhưng Trần Khải càng đánh càng hăng, dù liên tiếp trúng quyền nhưng càng lúc càng trả đòn lại nhiều hơn, dù chưa chạm được vào đối thủ nhưng ít nhiều cũng cản lại thế công đi một chút.

- Khắc khắc, thú vị, có chút thú vị rồi đó ! – Cự Sa cười điên cuồng.

Tiếp tục, lúc này hẳn ta chẳng thêm né đòn nữa, chân chính lấy công đầu công, cả hai người quyền qua cước lại đánh lẫn nhau thoáng chốc đã ra hơn trăm chiêu. Cự Sa cũng đã trúng không ít quyền, nhưng chỉ có thể kích thích ý chí chiến đấu điên cuồng của hắn hơn mà thôi, Trần Khải lần đầu gặp một kẻ còn dẻo dai dẻo hơn cả mình thì trong lòng cũng có chút trùng xuống. Cự Sa tung ra tuyệt học của mình là Cự Sa Quyền, Trần Khải trúng đòn ở vai lập tức kinh động nhận thấy nơi trúng quyền cảm giác như bị xé toạc ra, sau đó như cứ hàng chục con quái vật thi nhau cắn xé vai của mình. Lần đầu có cảm giác kinh hãi này, Trần Khải nhất thời kinh tâm hoảng sợ, thối lui mấy bước, tâm lý đã loạn, mất đi tiền cơ, liền sau đó là hàng chục quyền của Cự Sa đánh tới.

- Cự Sa Quyền : Cắn xé !! – Cự Sa hét lớn.

Liên tiếp trúng quyền, nhưng lần này vết thương phát sinh dị thường khác hẳn lúc trước, Trần Khải thất kinh khi trước mặt như thấy cả đàn cá mập đang vây quanh mình và thi nhau nhe hàm lao tới. Bất Hoại Kim Thân của cậu ta bị phá rồi, chỉ thấy Trần Khải quỳ gục xuống, toàn thân đầy những vết thương đang rỉ máu, không cựa quậy được gì thêm. Cự Sa lúc này đã mạnh tới cực điểm, chỉ vừa xuất ra thực lực chân chính đã dễ dàng hạ gục đối thủ, hẳn thờ ơ nhìn đối thủ mình vừa đánh gục rồi quay sang phía khác. Cuộc chiến của Lý Trầm Châu và Lý Minh vẫn đang diễn ra, Lý Minh lúc này sức lực còn chưa tới phân nửa, chỉ miễn cưỡng tiếp tục tái đầu chứ chẳng thể gây nên đột biến. “Khốn kiếp, chờ ngày có cơ hội thăng tiến mà lại thảm hại như này sao ?! Không, không được, ta nhất định phải trèo lên đỉnh quyền lực !”, Lý Minh thầm nghĩ trong bụng, cùng lúc bộc phát sức mạnh, toàn bộ sức lực cuối cùng dồn vào một chiêu. Một cước tung ra chẳng còn giữ vẻ hoa mỹ, mà thối như điện xẹt, chớp mắt đánh tới phía đối thủ. Lý Trầm Châu thoáng chút giật mình khi đối thủ vẫn tung ra được hiểm chiêu, nhưng bản năng chiến đấu đã có sẵn, thân thể di chuyển theo bản năng, kịp thời lách đầu sang trái, đồng thời tung một quyền về phía Lý Minh, lúc này cậu ta đã như đèn cạn dầu, tung một cước cuối cùng đã không còn sức chống đỡ, trúng quyền lập tức ngã gục xuống. Lý Trầm Châu đã thực sự hạ gục được đối thủ, nhưng cước cuối vừa rồi cũng rạch một vết sẹo dài trên má phải của anh ta.

- Hừm, khá đấy thẳng nhóc ! – Lý Trầm Châu khẽ tán thưởng đối thủ rồi quay sang phía Cự Sa.

Cự Sa nhìn được Lý Trầm Châu đã hạ đối thủ, lập tức quay đầu tiến thẳng về phía trung tâm thành, Lý Trầm Châu thấy vậy hô lớn :

- Cuộc vui thực sự ở trước mặt kia, tất cả tiến lên nào !

Chỉ nghe thấy tiếng hò hét âm ỉ hưởng ứng, cả đám người hưng phấn, bậm trợn tiến tới phía nội thành. Hạm đội của Cự Sa đã hạ gục vòng phòng thủ bên ngoài của Đô La Thành và đang tiến vào trong, chuyện gì sẽ xảy ra khi bọn họ đặt chân tới đó ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Sông Bạc

Đám người Cự Sa đã đánh bại đội quân bảo vệ khu cổng thành của Đô La Thành và đang nhanh chóng tiến vào trong, tới đâu bọn chúng lập tức xộc thẳng vào những điểm làm ăn của thành như nhà hàng, khu vui chơi, khách sạn... không hề thêm cướp bóc gì cả, bọn chúng chỉ tàn phá, giết chóc để thỏa mãn thú vui của mình mà thôi. Bên trong sông bạc của Đô La Thành lúc này vẫn là cảnh ăn chơi bình thường, dường như cả đám người đều chưa biết tin tức gì mới. Một cảnh vệ hốt hải chạy thẳng vào trong, xông tới một căn phòng lớn ở tầng trên cùng hét vang từ bên ngoài cửa :

- Đại... đại nhân, không ổn rồi... !!

Chỉ thấy bên trong vọng ra một giọng nói nhẹ nhàng, chậm rãi và bình tĩnh :

- Có gì vào bên trong nói, đừng có làm kinh động các vị khách ở dưới.

Hai tay vệ sĩ bên ngoài hiểu ý, đứng tránh sang một bên để tay cảnh vệ vào trong. Bước vào, bên trong là một căn phòng rộng lớn sang trọng, hiện đại, đối diện cửa vào là bức tường bằng kính nhìn toàn cảnh ra bên ngoài, cảnh vật Đô La Thành từ trên đây nhìn xuống thật lộng lẫy. Cùng ở gần đó là một bộ bàn ghế cực kì tinh xảo, người đang ngồi trên ghế làm việc không ai khác chính là Tiêu Đình, cánh tay phải của Ông Trùm, chủ nhân Đô La Thành.

- Lại có chuyện gì sao ? – Tiêu Đình chỉ liếc mắt nhìn tay cảnh vệ hỏi rồi lại cắm cúi vào đồng giấy tờ trên bàn.

- Thưa ngài, vẫn là đám tới gây rối, bọn chúng đã gần tới được trung tâm, chốc nữa thôi là có thể tới sông bạc rồi ạ. – Tay cảnh vệ dù lúc nãy rất hốt hoảng nhưng khi bước vào phòng thì cố gắng lấy lại bình tĩnh, chậm rãi thưa chuyện, hẳn hiểu tính tình của kẻ trước mặt.

- Vậy sao... – Tiêu Đình thoáng chút ngạc nhiên, ngừng mắt lên nhìn suy tư, nhưng rồi lại tiếp tục làm việc : - Không ngờ đám người đó cũng có chút bản

lính. Nhưng từ đầu ta đã chẳng trông chờ vào đám người của Hoàng Kim Thành rồi, dù sao đám lính đánh thuê ta đưa về sẽ dẹp yên ổn chuyện thôi, không cần phải lo lắng làm gì.

Chỉ thấy tay cảnh vệ run run, mồm cứ mấp máy gì đó nhưng lại không dám mở lời.

- Có gì sao ? Cứ nói thẳng ra đi, đừng làm mất thời gian của ta.

Thấy Tiêu Đình nói vậy, tay cảnh vệ lập tức nói tiếp :

- Dạ thưa ngài, tên cầm đầu đám lính đánh thuê đã bị hạ rồi ạ ! – Nói đến đây tay cảnh vệ bỗng im bật, không dám nói gì thêm, hai chân run rẩy, cả người đổ mồ hôi lạnh, hấn sợ, thực sự lúc này hấn đang rất sợ hãi.

Thấy Tiêu Đình từ từ ngẩng đầu lên nhìn khiến hấn càng run sợ hơn, nếu Tiêu Đình nổi giận thì sẽ thế nào đây, hấn thật chẳng dám nghĩ tiếp. Bỗng bên dưới có tiếng ồn ào, náo loạn.

- Là...là bọn chúng... bọn chúng đã tới đây rồi... – Tay cảnh vệ buột miệng lờ lờ, ngay lập tức giật mình nhận ra sai lầm của mình, hấn lập tức cúi gầm mặt không dám ngẩng lên nhìn người đối diện.

Tiêu Đình có tức giận, sẽ nổi cơn như nào đây ? Không, chỉ thấy anh ta đứng dậy khỏi bàn, chậm rãi đi tới, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, bình tĩnh :

- Hừm, đám người này khá hơn ta nghĩ rồi đây. Nhưng không sao, vẫn không phải lo, có ta ở đây dù trời sập cũng có thể gánh được, gọi toàn bộ cảnh vệ và lính ở trong nhà và gần đây tới sảnh cho ta. Đích thân ta sẽ tới xem bọn chúng ba đầu sáu tay như nào mà có bản lĩnh thế ! – Tiêu Đình nét mặt cực kì tự tin, cao ngạo nói.

Tay cảnh vệ nghe được những lời này thì như mở cờ trong bụng, thoát khỏi hiểm cảnh hấn sợ, lập tức tuân lệnh rồi rút nhanh ra ngoài. Về phía Tiêu Đình, anh ta lúc này vẫn bình thản, từ tốn bước tới cửa phòng lấy chiếc áo vét khoác lên người rồi mới mở cửa bước ra, hai tay vệ sĩ bên ngoài lập tức theo sát đằng sau, cả ba tiến tới thang máy xuống đại sảnh. Bên dưới sảnh lớn lúc này, đám người Cự Sa đã tiến được vào, đang gây ra một sự náo loạn lớn, đám khách tới chơi, kẻ sợ hãi chạy ra, kẻ chôn chân tại chỗ, phần nhiều đều kiểm cho mình những chỗ an toàn ở gần đám cảnh vệ, cũng có vài kẻ số má, không biết sợ đứng đối mặt. Một tay khách bước tới đứng đối diện với Cự Sa, rồi hét lớn vào mặt y :

- Đám người các người không biết sống chết là gì sao, dám tới đây gây rối ? – Dường như cũng biết võ công và còn rất tự tin vào bản lĩnh của mình. Nhưng liệu có đủ để cân Cự Sa.

Câu trả lời lập tức đến, Cự Sa đưa tay xoa xoa đầu rồi cười toe toét :

- Không biết sống chết ? Khắc khắc, phải, phải.

Cự Sa nói xong cứ đứng đó xoa xoa cái đầu trọc mà cười, cũng chẳng hề làm gì kẻ khinh thường mình, lẽ nào tên khách này là cao thủ ẩn thân khiến cho Cự Sa cảm nhận được khí nên chưa dám động thủ.

- Mẹ nó, hóa ra là một tên điên ! Biết điều thì mau cút đi cho khuất mắt, kéo ta ra tay...

Tên khách còn chưa kịp nói hết câu thì đầu đã bị Cự Sa vịn ngược ra sau, y xuất thủ quá nhanh khiến cho tay khách kia còn chưa kịp cảm nhận cơn đau đã mất mạng. Ra tay xong bỗng Cự Sa im bật, không cười nói gì cả, hấn tỏ ra cáu giận gì đó, rồi lăm lăm :

- Mẹ kiếp, tự nhiên lại xuất thủ ngu xuẩn ! – Cự Sa tự chửi mình khiến cho tất cả mọi người từ thủ hạ đến khách chơi, nhân viên và cảnh vệ sòng bạc đều cảm thấy khó hiểu, tại sao hấn lại tự si và mình. Có phải là Cự Sa lo sợ điều sẽ xảy ra tiếp sau : - Đúng là ngu xuẩn thật, càng nghĩ càng thấy ngu xuẩn ! Mẹ kiếp, đáng nhẽ ta phải từ từ vịn đầu hấn để hấn cảm nhận được đau đớn mãnh liệt nhất.

Hóa ra là Cự Sa tự chửi mình vì đã ra tay giết tên kia quá nhanh, quá dễ dàng cho hấn, tiếp sau đó Cự Sa lại từ từ nở một nụ cười đầy vẻ hung tàn ác sát, khiến cho ai nhìn cũng thấy lạnh người :

- Các người không được ngu ngốc như ta đó !

Cự Sa dứt lời, đám thuộc hạ như hiểu ý, lập tức cười lớn rồi điên cuồng lao tới, tạo nên một cuộc chém giết đẫm máu. Hai bên lao vào nhau, trận loạn chiến diễn ra, hạm đội Cự Sa đều là những tên điên cuồng khát máu, còn được dẫn dắt bởi Lý Trầm Châu nên khí thế át người, đám cảnh vệ tuy biết chút võ nghệ phòng thân nhưng chưa trải qua nhiều trận chiến nên ít kinh nghiệm, lại không có cao thủ thực sự chỉ huy nên chỉ miễn cưỡng chống trả yếu ớt, dường như sắp không chịu nổi. Từ bên ngoài đám lính đánh thuê triệu tập tới ủa vào giúp, nhưng dù chúng thực lực không kém đám người Cự Sa mà không có người chỉ đạo nên chiến thuật hỗn loạn, chỉ kéo được lại chút thế cân bằng dù đông người hơn. Cự Sa không thấy có kẻ nào đáng quan tâm, hấn bước đi từ từ giữa trận chiến mà ngó quanh, cũng chẳng có kẻ nào dám tới gần cản bước hấn cả. Hai bên vẫn đang chiến đấu, thế trận giằng co bởi người của Đồ La Thành đông gấp hai, ba lần, nhưng đám người Cự Sa thế trận chặt chẽ, lại đang say máu, hung hăng hơn hấn. Thế trận đang dần nghiêng về đám người Cự Sa thì bỗng có những tiếng chỉ đạo lớn vang lên, cùng với đó là hai bóng đen xộc tới từ hai bên trái phải, công phu quyền cước có vẻ ngang ngửa với cả Lý Trầm Châu, được cao thủ trợ giúp lại có chiến thuật bài bản, đám lính của Đồ La Thành lại vốn đông hơn nên dễ dàng lấy lại thế phản công, ép dần đám người Cự Sa về giữa sảnh. Lúc này hai bên mới dường lại, Lý Trầm Châu biết đã có cao thủ thực sự tới giúp đám người kia nên cũng không khinh cử vọng động, cho người của mình tập trung, dàn lại đội hình. Đám lính của Đồ La Thành vây kín vòng ngoài, nhìn kĩ lại hai bóng đen vừa tới giúp chính là hai tay vệ sĩ của Tiêu Đình, cả hai đang đưa tay chỉ đạo đám cảnh vệ lập trận, có thể thấy không chỉ thân thủ khá mà năng lực đánh trận cũng cao. Bỗng từ phía trên cao có tiếng nói vang xuống :

- Ha ha, tôi được đây đúng là có bản lĩnh lớn rồi đó ! Nhưng cổ quá thì dễ quá cổ đó ! Dù sao ta cũng đang thiếu nhân tài, chỉ cần các người làm cho ta thì các người sẽ được sống sung sướng không khác gì vua chúa, sao hả ?

Người vừa tới chính là Tiêu Đình, nhìn dáng vẻ ngạo mạn của anh ta đứng từ trên lầu mà nói vọng xuống khiến cả đám người Cự Sa đều thấy chướng mắt, Lý Trầm Châu thấy tên tiểu tử còn trẻ mà lớn tiếng, kiêu ngạo thì tức giận :

- Mẹ nó, không ngờ một thằng nhãi ranh cũng có thể quản lý được nơi này, thảo nào lại toàn đám ăn hại, không được tên nào ra hồn !

Đám người Cự Sa nghe vậy cười lớn, tỏ vẻ khinh bỉ, tán thành lời nói của Lý Trầm Châu. Đám lính đánh thuê và cảnh vệ của Đô La Thành thì tỏ ra bức tức, muốn lập tức xông tới đánh gục đám người trước mặt, còn Tiêu Đình vẫn mỉm cười bình tĩnh như không :

- Ta vất cho các người một cơ hội, là các người không nắm lấy đó ! Xưa nay ta không ép ai, cũng không muốn mất thời gian với những kẻ ngu ngốc, lúc nữa thì đừng mất công van xin, cũng đừng nói ta vô tình ! – Tiêu Đình nói đoạn thì cảm nhận được gì đó, liền quay đầu bỏ đi.

Châu Thuận Thủy thấy vậy thì càng bức tức không thôi, dồn lực bật mạnh lao tới, muốn lập tức lấy mạng kẻ phía trước, nhưng nào dễ được như ý thế, một tay vệ sĩ lao tới cản đường, hai người thì động thủ thì đám người bên dưới cũng lại xông vào nhau tạo nên một cuộc tàn sát khác. Còn Tiêu Đình, anh ta cảm nhận được có kẻ tới gian phòng VIP, khí thế toát ra bá đạo nên khiến anh ta lập tức đi theo. Bước đi gấp gáp bỗng anh ta dừng lại, mắt nhìn thấy kẻ trước mặt đang đứng trước một căn phòng VIP và còn đang sắp mở cửa bước vào thì bỗng dừng lại tại đó, không tới gần cản thêm nữa, chỉ nhíu mày mỉm cười kì lạ. Tại sao Tiêu Đình lại dừng bước, chẳng phải anh ta lo kẻ tới sẽ gây ra hỗn loạn cho các vị khách VIP, khiến ảnh hưởng danh tiếng và thu nhập của Đô La Thành sao ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Suy Tính

Hầu Vương được người tốt giúp đỡ, đã được cứu đi, Cửu Vân Long trút bỏ được gánh nặng, tâm tình khá hơn, lần tái đấu tiếp theo với Huyết Sát Long chắc chắn sẽ thể hiện được toàn bộ thực lực chân chính. Nhưng dù sao hiện tại thương thế của Cửu Vân Long cũng nặng hơn rất nhiều, thực lực đã giảm sút, anh ta sẽ làm gì, chỉ thấy Cửu Vân Long ngưng thần tụ khí, không hề tấn công ồ ạt, vũ bão, anh ta thả lỏng toàn thân, đôi mắt đầy tự tin từ từ nhắm lại. Nhưng chẳng phải như thế sẽ tạo cơ hội cho đối thủ, Huyết Sát Long thấy đối phương đang cố hồi khí thì rất muốn tấn công, nhưng hiện tại hắn vẫn chôn chân tại chỗ, bởi hắn nhận ra được toàn thân của Cửu Vân Long lúc này kín kẽ lạ thường, không có một chút sơ hở dù hai mắt nhắm lại, toàn thân không hề thủ thế. Nhưng không phát hiện được sơ hở không có nghĩa là đứng nhìn đối thủ hồi khí, lập tức hai con huyết long cỡ vừa từ hình xăm trên tay Huyết Sát Long phóng sang hai phía trái phải rồi nhắm vào Cửu Vân Long, đồng thời hắn ta cũng lao vọt thân mình đến. Hai con huyết long từ hai bên, Huyết Sát Long từ trước mặt, cả ba đã tiến tới sát, Cửu Vân Long sẽ làm gì, đợi đến khi tất cả chỉ còn cách nhau một bước chân, đôi mắt của anh ta như bùng tỉnh, khẽ đẩy thân hình về sau một bước để tránh, rồi lập tức sau đó hai cánh tay đưa về sau, ở hai nắm đấm đã tụ luồng khí cực lớn. Hai con huyết long đâm thẳng vào người Huyết Sát Long, nhưng nó chúng chỉ nhập vào cơ thể của hắn lập tức chứ không hề gây ra ảnh hưởng nào, cùng lúc khi cả hai hoàn toàn nhập vào thân thể, Huyết Sát Long cũng tung ra một quyền với toàn lực, sức mạnh kinh thiên về phía đối thủ. Cửu Vân Long cũng bộc phát sức mạnh, song quyền đánh thẳng về phía trước, vận hóa long thể, song quyền như nhập lại với nhau đánh ra một luồng lửa khổng lồ về phía kẻ địch. “ẦM ~”, hai cường chiêu va chạm tạo nên chấn động kinh hồn, mặt đất ở xung quanh bị chấn động vỡ nát biến dạng. A Lam đưa Hầu Vương đã rời đi được một lúc, nhưng vẫn cảm thấy được chấn động kinh khủng, đưa đầu nhìn lại, anh ta thấy một vùng lớn khói bụi mù tóa lên tận trời xanh, mây và khói như hòa vào làm một, không còn phân biệt được, nhìn trông chừng mây trên cao hạ xuống tận mặt đất vậy. “Trận đánh kinh khủng thật, liệu có mấy người có sức mạnh đáng sợ như vậy, ...hm... mình có thể đạt tới trình độ thực lực đó không nhỉ ?! Haizz, mình nghĩ gì vậy nhỉ, thật chẳng mong không còn những cảnh chém giết như này !”, A Lam thầm nghĩ rồi quay đầu rời đi. Trở lại hiện trường trận đấu, liệu sau pha đối đầu vừa rồi sẽ có kết cục như nào, là lưỡng bại câu thương, ngọc đá cùng tan hay ai là kẻ thắng. Không, hòa long quyền vừa rồi xuất ra chỉ để cản lại thế công của kẻ địch, Huyết Sát Long tuy bị chấn lùi lại vài bước nhưng không mấy may thương tích gì cho lắm, về phía Cửu Vân Long cũng vậy, anh cũng không bị hao hụt gì lớn.

- Ha ha, nếu toàn bộ thực lực của người chỉ được như vậy thì tiếp sau đây ta sẽ lấy mạng người ! – Huyết Sát Long cười đầy vẻ ngạo mạn, đồng thời đưa tay phải lên từ từ nắm siết lại khiêu khích đối thủ.

Hắn ta chỉ là khiêu khích đơn thuần thôi sao, không, Cửu Vân Long đã sử ra ba thế nhưng tất cả đều vô ích trước đối thủ, không thể gây ra thương tích trầm trọng cũng như đánh bại đối thủ, cho nên Huyết Sát Long có thừa tự tin là dù đầu lâu dài thì Cửu Vân Long cũng sẽ cạn kiệt hết thể lực và khí lực trước mà thua. Nhưng Cửu Vân Long có bó tay chờ chết, chỉ thấy đôi mắt anh vẫn đầy vẻ tự tin :

- Yên tâm, tới đây sẽ cho người món mới. Đồng thời cũng sẽ là hạ màn cuộc chiến này.

Cửu Vân Long chỉ là nói cứng hay thật sự còn tuyệt chiêu nào khác. Chỉ cảm thấy cả hai lúc này đều tràn đầy tự tin vào bản thân sẽ hạ gục đối thủ, lần giao tranh tới cũng sẽ là lần cuối định đoạt kết cục của trận đấu khi mà cả hai sẽ dốc sức tung ra tuyệt chiêu với toàn bộ sức mạnh, kết quả sẽ ra sao ?

A Lam đưa Hầu Vương về Vô Tranh Quốc, anh ta là người dân ở đây sao. Tới một căn nhà trọ, đã có một người đợi sẵn trước cửa.

- Công tử, đây là ... ?

- Chỉ là một người bạn thôi, anh có thể sắp xếp một phòng cho cậu ta nghỉ ngơi dưỡng thương chứ ! – A Lam hỏi.
- Dĩ nhiên là được, công tử để tôi đi gọi cậu ta. – Người chờ rất lễ phép với A Lam cho thấy anh ta thân phận không tầm thường.
- Được rồi, anh cứ dẫn đường đi. – A Lam cười nói.

Sau khi bố trí một căn phòng, A Lam đặt Hầu Vương xuống giường rồi quay sang dặn dò :

- Anh cho người để mắt tới cậu ta chút nhé ! – A Lam quay sang dặn dò.
- Thuộc hạ hiểu, thuộc hạ sẽ lập tức cho mời bác sĩ, cậu ta nhất định được đối đãi như thượng khách ! – Người kia có vẻ thân phận thấp hơn A Lam rất nhiều.
- Ừm, cảm ơn anh ! – Tuy vậy A Lam vẫn rất khiêm tốn : - À, mà anh đợi tôi cứ chuyện gì sao.
- Vâng, là ngài ấy muốn gặp công tử.
- Huynh ấy muốn gặp tôi sao ?! – A Lam trầm nghĩ trong đầu “Có chuyện gì gấp thế nhỉ ?!”.

Người A Lam tới gặp là ai. Chỉ thấy người thuộc hạ kia đưa A Lam vào cung điện bằng một con đường bí mật, A Lam tại sao lại có thể vào được hoàng cung, tại sao lại phải lén lút như vậy. Hai người bước vào nơi dành riêng cho hoàng đế, cuối cùng họ dừng lại ở trước một căn phòng lớn.

- Quốc vương, Lam công tử đã tới. – Người thuộc hạ đứng chờ ngoài cửa bẩm báo.

Tức thì một người bước tới mở cửa.

- Mau vào đi nào ! – Đó chính là Lam Hòa, vậy A Lam chẳng phải là Lam Thiên sao.

Hai người bước vào trong phòng, Lam Hòa đưa tay tỏ ý nói Lam Thiên không cần gấp gáp, cứ tới ghế ngồi trước đã. Lam Thiên đương nhiên nghe theo lời anh mình, bước tới phía bàn trà ngồi xuống, chờ đợi Lam Hòa. Về phía Lam Hòa, anh ta đi lấy một bát nước rồi đưa lên miệng uống, nhìn qua Lam Thiên biết ngay được đó là một bát thuốc, anh sốt sắng :

- Huynh có bệnh sao ? Là bệnh gì, có nặng lắm không ?

Nhìn vẻ lo lắng của tiểu đệ, Lam Hòa uống xong bát thuốc thì lau mồ hôi cười khà :

- Ha, yên tâm đi, ta vẫn còn khỏe mạnh lắm ! Chỉ là thuốc bỏ do Lam Sái cho người đưa tới thôi.
- Sao...sao cơ ? Chẳng phải ông ấy ... ! – Lam Thiên dù rằng vẫn còn chưa tin chú mình là một kẻ ác nhân thủ đoạn, nhưng dù sao trải qua những biến cố lớn thay đổi cả cuộc đời mình, cũng không thể không nghi ngờ.
- Ha ha, đệ sợ ông ta hạ độc ta sao ? Không phải lo, từ khi ta lên ngôi đã uống thuốc này rồi, và lại ta cũng đã cho người kiểm tra, chỉ là thuốc bỏ thôi. Có lẽ ông ta muốn cho mọi người thấy được là ông ta vẫn đối xử tốt với ta. – Lam Hòa vừa nói vừa đưa mắt nhìn vu vơ suy nghĩ gì đó.

Nghe anh mình nói thế, Lam Thiên cũng bớt lo lắng phần nào :

- Uhm, nhưng đã muộn rồi, huynh cho gọi đệ tới là có chuyện gì gấp sao ?
- Phải, còn là chuyện lớn ... ! – Lam Hòa có thoáng chút ngập ngừng.

Lam Thiên không cất lời, mà im lặng chờ đợi. Lam Hòa nói tiếp :

- Mấy ngày nay, người của ta thấy bên phía Lam Sái có động tĩnh lạ, đám thân tín của ông ta trong triều khá khản trương, chuẩn bị gì đó. Ta đã cho người ngầm điều tra thì biết được, ông ta đã lệnh cho ít nhất là bốn đại tướng thân tín dưới trướng đến các vùng biên ải để điều động quân lính... – Nói tới đây Lam Hòa lại dừng lại, anh ta nhìn chằm chằm vào Lam Thiên.

Chẳng cần nói gì thêm người thông minh như Lam Thiên chỉ cần nghe qua tới đây là hiểu ngay ra vấn đề.

- Chẳng lẽ... ông ta muốn... – Lam Thiên cũng ngập ngừng không nói tiếp, với chuyện trước mắt lúc này khiến đầu óc anh quay cuồng.
- Phải, nếu chuyện này thực sự xảy ra thì mục đích chỉ có một ... ! – Lam Hòa nhủ mảy.

Ông ta, Lam Sái muốn đoạt quyền ! Cả hai anh em Lam Hòa và Lam Thiên đều không nói ra nhưng cùng chung suy nghĩ. Cả hai trầm tư, không biết Lam Hòa đang nghĩ gì, nhưng về phía Lam Thiên, anh thực sự cảm thấy đau đớn, xót xa. Người chú ruột thân thiết, hết mực thương yêu cả hai anh em trước đây lại trở thành kẻ độc ác, xấu xa và ti tiện đến như thế. Không những sát hại anh của mình, ông ta còn âm mưu hãm hại Lam Thiên, bây giờ còn muốn đối phó, tiêu diệt của Lam Hòa, tất cả chỉ vì hai chữ quyền lực thôi sao. Lam Thiên thật sự cảm thấy đau lòng, anh nhắm nghiền mắt, cắn chặt hai hàm răng, chỉ mong sao điều này không phải sự thật, nhưng hiện giờ mọi chuyện trước mắt vẫn đang diễn ra, sao có thể chối bỏ.

- Vậy nếu tất cả chuyện này là thật, huynh định sẽ xử lý như nào ? – Lam Thiên miệng hỏi nhưng khuôn mặt như người mất hồn.

Lam Hỏa im lặng nhìn Lam Thiên vài giây rồi thở dài :

- Ta đã điều tra ra hai ngày nữa đám đại tướng kia sẽ lên đường. Đến lúc đó cũng là lúc người của ông ta ở lại thành giảm đi. Ta sẽ mời ông ta tới để nói chuyện thẳng mặt.

- Huynh muốn cài người ra tay trước ? – Lam Thiên cắn chặt môi, trong lòng cảm thấy rất bức bối, khó chịu, dù chuyện này là đúng nhưng anh vẫn không thể chấp nhận được. Chỉ tại tính cách nặng tình cảm của anh.

- Cũng không hẳn, ta chỉ định gặp mặt đôi mặt giữa riêng ta và ông ta. Dù sao trước đây chúng ta cũng rất thân thiết, ta thật không muốn đối phó với ông ta ! – Lam Hỏa nói.

Thấy Lam Hỏa không những đã chững chạc, thấu tình đạt lý như bây giờ, mà cũng còn biết nghĩ đến tình nghĩa xưa khiến Lam Thiên rất vui, anh cảm thấy trong lòng vui mừng hơn. Phải, đến lúc đó nếu mọi chuyện thật lợi, tất cả sẽ không phải ra tay đối phó lẫn nhau. Tình cảm có thể hàn gắn lại, dẫu sao mọi chuyện quá khứ cũng là quá khứ rồi, có thể bỏ qua được thì nên bỏ qua. Nhưng khi ngửa bài ra thì kết cục sẽ ra sao ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cuộc Trò Chuyện

Trác Thanh sau khi để Lam Hỏa đưa Lam Thiên đi thì quay trở lại Cái Thế Đường. Vừa trở về tới cổng, đã có một tên thuộc hạ chạy tới :

- Thừa tổng quân sư, đại đương gia cho tìm ngài !

Nhìn dáng vẻ khẩn trương, có chút run run lo lắng của hần đầu để Trác Thanh đoán ra được tâm ý hiện thời của Tư Mã Anh Hùng, tuy nhiên anh ta không hề cảm thấy lo lắng, chỉ khẽ cười nhẹ rồi phẩy tay tỏ ý cho tên thuộc hạ lui đi rồi đi thẳng tới thư phòng, nơi Tư Mã Anh Hùng đang đợi.

- Ngài tìm ta ? – Trác Thanh bước vào phòng.

Tư Mã Anh Hùng đang quay lưng lại phía cửa, sắp xếp lại đồng sách ở trên giá sách, thấy Trác Thanh tới nhưng vẫn im lặng không nói gì, cũng không quay lại mà vẫn tiếp tục công việc đang làm, chẳng phải anh ta cho tìm Trác Thanh sao. Trác Thanh thấy biểu hiện của Tư Mã như vậy thì khẽ cười mỉm, biểu hiện khuôn mặt thích thú lạ thường, thật kì dị. Cả hai vẫn tiếp tục như thế, Trác Thanh đứng ngoài cửa, Tư Mã Anh Hùng sắp xếp lại giá sách, im lặng một hồi.

- Ta hiểu ngài đang cảm thấy tức giận ... – Trác Thanh cuối cùng cũng mở lời nói tiếp.

Nhưng còn chưa đợi anh ta nói hết câu, chớp mắt Tư Mã Anh Hùng đã đứng trước mặt. Đưa tay nắm lấy cổ áo Trác Thanh, Tư Mã Anh Hùng nghiêng rặng :

- Ngươi hiểu, thật sao ? Vậy tốt, nếu hiểu sao còn biến ta trở thành một tên bất nhân bất nghĩa ?! Khiến ta hại cả ân nhân cứu mạng vợ mình ?!

Tư Mã Anh Hùng càng lúc càng siết chặt, cổ áo Trác Thanh bị siết tới khó thở, chỉ thấy anh ta khẽ ho khụ khụ nhẹ nhẹ. Tư Mã Anh Hùng thấy vậy cắn chặt răng suy nghĩ gì đó, đôi mày nheo nheo trùng xuống rồi đưa tay thả cổ áo Trác Thanh ra rồi quay trở lại giá sách mà tiếp tục công việc đang dở. Dù Tư Mã Anh Hùng đang thực sự cảm thấy tức giận, ức chế, nhưng có vẻ anh lại không thể xử tội Trác Thanh lừa mình, lý do là gì thì khó có thể biết được. Là do công lao to lớn của Trác Thanh đối với Cái Thế Đường, với chính bản thân Tư Mã Anh Hùng ngày hôm nay, chỉ là suy đoán, nhưng có thể thấy được vị thế to lớn của Trác Thanh.

- Ngài yên tâm, tên nhóc đã vẫn sống tốt lắm ! – Trác Thanh im lặng một hồi rồi cất tiếng.

- Cậu ta vẫn ổn sao ... ? Vậy ngươi đã đưa cậu ta đi đâu rồi ?! – Tư Mã Anh Hùng nghe được thì lập tức quay lại sốt sắng hỏi.

- Chỉ là giúp hần được đoàn tụ với người thân thôi. – Trác Thanh cười nhạt.

- Sao cơ ? Ngươi đưa cậu ta tới chỗ của Lam Hỏa sao ?! Ngươi... ngươi làm vậy khác nào đưa cậu ta vào chỗ chết, còn dám nói cậu ta vẫn ổn ! Khôn kiếp ! – Tư Mã Anh Hùng không nhịn được, bật nên tiếng chửi thề.

Trác Thanh thấy Tư Mã Anh Hùng càng lúc lại càng tức giận hơn thì vội nói :

- Ngài không cần phải lo lắng quá như thế đâu, tôi có thể đảm bảo thằng nhóc đó vẫn an toàn. Nếu muốn gặp thì ngài cứ tới Vô Tranh Quốc là có thể thôi !

Dù rằng khá thích chọc Tư Mã Anh Hùng, nhưng nếu để anh ta thực sự nổi điên thì dù là Trác Thanh mồm miệng tuyệt thế cũng không dám.

- Nhưng nếu ngài muốn gặp ngay lúc này thì tôi khuyên là không nên. – Trác Thanh nói tiếp.

Tư Mã Anh Hùng nghe được vậy cũng cảm thấy yên tâm hơn, tuy rằng anh muốn lập tức gặp Lam Thiên để tạ lỗi với cậu ta nhưng qua lời nói của Trác Thanh đủ để anh biết Vô Tranh Quốc đang sắp có biến cố cho nên mới nói thời điểm hiện tại không phải lúc thích hợp để anh tới đó. Dù sao cũng nghe được tin tức tốt về Lam Thiên, Tư Mã Anh Hùng thờ ơ quay lưng lại phía Trác Thanh rồi nói :

- Mong là cậu ta thực sự yên ổn như lời người nói, nếu không ta nhất định ... không tha cho người đâu !

Chỉ thấy Trác Thanh khẽ mỉm cười, dường như không để tâm đến lời đe dọa của Tư Mã Anh Hùng, ngoài ra còn tươi cười nói tiếp :

- Thực ra hôm nay tôi đây tôi còn mang cho ngài một tin vui khác.

- Tin vui ? – Tư Mã Anh Hùng hơi đưa đầu quay lại : - Chỉ cần người ít làm chuyện mờ ám sau lưng ta đã là tốt rồi !

Trác Thanh dường như vẫn không để ý tới lời của Tư Mã :

- Chỉ là muốn tốt cho ngài thôi ! Mà thôi, tin vui tôi mang tới đảm bảo khiến ngài vui mừng không thôi. – Trác Thanh im lặng vài giây rồi nói tiếp : - Nghĩa phụ của ngài đã trở về rồi.

Tư Mã Anh Hùng vừa nghe được tin lập tức quay người lại về mặt khăn trương :

- Thật sao ?!

- Đương nhiên, ngài ấy đang trên đường, chắc tới chiều là sẽ về tới đây. – Trác Thanh trả lời.

Nghĩa phụ của Tư Mã Anh Hùng chính là Hùng Sư Vương, tiền thân của Cái Thế Đường chính là Mãnh Sư Đường mà ông ta một tay gây dựng nên, có thể thấy ông ta là một người cực kì quan trọng góp phần tạo nên Cái Thế Đường danh tiếng như hôm nay, ngoài ra nhìn vẻ sốt sắng khăn trương của Tư Mã Anh Hùng cũng có thể thấy được tình cảm tốt đẹp giữa hai người, vậy Hùng Sư Vương là con người như thế nào.

Trở lại với Vô Tranh Quốc, biến cố lúc này đã sắp bắt đầu xảy đến. Lam Hóa cho triệu tập tất cả những người thân tín mà mình tin cậy nhất đến bàn việc, dường như bao năm qua anh ta đã tốn không ít công sức, có khá nhiều nhân vật quyền lực, tầm cỡ trong triều đình quốc gia theo anh ta. Sau khi bàn xong, tất cả đã đều đi đến nhất trí, các quan văn sẽ lo đối nội đối ngoại với những thông tin có thể xảy đến sau sự việc này, các võ quan thì toàn lực triệu tập, điều động binh mã dưới quyền, luôn luôn sẵn sàng toàn thời gian với những sự vụ có thể bất ngờ xảy ra. Cuối cùng, Lam Hóa cho một số lượng binh lính cực kỳ tinh nhuệ bao vây hoàn toàn thư phòng riêng của mình, trong lúc gặp mặt với Lam Sái chắc chắn phải nội bất xuất ngoại bất nhập. Lam Thiên không ra mặt trong cuộc họp, nhưng anh được Lam Hóa bố trí cho một chỗ đứng sau tường có thể nghe toàn bộ cuộc họp để biết được chi tiết lần hành động này. Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, nhưng mọi chuyện thực sự bây giờ mới diễn ra, liệu mọi việc có được như ý Lam Hóa hay không ? Anh ta cho người mời Lam Sái đến thư phòng riêng, đương nhiên Lam Sái lập tức tới, có lẽ ông ta chưa biết được lần hành động lần này của Lam Hóa, hay là ...

Sau khi Lam Sái tới thư phòng, Lam Hóa gọi người chỉ huy đội cảnh vệ bên ngoài tới :

- Bất kì có chuyện gì xảy ra bên trong đều không được phép cho bất cứ kẻ nào vào, đồng thời cho người canh giữ thật chặt vòng vây, cấm không cho bất kì một kẻ nào tới gần ! ... Và phải nhẹ nhàng, bớt ồn ào nhất có thể, rõ rồi chứ ?

- Thuộc hạ hiểu ! – Tay thuộc hạ gật đầu tỏ vẻ hiểu ý rồi sau đó lui đi theo cử chỉ của Lam Hóa.

Tiếp sau đó Lam Hóa bước vào phòng, còn Lam Thiên được bố trí ở sau gian phòng để rõ cuộc nói chuyện.

- Là ngài cho gọi ta ? Có chuyện gì xảy ra sao ? – Lam Sái vừa thấy Lam Hóa bước vào phòng đã dồn dập hỏi.

- Ha ha, chẳng lẽ có chuyện gì mới được gặp chú sao ?! Đã lâu rồi hai chúng ta chưa hàn huyên tâm sự, chỉ là muốn gặp để nói chuyện với chú một lúc thôi ! – Lam Hóa cười lớn.

- Ồ ... ! Hiếm khi thấy ngài có tâm tình tốt như vậy đấy ! – Lam Sái tỏ vẻ hơi ngạc nhiên, tuy nhiên cũng nở một nụ cười nhẹ.

- Nơi đây chỉ có hai ta, chú không nhất thiết phải xưng hô như vậy đâu. – Lam Hóa nói.

- Hm... – Lam Sái suy nghĩ gì đó một hồi rồi cũng tươi cười đáp : - Um, nếu con muốn vậy, dù sao cũng đã lâu rồi chú với con chưa trò chuyện được gì ngoài công việc nhỉ ?!

- Ha ha, phải, phải. Hôm nay muốn ôn lại chút chuyện xưa với chú, hi vọng chú không bận gì trong hôm nay cả, vì con muốn giữ chú lại cả ngày đó ! – Lam Hóa cười đầy thiện chí.

- Nhất định rồi, thời gian... dành để tăng tình cảm giữa chúng ta thì ta đâu có thiếu. – Lam Sái trả lời.

Nghe được cuộc nói chuyện, Lam Thiên cảm thấy hào hứng, dường như mọi chuyện đang diễn ra rất tốt đẹp. Cả hai chú cháu Lam Hóa và Lam Sái

ngồi một hồi lâu, trò chuyện về những việc trong quá khứ, cảm giác thật gần bó, thân thiết, Lam Thiên bên trong nghe được chỉ muốn có thể lập tức ra để được tham gia vào cuộc trò chuyện này. Cả hai đang cười nói vui vẻ thì lại bỗng im lặng một hồi, nhìn nhau. Cuối cùng Lam Sái cười nhạt, ánh mắt sắc lạnh như nhìn thấy tâm can người đối diện :

- Nhưng lần này con cho người mời ta đến ắt hẳn có chuyện phải không, là gì thì có lẽ đây là lúc nên nói rồi đây !

Lam Hỏa vẫn tiếp tục im lặng, nhìn Lam Sái cười nhẹ, trong đầu suy nghĩ gì đó, một hồi lâu mới cất tiếng trả lời :

- Phải, đúng là có việc. Nhưng cái đó có lẽ con mới là người phải hỏi, những chuyện chú làm gần đây là có ý gì ?!

- Những chuyện ta làm gần đây ... ? – Lam Sái thoáng chút ngạc nhiên, tỏ vẻ không hiểu ý Lam Hỏa.

- Ha ha, thôi nào, việc đám huynh đệ của ta dần dần không còn lại ai, việc ông điều động binh lính, lẽ nào ông thật sự cho ta là thắng ngu ?! – Lam Hỏa nhếch mép cười nhạt, ánh mắt sắc như dao cạo nhìn Lam Sái mà nói.

- Sao cơ, con nói gì ? Ý con là sao, ta vẫn chưa hiểu ! – Lam Sái vẫn tiếp tục tỏ vẻ không hiểu.

- Thôi nào, hiện giờ chỉ có hai ta ở đây thôi, ông không cần phải tiếp tục giả bộ. Cùng chơi bài ngựa đi nào, chẳng phải ông đã thèm muốn cái ghế hoàng đế này đến mức không chịu được nữa rồi sao ?! – Lam Hỏa lập tức thẳng thừng nói.

Lam Thiên bên trong lúc này trong lòng có cảm giác bất loạn, cuộc nói chuyện vui vẻ khi nãy dần dần biến mất hoàn toàn, thay vào đó là tràn ngập cảm giác u ám đen tối, liệu kết cục của cuộc nói chuyện này sẽ đi tới đâu ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.